

Evanjelium podľa Matúša
Homílie cyklus "A"

Absolútna Istota

Lubomír Stanček

Ľubomír STANČEK

ABSOLÚTNÁ ISTOTA

Prvé vydanie

Cenzori:

Prof. ThDr. Jozef Jarab, PhD.

Doc. ThDr., PaedDr. Jozef Biľak, PhD.

Ks. Dr. hab. Marian Włosiński, prof. WSHE.

NIHIL OBSTAT: Spišská Kapitula 23.1.2011
ThDr. Štefan Vitko, PhD

IMPRIMI POTES: Bratislava
Č. 25 zo dňa 1.3. /2011
P. ThLic. Jozef Noga, CM
provinciálny superior

© P. Prof. Ľubomír Stanček, PhD., CM.

Grafická úprava: Júlia Kubicová

Jazyková úprava: Júlia Kubicová

Vydala Misijná spoločnosť sv. Vincenta de Paul v roku 2013

ANOTÁCIA

Dielo: ABSOLÚTNA ISTOTA prezentuje potrebu oslovenia poslucháčov na Slovensku počas pracovných dní. Tento druh oslovenia na Slovensku stále absentuje. Hovorenému slovu má predchádzať vopred pripravené písané slovo. Predstavuje sa dielo potrebné a aktuálne slovo, teologicky časové pre zrozumiteľné oslovenie ľudí dnešnej doby. I dnes je potrebné jednoducho osloviť poslucháčov a podať pomôcku časovo vyťaženým ohlasovateľom.

Doba ohlasovania si vyžaduje preniknúť do mnohých životných okolností širokých vrstiev poslucháčov. Rieši teologické, spoločenské ako aj vieroučné, mravoučné a etické okolnosti človeka v XXI. storočí. Venuje pozornosť komunikácii ohlasovania Božieho slova, ktoré je aktuálne i v dnešnej dobe.

Slovo na nedeľu "A" cyklu rieši jednu otázku a ponúka ju do praktického života človeka. Zachováva spôsob oslovenia, ktorý je osvedčený a praktický. Poslucháči tvoria rôzne kategórie ľudí a preto sa v texte berie ohľad na všetky vekové vrstvy bez rozdielu.

Ohlasovanie Božieho slova má široké uplatnenie. Dielo patrí do oblasti praktickej teológie k homiletike a rétorike. Ponuka diela je pre dnešnú dobu nanajvýš potrebná.

ABSTRAKT

Stanček Ľubomír: ABSOLÚTNA ISTOTA. [Monografia]

Katolícka univerzita v Ružomberku, Teologická fakulta v Košiciach, Teologický inštitút Spišská Kapitula v Spišskom Podhradí, Katedra pastorálnej teológie, homiletika a rétorika.

Jedná sa o štrukturalizovaný pohľad na predkladanú prácu. Témou práce je fenomén homiletiky v praktickej činnosti ohlasovania. Práca je delená na jednotlivé nedele. Sleduje význam ohlasovania konkrétnym spôsobom, preto jednotlivé časti práce nemajú rovnaký rozsah strán textu. Rieši závažné cirkevné a spoločenské veci dôležité v každodennom živote. Predstavuje pomoc, rady, návody ako sa zorientovať v zložitosti udalostí života a spásy. Pre nedostatok času u ohlasovateľov v činnej praxi je ponúknutá rýchla a osvedčená pomôcka.

ÚVODNÉ SLOVO

„Na počiatku Boh stvoril nebo a zem. Zem však bola pustá a prázdna, tma bola nad priepasťou a Duch Boží sa vznášal nad vodami“ (Gn 1,1-2).

Uvedomme si, že do prázdnoty sveta Boh cez svoje Slovo vytváral podmienky pre život človeka, až nakoniec dal život človeku samému. Vrcholom tvorivého Božieho vyjadrenia bolo Slovo, ktoré sa stalo telom. Slovo prišlo na svet, aby sme mali život. **„Evanjelista Ján hľadel na Ježiša ako na konečnú a definitívnu komunikáciu Boha“.** (M. Bubák, Ľudské vzťahy a komunikácia, Univerzitné pastoračné centrum, Bratislava 1999). Otvoriť sa tomuto Slovu, neznamená len komunikovať s Bohom, ale najmä to, že sa človek správne rozhodol, pretože si vybral život. Evanjelista sv. Matúš ako súčasník Ježišovej školy vo svojom evanjeliu zasieva stále živé a aktuálne slová o Slove – Ježišovi Kristovi.

Situácia súčasného človeka nemá ďaleko od pustoty a prázdnoty Zeme po stvorení. Často sa cíti sám, nevie, čo je pravda, komu má veriť, o čo sa v prvom rade usilovať. Nijako ho nemožno oddeliť od zástupov, ktoré boli zmorené a sklesnuté ako ovce bez pastiera. Kristus sa ujal človeka v jeho biednom položení. Všetci tí, ktorí počúvali jeho hlas, našli orientáciu v živote, silu v utrpení a vedeli, komu majú ďakovať za napĺňanie svojich potrieb a radostí života.

Kniha Prof. ThDr. Dr. Ľubomíra Stančeka, CM., PhD. ABSOLÚTNA ISTOTA, vhodne napomáha procesu komunikácie Boha a súčasného človeka. Nech poslúži všetkým, ktorí chcú osloviť svojich blízkych, ako aj obohatiť svoj vnútorný život. Všetci, ktorí sa nechajú touto knihou inšpirovať, budú autorovi vďační, že si nenecháva svoju odbornosť a myšlienky pre seba, ale ponúka ich každému, kto má záujem na tom, aby sa v ňom počuté slovo stalo účinným, teda kvasom.

Spišská Kapitula 1.1. 2011

ThDr. Ondrej Borsík, PhD.

Začiatok cirkevného roka*Ako žiť a prežiť čas pred nami.*

AI.

Držím v ruke návod na obsluhu mobilného telefónu. S takýmito a podobnými návodmi na obsluhu sa stretávame dennodenne. Pri každej kúpe nejakého spotrebiča dostaneme ako samozrejmosť aj múdru knižočku, v ktorej sa dočítame, ako pracovať z dotýčným spotrebičom, čo s ním robiť nemáme prípadne čo robiť, keď sa nám na ňom niečo pokazí. Tieto návody na dobrú spoľahlivosť môžu byť maličké možno ako tento, ale môžu to byť aj obrovské knihy dosahujúce niekoľko tisícok strán. Jednoducho povedané - čím je spotrebič náročnejší na obsluhu, tým je návod geometricky viac. Existujú však aj stroje, ktoré vyžadujú niekoľkoročnú prípravu, aby sa zabezpečilo, že budú fungovať a ten vyučený technik si poradí s každým problémom. Prečo tu dnes toľko hovorím o nejakých návodoch? Je to preto, lebo v dnešnom evanjeliu sme tiež dostali od Pána Ježiša jeden návod. A tento návod určite nepatrí medzi tie extra dlhé, veď som ho prečítal behom pár sekúnd. A dovoľm si teda povedať, že je to jeden z najkratších návodov aké poznám, veď sa vojde do dvoch viet. Aké sú to vety?

KE.

„Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou a milovať budeš svojho blížneho ako seba samého“ (Mt.22,37-39).

Tak, to je celý návod týchto pár slov. Ešte vám však dlžím jednu dôležitú informáciu a to: načo tento kratučký návod vlastne je..? Ak vás to teda zaujíma, poviem vám to - je to návod na „Šťastný život.“

DI

A kto z nás by nechcel byť skutočne šťastný a prežiť život, ktorý sa oplatí žiť..!? Nebolo tomu inak ani za Ježišových čias. A tak môžeme byť naozaj vďační

jeruzalemskému vzdelancovi, že nadhodil onú závažnú otázku. Máme tak možnosť počuť priamo z Ježišových úst, ako na to a byť šťastní. Pre počúvajúceho farizeja nie je nezvyčajná ani prvá odpoveď s prikázaním lásky k Bohu, ani druhá s prikázaním lásky k blížnemu. Ježiš tieto odpovede citoval z Biblie z úplne rozdielnych kníh. Prikázanie lásky k blížnemu je dokonca dosť skryté. Nachádza sa v Knihe Levitikus, ktorá nie je veľmi pútavá na čítanie. Je plná predpisov a nariadení o starozákonných bohoslužobných úkonoch a musím povedať, že aj pre mňa je to 'španielska dedina'. Ale predstavte si práve z tejto nezáživnej knihy Ježiš čerpal **„Nebud’ pomstivý proti príslušníkom svojho ľudu a nehľadaj voči nemu pomstu, ale miluj blížneho svojho ako seba samého“** (Lv. 19,18). A prikázanie o láske k Bohu je z Knihy Deuteronomium, ktorá je už omnoho známejšia a pútavejšia a je to vlastne odpoveď lásky národa, ktorý Boh vyviedol z Egyptského zajatia. Starozákonný autor v nej napísal **„Počúvaj Izrael, Pán je náš Boh, Pán jediný! A ty budeš milovať Pána svojho Boha“** (Dt. 6,4)... a ďalej to už poznáme z dnešného evanjelia. Neboli to nezvyčajné odpovede. Nezvyčajné bolo to, že Ježiš ich postavil na roveň a vyhlasuje ich za najväčšie prikázanie. Svedčí o tom aj veta, akou Ježiš zakončil tento rozhovor **„Na týchto dvoch prikázaniach spočíva celý Zákon i Proroci“** (Mt. 22,40). Nijaké iné náboženstvo - okrem kresťanstva, nevedie svojich prívržencov k takémuto typu vzťahov medzi božstvom a každým jedným človekom a všetkými dovedna.

PAR

Vstúpme do seba a uznajme, že láska je to najcennejšie a najkrajšie, čo máme. To ona nás robí šťastnejšími. Svätý František Saleský raz nádherne povedal **„Na jednu lyžičku medu sa chytí viac múch než na celý sud octu“**. A my a to si musíme uznať, že často pracujeme, len s tým sudom octu. Sú to hnevy, nadávky, rozčúlenia, zlorečenie, trieskanie, urážky, vyhrážky proti všetkému, čo nie je podľa nás. Môže sa to týkať manžela, ktorý si rád vypije, nepomáha manželke, nechce sa mu do kostola na svätú spoveď a podobne.

A dosiahli sme takýmto správaním úspech? Určite nie a keď, tak len chvíľkový a sami však cítime, že to nebolo z presvedčenia toho druhého, ale akosi nasilu. Veď naše činy nie sú medom, ale páchnu octom a preto sa len ťažko stanú činmi vedúcimi k šťastnému životu. Skúsme to podľa návodu z dnešného evanjelia. Verme, že iba láska môže niekoho pritiahnuť a zmeniť. Musí to byť však láska vrcholne trpezlivá a žiada sa mi povedať medová. Lebo len s takouto láskou môžeme vidieť úspech.

Rovnako, ako ho videla svätá Monika matka neporiadneho syna Augustína. Sudom octu by ho nikdy neobrátila. A my sme jej za jej 15 ročnú trpezlivú medovú lásku vďační. Áno môžeme si povedať, že mala šťastie a že nám sa to aj tak nemôže stať, že takéto veci sa dneska už nedejú.

MY:

Musíme však všetkým, ktorí tomu neveria, povedať ešte jeden príbeh a nie je to príbeh z ďalekej minulosti, ale súčasný.

Študentka Majka sa dostala na vysokú školu na internát s tromi spolužiačkami. Zbadala u nich mnohé neresti: pili alkohol, volali si chlapcov na izbu, potom boli nevyspaté a vynechávali skúšky. Hrešili, oplzlo nadávali a posmievali sa viere. Majka bola z toho prekvapená a chcela si nájsť iný privát. Keď sa o tom rozprávala s kňazom, ten jej poradil: „Čo ak je to Božia vôľa, aby si bola apoštolkou pre tieto dievčatá?“ Ona na to povedala: „Len či to dokážem...“ Kňaz jej povedal: „S Božou pomocou určite. Všetky modlitby a pobožnosti obetujte na tento cieľ a konajte apoštolát s láskou. Nielen s obyčajnou zdvorilostnou láskou, ale s Ježišovou láskou, ktorá sa skladá zo služieb, ktoré voľakedy robili otroci svojim pánom.“ Začala. Svoje veci umiestnila na posledné miesto, pre svoje šaty a prádlo si nechala najmenší priestor v skrini, sama upratovala izbu, očistila všetkým topánky, oprala a žehlila pre všetky sama. Pripravila kávu, doniesla nákup, zohnala skriptá, opisovala prednášky, vysvetľovala ťažké otázky. Skrátka im posluhovala. Dievčence ju pre to obdivovali a pýtali sa jej, kde berie podnety k toľkej láske. Povedala im: „Čítam rada životopisy veľkých ľudí. Alberta Schweitzera, Jeana Vaniera, Terézie z Kalkaty, ľudí, ktorí žili a žijú tu pre iných.“ Zapáčilo sa im to a chceli si to tiež prečítať, preto im knižky veľmi rada požičala. Potom často debatovali o zmysle života. Môže byť zmyslom života pôžitok z alkoholu, zo sexuálnej neviazanosti, pôžitok

z leňošenia? Vôbec nejaký pôžitok, egoizmus, sebecko? Po dlhých mesiacoch sa zhodli na tom, že zmyslom života je: žiť tu pre iných. Aj v ďalšom roku boli dievčence spolu. A Majka pokračovala v týchto drobných službách pre ne. Povedali jej: „Život veľkých humánnych ľudí je príťažlivý, páči sa nám, ale kde vziať k tomu sily?“ Majka na to: „Zo všetkých ľudí, najviacej tu žil pre iných Ježiš Kristus. On je pre nás nielen príkladom, ale aj posilou. Preto chodím každý večer na svätú omšu a sväté prijímanie, aby ma Ježiš posilňoval v láske a čistote života.“ Ale ona sama ich nikdy nepozývala na svätú omšu. Až samé zatúžili. Vzala ich so sebou, lebo už dlhé roky nevideli kostol. V treťom roku si spolužiačky usporiadali zanedbaný mravný život. Po dôkladnej ľútosti sa vyspovedali a prijali Eucharistiu. Vtedy už nemali na izbe alkohol ani cigarety, ani nočné neresti s chlapcami. A ich študijný prospech sa nádherne vylepšil. Vo štvrtom roku si prehĺbili svoj duchovný život a stali sa apoštolkami lásky medzi ďalšími spolužiačkami. A tak s heslom - „žiť tu s Ježišom pre iných“ vstúpili na svoju životnú dráhu šťastné a veselé.

Sme na začiatku cirkevného roka. Začína sa možnosť čoho? Odpovedzme si. Zmena života. V čom? Ako? Prečo? Nikto nás nenúti. Ježiš pozýva... Nový život. Radostnejší. Pokojnejší. ...vernosť, pohoda...

ADE:

Uznajme v tejto chvíli, že to, čo nás mení, je láska a o tej som tu dnes hovoril - o láske nie na silu, ale o tej trpezlivej medovej láske, ktorá môže vrchy prenášať. Odíďme dneska hlboko zasiahnutí práve ňou - láskou, ktorá je opísaná v tomto 'návode na šťastný život'.

A na záver už len jednu múdrosť z Murphyho zákonov. A znie takto, pre nás na túto chvíľu veľmi aktuálne. „Keď sme už všetko vyskúšali a napriek tomu to nefunguje, je načas prečítať si návod na obsluhu“. My sme si ho dnes prečítali tak je načas začať podľa toho s veľkou chuťou žiť.

Amen.

Božie kráľovstvo

Nebeské kráľovstvo je už tu medzi nami.¹

AI

Viacerí z vás isto poznáte Alexandra Veľkého - slávneho dobyvateľa, macedónskeho kráľa. Podmanil si všetky kráľovstvá na prednom východe od Egypta až po Indiu a vytvoril tak najväčšiu ríšu, akú svet dovtedy poznal. Avšak ani jeho kráľovstvo neobstálo a hneď po jeho smrti sa rozpadlo.

My však poznáme kráľovstvo, ktoré je tu od vekov a ktorého moc nebude nikdy zlomená - je to Božie kráľovstvo.

KE

Židovský národ po celé stáročia očakával príchod kráľovstva, nad ktorým bude vládnuť vytúžený Mesiáš. Nebolo tomu inak ani v čase, keď vystúpil Ježiš a ešte pred ním prorok Ján Krstiteľ. V dnešnom Matúšovom evanjeliu Ján Krstiteľ na púšti hlása: **„Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo“** (Mt 3,2).

DI

Vždy sa diskutovalo o tom, čo presne chápať pod výrazom Božie (nebeské) kráľovstvo. Aj v období života Pána Ježiša si židia pod týmto pojmom predstavovali rozličné skutočnosti. Pre niektorých to bolo čisto vnútorné kráľovstvo, ktoré chápali ako dokonalé dodržiavanie Božieho zákona. Takto ho chápala náboženská skupina farizejov. Pre iných naopak, to bolo spoločenské a politické kráľovstvo, ktoré ma človek realizovať aj bojom a revolúciou ak treba.

Keď na púšti vystúpil Ján Krstiteľ a hlásal o príchode nebeského kráľovstva, nemal na mysli ani jednu z uvedených predstáv.

V Ježišových kázňach príchod Božieho kráľovstva znamená, že keď Boh poslal svojho Syna na svet, rozhodol sa tak povediac, že 'osobne vezme do rúk osudy

---

¹ Porov.: KRIŽAN, P.: Seminár, Spišská Kapitula, 2010

sveta, aby mohol pôsobiť vo svete zvnútra'. Svet sa stal novým stvorením, odkedy Boh zostúpil ako Kráľ. S Ježišom Božie kráľovstvo už nie je iba niečo „bezprostredné“. Je prítomné. „Nové a výlučné posolstvo Ježiša“, píše Svätý Otec, „spočíva v skutočnosti, že hovorí: „Boh koná teraz – toto je hodina, v ktorej sa Boh zjavuje v histórii ako Pán, ako živý Boh.“

Ježiš po zmŕtvychvstaní vystúpil na nebesia. Avšak týmto sa všetko neskončilo. Boh nás nenechal samých. Zanechal nám svoju Cirkev a on sám sa stal jeho hlavou. Preto Cirkev už tu na zemi treba považovať za zárodok Božieho kráľovstva. V nej sa buduje Božie kráľovstvo ako nový svet Božej lásky. Tu zhromažďuje vykúpených ľudí a utvára z nich veľkú rodinu Božích detí. Kristus prišiel napraviť, čo ľudia pokazili hriechom. Celé ľudstvo oslobodil z otroctva zlého ducha. Svet hriechu začal pretvárať na nový 'svet lásky'. V Písme čítame: **„Kto je teda v Kristovi, je novým stvorením. Staré sa pominulo a nastalo nové“** (2Kor 5, 17). To je teda Božie kráľovstvo.

PAR

Budúcnosť s Bohom je určená pre tých, ktorí už teraz prijímajú jeho kráľovstvo. Preto život v Cirkvi je nevyhnutným predpokladom na jeho konečné dosiahnutie.

V poslednom čase sa veľa hovorí - hlavne v médiách, o chybách a morálnych pádoch jej predstaviteľov. Áno, je pravda aj v Cirkvi sa nájdu chyby. Nesmieme však zabúdať, že my všetci tvoríme túto rodinu Božích detí a my všetci sme zároveň aj hriešni. Nedívajme sa na Cirkev iba ako na nejakú ľudskú inštitúciu, ale ako na Božsko-ľudskú ustanovizeň, ktorú založil Ježiš, je jej hlavou a my, ako hovorí svätý Pavol, 'sme jej údmi'.

MY

Pozrime si príklad:

Takto ju chápal aj Július Langbehn, slávny nemecký kultúrny kritik, katolík - konvertita, z liberálneho protestantizmu. Od roku 1890 do roku 1907 svojimi knihami držal v napnutí nemecký kultúrny svet. Zomrel 56-ročný v chýre svätosti - aspoň u ľudí, ktorí ho bližšie poznali. Do Cirkvi ho pritiahol "božský obsah Cirkvi". Po konverzii píše

priateľovi - neskoršiemu svojmu životopiscovi, dominikánovi Momme Nissenovi, že vedomie byť s Kristom a Cirkvou spojený, ho opojuje takým šťastím, že sa bojí, či rozumu ostane dosť sily venovať sa dostatočne i potrebným zemským záujmom. Bol to človek, ktorý nadobudnutú vieru hlboko prežíval a veľkoryso, dôsledne v jej duchu i konal. Na novej ceste života prešiel i cez mnohé sklamania, ktoré vážne ohrozili jeho radosť i šťastie z katolicizmu a z Cirkvi. Keďže mal možnosť bližšie poznať život katolíckej inteligencie a ľudu, zbadal uňho s nemilým prekvapením začiatočníka - idealistu duchovne prázdneho a bezstarostnej nedôslednosti. Bol znepokojený, keď videl kde-tu "prach" na kňazskej reverende. Veľmi sa nad tým divil a nechápal, ako je to v Cirkvi možné. Avšak tento muž, keď uvažoval nad ňou ako nad Božím kráľovstvom, prišiel k poznaniu, že katolík, ani kňaz nie je ešte Cirkev, že chybou svojho člena, hoci kňaza, Cirkev neprestáva byť Božou inštitúciou, neprestáva jej poslanie i záväzok človeka k nej. Poznal s radosťou, že s Cirkvou je práve tak, ako so slnkom. Pre nepatrnú tóňu, ktorú osvietenými predmetmi tvorí, neprestáva jeho skutočnosť, nevyhnutnosť a životodarné požehnanie pre svet. Tieto poznania jeho vieru v Cirkev nielenže neotriasli, ale ju upevnili a zúrodnili.

Majme teda v láske Cirkev, pretože je chrámom Ducha Svätého a tento chrám je miestom, kde sa stretávame so svojím Bohom, kde ho uctieваме. Má prostriedky spásy - sviatosti a najmä Eucharistia je tá, cez ktorú sa Božie kráľovstvo sprítomňuje v našich srdciach a zjednocujeme sa s Kráľom.

ADE

Alexander Macedónsky rozširoval svoje kráľovstvo silou a mečom, preto jeho kráľovstvo ani dlho nevydržalo. Avšak Kráľ - Ježiš Kristus ho dobyl svojím krížom na Kalvárii, svojou smrťou na kríži. Jeho kráľovstvo je večné a nikdy nebude zničené. My, ktorí sme v Cirkvi, sme jeho súčasťou. Buďme preto vďační Bohu za toto spoločenstvo lásky a modlime sa, aby aj ostatní objavili v Cirkvi vzácny poklad, cez ktorý Boh vylieva svoju milosť na túto zem.

Amen.

Koho čakáme

Povzbudiť veriacich, aby skutočne očakávali toho, ktorý má prísť.²

AI

Nedávno mi rozprával môj známy, že v rámci vykonávania si kurzu v autoškole, bolo potrebné zájsť aj na políciu, aby mu mohli vyhotoviť vodičský preukaz. Nakoľko jeho brat si robil vodičské oprávnenie pred rokom, hneď mu povedal, do ktorých dverí má ísť – prvé poschodie, druhé dvere zľava. A tak aj urobil. Keď tam však ráno prišiel, nepríjemné ho prekvapila dlhá rada čakajúcich ľudí. Keďže však vedel, že je to nevyhnutné, trpezlivo ostal čakať s ostatnými. Ale to najväčšie prekvapenie ešte len malo prísť, keď po troch hodinách čakania vstúpil dnu a zistil, že sa nachádza v úplne inom oddelení, ktoré sa na to miesto presťahovalo len pred pár týždňami.

Vidíme, aké je dôležité, pýtať sa na správnom mieste a predovšetkým správne očakávať to, čo skutočne potrebujeme pre svoj život.

KE

Keď Ján Krstiteľ počul o Kristových skutkoch, poslal k nemu z väzenia svojich učeníkov s jedinou otázkou: ***„Ty si ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného?“ (Mt11,3).***

DI

Minulú nedeľu sme počuli, ako Ján v judejskej púšti nebojácne ohlasuje príchod Mesiáša, ktorý „má v ruke vejačku, vyčistí si humno, pšenicu si zhromaždí do sýpky, ale plevy spáli v neuhasiteľnom ohni“. V dnešnom Evanjeliu podľa svätého Matúša počujeme, že Mesiáš síce „čistí svoje humno“ a „zhromažďuje pšenicu“, ale úplne iným spôsobom. Kým Ján ešte pred krátkym časom hlásal Mesiáša ako prísneho sudcu, teraz sa v útrobach väzenia dozvedá o tom, ktorý vracia slepým zrak, hluchým sluch, malomocným a chromým zdravie, mŕtvym život... a pýta sa: „Ty si ten, ktorý má prísť, alebo...?“

---

² Porov.: KRIŽAN, K., Seminár, Spišská Kapitula 2010.

Skúsme sa zamyslieť, aké pohnútky mohli viesť Jána k tejto otázke? Vari si sám stále nebol istý, že práve Kristus je skutočne tým, ktorý mal prísť? Nestačila mu jeho vlastná skúsenosť s Kristom, keď sa mu on sám dal pokrstiť v rieke Jordán? Ján vedel, že je predchodcom Mesiáša, vedel aj to, že tým Mesiášom je Kristus, ale nebol mu jasný spôsob, akým prejaví svoju moc. Vychádzajúc zo slov, ktoré povedal pri kázaní v judejskej púšti môžeme konštatovať, že Ján očakával okamžitý koniec, rázne zakročenie voči hriešnikom, ale Kristus koná niečo iného. Tomuto Jánovmu postoju sa ani nemožno diviť, veď on iba odrážal predstavy o očakávanom Mesiášovi, ktoré boli známe v tej dobe. Napríklad židovský národ, ktorý už stáročia očakával príchod toľko predpovedaného Mesiáša, si ho predstavoval ako veľkého kráľa, múdreho muža a Spasiteľa, ktorý príde na konci čias, opäť zjednotí svoj vyvolený ľud a vytvorí tak Božie kráľovstvo na Zemi. Podobne Zelóti si Mesiáša predstavovali ako neohrozeného politického vodcu, ktorý nastolí prevrat tým, že ako veliteľ obrovských vojenských légií zrovná všetko so zemou a vytvorí nový štát, ktorý mu bude úplne podriadený.

O Ježišovi z Nazareta. Čo je však veľmi dôležité, že Ján neostal len pri týchto pochybnostiach, ale ďalej hľadal pravdu a pri najbližšej príležitosti posielal svojich učeníkov za ním, aby mu položili jasnú a priamu otázku: „Si to ty, alebo si len ďalší z mnohých prorokov?“ Na prvý pohľad sa nám Ježišova odpoveď môže zdať, akoby šla proti starobylej zásade: na priamu otázku, priama odpoveď. Avšak jeho slová sú v skutočnosti viac než priame – namiesto jednoduchého áno alebo nie, Ježiš vymenúva skutky, ktoré dokážu vysvetliť a presvedčiť oveľa viac ako akékoľvek silné slová. Hoci to evanjeliá nespomínajú, smelo môžeme povedať, že Ježišova odpoveď naplnila Jána radosťou; radosťou z pravdy, ktorú hlásal, ktorú si overil, ktorej zasvätil svoj život. Keď sa teda Jánovi učeníci vrátili k svojmu majstrovi a zvestovali mu, čo videli a počuli, Ján v plnej pravde pochopil, čo tým chcel Ježiš povedať – svojou odpoveďou mu totiž pripomenul slová proroka Izaiáša z dnešného prvého čítania, ktoré tak dobre poznal, ale neuvedomoval si ich plný význam: „Vtedy sa roztvorí oči

slepých a uši hluchých sa otvoria. Vtedy sťa jeleň bude skákať chromý a jazyk nemého zaplesá, ba vyvierať budú na púšti vody a potoky na pustatine...“ A tak sa Jánovi Krstiteľovi otvoril zrak, keď pochopil, že skutočná veľkosť Mesiáša nespočíva v moci, ale v láske, a že ovocím tejto lásky je radosť...

PAR

Advent je čas očakávania. Čakanie je sprevádzané radosťou vtedy, keď viem, na koho čakám a viem, čo pre mňa znamená. My sme sa dnes prehupli do druhej polovice Adventného obdobia, a preto je na mieste, aby sme si každý z nás položili otázku: Koho čakám? Ján Krstiteľ vedel, koho očakáva, ale nebol si skutočne istý, či je to on; tak skúmal, hľadal, pýtal sa... až ho napokon toto poznanie priviedlo k obrovskej vnútornej radosti, aj keď za tmavými múrmi väzenia. Aj nám sa dnes ponúka jedna z posledných možností, aby sme si oprášili a očistili svoj pohľad na toho, ktorý má prísť.

V prvom rade si treba položiť otázku: Sú pre mňa blížiac sa Vianoce naozaj sviatkami toho, ktorý má prísť alebo očakávam niečo iné? Nie sú pre mňa Vianoce iba sviatkami rodinnej pohody, keď sa všetci „rozlietani“ aspoň raz ročne zídeme pri jednom štedrovečernom stole? Alebo dobré programy v televízii? Vyberané jedlá? Radosť zo vzájomného obdarovávania či to, že každý je zrazu taký milý, láskavý, štedrý? Na akom mieste v rebríčku mojich očakávaní a túžob tohtoročných Vianoc sa nachádza Mesiáš? To je prvá otázka, ktorú si dnes vážne musíme každý sám pred sebou a pred Bohom zodpovedať. Iste, všetko to, čo sme vymenovali, nevyhnutne patrí k Vianociam a ich zvykom, ale ak nad tým všetkým nie je Boh, tak darmo budeme očakávať trvalé šťastie a vnútorný pokoj. Tak ako židia uprednostnili predstavu hmotného, pozemského kráľa a keď potom prišiel skutočný Mesiáš a oni si ho nevšimli, tak my sa naopak snažme o to, aby nám táto podstata neunikla.

Lenže nestačí nám len to, že budeme s radosťou a otvoreným srdcom očakávať príchod Krista, ktorý sa nachádza na prvom mieste v rebríčku priorít nášho srdca. Práve teraz - v polovici adventu, máme príležitosť opýtať sa toho, ktorého očakávame: Ty si ten, ktorý má prísť, alebo... očakávam niekoho, kto

zodpovedá iba mojim predstavám, ale nie je pravým Mesiášom? Ján Krstiteľ to pochopil z Ježišovej odpovede na jeho otázku. Keď totiž počul o Kristových skutkoch,... poslal učeníkov opýtať sa... – Aj my každú nedeľu v evanjeliu počúvame o Kristových skutkoch. Otázkou je, či aj v nás evanjelium vzbudzuje otázky, alebo zostávame nedotknutí?

Kľúčom k rozlíšeniu je práve Kristova odpoveď Jánovým učeníkom: **„Slepi vidia, chromí chodia, malomocní sú čistí, hluchí počujú, mŕtvi vstávajú a chudobným sa hlása evanjelium.“**

Slepi vidia – ak tí, ktorí nemajú možnosť alebo nechcú vidieť Krista, vidia na mne jeho spôsoby života...

Chromí chodia – ak tí, ktorí nejdú za Kristom po vlastných nohách, majú možnosť priblížiť sa k nemu prostredníctvom mňa...

Malomocní sú čistí – ak do prostredia, ktoré je výslovne profánne, alebo až 'nečisté', skrze môj život s Kristom preniká jeho milosť...

Hluchí počujú – ak tí, ktorí nie sú schopní počuť radostnú zvesť evanjelia, počujú aspoň trochu dobra z mojich úst...

Mŕtvi vstávajú – ak tí, na ktorých si nikto nikdy nespomenie, 'oživajú' aspoň v mojich modlitbách...

Chudobným sa hlása evanjelium – ak je môj život určovaný evanjeliom aj vtedy, keď mi to nikto „nezaplatí“ svojím obdivom či uznaním...

...ak áno, vtedy „správnym spôsobom“ očakávam „správneho“ Mesiáša. Pretože narodenie Krista – to nie je len nejaký dávny príbeh, ktorý si každoročne pripomíname... ale on sa chce znova a znova nanovo narodiť v každom ľudskom srdci. Nie je to teda čosi mŕtve alebo zaniknuté, ale on je Život a aj nás vyzýva k životu, k činnosti. Tak ako Kristove skutky presvedčili Jána, podobne aj my svojimi každodennými skutkami presvedčajme Krista, že to s ním myslíme naozaj vážne... aby tak naša vianočná radosť bola úplná, pretože budeme vedieť na koho sme čakali a čo pre nás znamená...

MY

Pozrite, pred niekoľkými rokmi vyšla v Taliansku kniha s názvom Ipotesi su Gesu – Hypotézy o Ježišovi, ktorá sa stala bestsellerom. Jej autor Vittorio Messori skúmal osobnosť Ježiša Krista, jeho učenie a skutky, smrť a zmŕtvychvstanie tak, ako sa skúmajú veľké osobnosti dejín. Po rokoch štúdia došiel k tomuto záveru: Ježiš z Nazareta je skutočne tým, za koho sa vydával a za koho ho pokladali prví kresťania: je Božím poslom ľudstva, ba viac, je Božím Synom. Toto podľa Messoriho vyplýva z novozákonných spisov, svedectva apoštolskej viery a viery všetkých kresťanov. Novinár a spisovateľ sa vybral hľadať pravdu. Nedal sa na štúdium všelijakých ateistických a protináboženských príručiek, ktoré všetko krásne a dobré v náboženstve popierajú a biele robia čiernym, ale siahol za čistým prameňom – spismi Nového zákona, a tak dospel k pravde.

Aj my, ak chceme očakávať skutočného Krista očisteného od akýchkoľvek prifarbení, musíme ho hľadať tam, kde sa nachádza v najčistejšej forme – jeho slová a skutky nájdeme najistejšie zaznamenané vo Svätom písme, a jeho samotného vo sviatostiach – predovšetkým v Eucharistii a sviatosti zmierenia...

Ak ho budeme hľadať a očakávať takýmto spôsobom, potom by sa nám nikdy nemohlo stať to, čo opisuje známy taliansky rozprávač príbehov Bruno Ferrero v jednej zo svojich kníh, keď spomína nasledujúcu legendu:

„Prídem zajtra. Čakajte ma. Podpísaný: Ježiš.“ Táto správa spôsobila rozruch v celej dedine. Farár, starosta i významné osobnosti začali premýšľať o tom, čo by mali urobiť, aby bolo pre Božieho Syna prijatie v ich dedine skutočne nezabudnuteľné. Urobili prieskum a dohodli sa, že každá rodina podaruje Ježišovi to najkrajšie a najvzácnejšie, čo má. Mala to byť jedinečná udalosť a dedina sa chcela ukázať v tom najlepšom svetle.

Na druhý deň si všimli, že po ceste, ktorá vedie k dedine sa vlečie žobrák v poplátaných šatách, s rozčaptanými topánkami a dlhou bradou. „To je on!“, zvolal farár. „To môže byť len on! Myslel som si, že sa preoblečie za žobráka.“

„To je pravda! To je pravda!“, volali všetci. Všetci sa zbehli okolo chudobného muža a dávali mu svoje vzácne dary a predbiehali sa vo vychvaľovaní toho svojho. Úprimne prekvapený muž všetko nakladal na voz s koňom, ktorý mu osobne odovzdal starosta. Napokon sa chudobný človek poďakoval, všetkým požehnal a odišiel aj s vozom.

Miestni obyvatelia si s úľavou vydýchli – predstavili sa v naozaj dobrom svetle. Farár dokonca dodal, že aj anjeli im môžu závidieť.

Podvečer však dorazil do dediny Ježiš. „Prepáčte, že meškám“, povedal. „Mal som ešte nejaké povinnosti...“

„Ale veď ty si Ježiš!“, zvolal zarazený farár. „Takže... Tamten človek...“

„To bol podvodník! Okradol nás!“, jačal dav. „Poďme rýchlo za ním!“ Všetci sa rozbehli v snahe zachrániť svoje dary, svoj vzácny majetok.

A Ježiš, ako zvyčajne, zostal sám uprostred opusteného námestia.“

A tak, usilujme sa aj my o dôverné spoločenstvo s Bohom a s Ježišom prežívaním Božej prítomnosti, modlitbou, svätou omšou, svätým prijímaním a službou blížnym; aby tieto Vianoce nemusel Ježiš ostať sám opustený v jasličkách na úkor iných hodnôt v rebríčku našich očakávaní a túžob tohtoročných Vianoc...

ADE

Využime tieto posledné dni adventného čakania, pýtajme sa, skúmajme svoje srdcia, hľadáme skutočného Ježiša,... aby sme tak mohli o dva týždne radostne vojsť do tých správnych dverí, kde so srdcom plným chvály a vďaky budeme môcť radostne povedať: „Áno, Pane, ja viem, že ty si ten, ktorý má prísť a nemusím čakať nič iné, lebo ty si pre mňa všetko.“

Amen.

Štvrtá adventná nedeľa v roku „A“

Mt 1,18-24

Emanuel – Boh s nami

Poukázať na radostné prežívanie Božej prítomnosti v našom živote.³

AI

Tešíte sa na Vianoce? Možno si niektorí poviete, čo je to za otázka? Ako deti sme sa určite nemohli dočkať, kedy prídu Vianoce. Počítali sme na prstoch,

---

³ Porov.: MAJERNÍK, R. Seminárna práca. Spišská Kapitula, 2010.

koľkokrát sa ešte vyspíme a pôjdeme rozbaľovať darčeky, ktoré si nájdeme pod stromčekom. Tešili sme sa na sneh a sánkovačku, na to, že budú prázdniny. Blížiac sa vianočné sviatky nám však ponúkajú omnoho viac. Prinášajú nám samotného Ježiša, ktorý je našou radosťou a nádejou. Ako sme sa pripravili na jeho prijatie? Tešíme sa naň?

KE

Blíži sa radostný a očakávaný príchod Spasiteľa, o ktorom nám evanjelista Matúš dnes hovorí **„Hľa, panna počne a porodí syna a dajú mu meno Emanuel,“ čo v preklade znamená: „Boh s nami“ (Mt 1,24).**

DI

Prisľúbenie nie je dané len nám, alebo súčasníkom Panny Márie, ale odznelo oveľa skôr a to z úst proroka Izaiáša, ako sme počuli v prvom čítaní, ktorý svojím prorockým duchom, už okolo r.735 pred Kristom, videl pannu, ktorá porodí dieťa a napriek tomu ostáva naďalej pannou. Toto proroctvo bolo veľmi významné a dôležité, preto si ho židia často pripomínali. Proroctvo malo posilniť vieru Izraelitov, že Boh ich neopustil a je stále s nimi. Jahve bol vždy so svojím ľudom. Ostal verný svojmu národu a úžasne zázračným spôsobom naplnil tento prisľub v Panne Márii. Ona je tou, ktorá v pokore svojho srdca privolila a stala sa tak matkou Emanuela. Hľa panna počne..., aké veľké a zároveň tajomné je to slovo, v ktorom Cirkev už od svojho zrodu vidí splnenie Božieho prisľúbenia. Veď koľko dcér Izraela chcelo a túžilo stať sa matkou prisľúbeného Mesiáša...! Hľa, to je tá panna, ktorá sa svojím „áno“, stane matkou nás všetkých. Akú radosť cítiť v tomto sľube. Židia žili v nádeji a radostnom očakávaní, kedy príde ten deň, v ktorom sa narodí sľúbený Emanuel. Táto radosť a nádej ich živili a pomáhali prekonávať útrapy a ťažkosti, ktoré každodenne zažívali. Pomáhala im prekonať a vydržať babylonské zajatie. Nádej sa stala ich silou a vzpruhou, keď sa zdalo, že je všetko stratené, že ich Boh - Jahve mlčí, že zabudol na nich, že sa skryl. No nebeský Otec nezabudol a dáva svetú Emanuela, ktorého meno značí: Boh s nami.

Izraelsky národ mal určite ťažkosť ako si vysvetliť, že panna počne a pritom naďalej ostáva pannou. K tomuto prísľubu mohol pristupovať len s vierou. Svätý Augustín vyznáva: „Mária zostala pannou pri počatí, keď ho nosila, pannou keď ho porodila, pannou vždy.“ Veď Bohu nič nie je nemožné. On sám si najprv vyvolil židovský národ a na ňom ukázal svoju moc a potom si z tohto národa vyvolil devu, ktorá sa stala matkou Boha. Je to privilegium, ktoré určite naplňalo radosťou a odvahou, hoci sa zdalo, že sa tento prísľub dlho nevyplní. Preto proroci povzbudzovali svojich krajanov, vracali sa k tomuto zasľúbeniu, aby neochabovala ich viera a nádej v Boha.

V tomto Emanueli bude Boh človeku bližší než kedykoľvek predtým. Veď týmto Emanuelom nie je nik iný ako Ježiš Kristus - Boh s nami. Aj dnes v ňom spočíva celá naša nádej. Boh je s nami predovšetkým vo sviatostiach a najmä v Eucharistii. Aj tu je Ježiš v bohostánku stále prítomný, ostáva s nami, ba čo viac - pri slávení a prijímaní Eucharistie sa nám dáva a v našom srdci si robí prítoky. Táto Božia prítomnosť v Eucharistii je zárukou neprestajného a láskyplného prebývania Boha medzi nami. Narodil sa kvôli nám ľuďom a priniesol zemi vykúpenie a spásu. Je to najväčší dar, aký môžeme dostať a tento dar je dôvodom našej radosti. Emanuel prišiel na svet, aby mu zjavil svoju lásku, aby ukázal ľuďom, akú veľkosť a cenu má pre neho každý človek. Boh prišiel na tento svet a ostáva stále s nami. On nie je kdesi ďaleko či vysoko, je pri nás, ba čo viac - je v nás. A to je veľké tajomstvo, ktoré nás naplňuje radosťou a plesaním. Emanuel je Boh s nami, je to Boh v nás.

PAR

Aj my si za chvíľu pripomenieme túto veľkú udalosť, radostné posolstvo, ktoré nám bolo zvestované už v Starom zákone. Bratia a sestry, nechajme sa aj my naplniť nádejou a radostne očakávajme narodenie Emanuela - Ježiša Krista. V tom je nám vzorom Panna Mária. Ona bola celá preniknutá bázňou a radosťou, že sa stane matkou toho, ktorého jej národ toľko očakával. Mária bola pripravená a odhodlaná splniť to, čo Boh Izraela sľúbil ústami proroka Izaiáša... Tu si môžeme položiť otázku: Ako sme my pripravení na príchod Boha na

stretnutie sa s Ježišom? Naša príprava by nemala spočívať len v obklopení sa pozlátkom, ktoré je nám ponúkané v reklamách, či v horúčkovitom upratovaní a nakupovaní. Áno aj to je potrebné, ale nie najdôležitejšie. Preto sa nechajme inšpirovať príkladom Panny Márie, jej úprimným a radostným prijatím Božieho posolstva. Je to výzva aj pre nás, aby sme si pripravili svoje vnútro na príchod a stretnutie sa s dieťaťom Ježišom. Otvorme svoje srdcia, očistíme si ich, aby sme ich mali pripravené na prijatie Ježiša. Ved' on je 'Boh s nami', ktorý nás neopustí, kráča s nami každý deň našim životom a posilňuje nás. Neprepasme túto šancu, chopme sa jej a využime túto ponuku Boha a príležitosť, aby sme ho spoznali ako svojho osobného Pána a Spasiteľa. Môže nás pritom povzbudiť aj výzva, ktorú predniesol Boží sluha Ján Pavol II., hneď po svojom zvolení za pápeža. „Nebojte sa a otvorte dokorán dvere Kristovi.“

Áno, otvorme svoje srdcia nášmu Spasiteľovi, aby sme tak nanovo a hlbšie prežili radosť z jeho príchodu k nám. Nebojme sa a prijmime ho aj napriek starostiam a ťažkostiam, ktoré sa na nás valia. Čo očakávame tento rok od Vianoc? Nostalgické spomienky na detstvo? Darčeky? Rodinnú pohodu? Alebo očakávame aj niečo nové, hlbšie? Boh sám nám dáva znamenie, aby sme videli, čo robí, čo nám chce dať a predovšetkým to, ako sa o nás stará a miluje nás. Chce, aby sme znamenie vyzerali, videli ho a prijali.

MY

Preto je v našom živote veľmi dôležité, aby sme očakávali s otvoreným srdcom a s nádejou príchod nášho Spasiteľa - Emanuela. Pekne o tom hovorí aj nasledujúci príbeh.

Na adventnom venci horeli štyri sviece. Bolo celkom ticho. Také ticho, že bolo počuť, ako sa sviečky začali rozprávať. Prvá vzdychla a povedala: „Volám sa 'Pokoje'. Svetím, ale ľudia nezachovávajú pokoj, nechcú ma.“ Jej svetlo bolo čoraz slabšie až nakoniec zhaslo. Druhá sviečka sa mihotala a vravela: „Volám sa 'Viera'. Ale som zbytočná. Ľudia nechcú počuť nič o Bohu. Nemá význam, aby som horela.“ Miestnosťou zavanul prúd vzduchu a aj druhá sviečka zhasla. Tichučko a smutne sa prihlásila k slovu aj tretia svieca. Volám sa 'Láska'. Už nemám síl horieť. Ľudia ma odsúvajú nabok. Vidia len seba samých, a nie druhých, ktorých by mali milovať.“ Aj jej svetlo sa naposledy

zamihotalo a zhaslo. Tu vošlo do izby dieťa. Pozrelo sa na sviečky a povedalo: „Nože, nože, vy predsa máte horieť, a nie byť zhasnuté!“ A bolo mu do plaču. Vtom sa ozvala štvrtá svieca. Povedala: „Neboj sa! Dokiaľ horím, môžeme zapáliť aj ostatné sviečky. Volám sa 'Nádej'!“ A dieťa zapálilo od tejto sviečky všetky ostatné zhasnuté sviece.

Svojím narodením Ježiš priniesol nádej. Dovoľme mu nech on sám zapáli naše srdcia, lebo len s ním dokážeme prekonať všetky prekážky a ťažkosti. Ak chceme, aby tento rok boli Vianoce aspoň trochu iné, krajšie, otvoríme mu dvere svojho srdca, pozvime ho do nášho života, aby sa tak Ježiš mohol narodiť aj v našom srdci. Emanuel, ktorého prijmeme v Eucharistii, naplní celé naše vnútro svojou prítomnosťou, bude prebývať v nás, zaplaví nás svojou láskou.

ADE

Príchod Emanuela na tento svet je pre nás veľkým Božím darom. To je ten pravý dôvod, pre ktorý sa každý rok tešíme a máme tešiť na Vianoce. Preto sa teraz spolu modlíme: Ježišu, ďakujeme ti za tvoj príchod na tento svet, medzi nás. Otvárame ti teraz dvere svojho srdca, aby si sa mohol narodiť aj v našom srdci. Prijímame Ťa za svojho Pána a Spasiteľa a odovzdávame ti celý svoj život. Naplňaj nás aj počas tohoročných sviatkov tvojho narodenia svojou láskou, milosťou a pokojom.

Amen.

Narodenie Pána v roku „A“ (omša cez deň)

Jn 1,1-10

Svedkovia slávy

Nech je náš život jedným veľkým svedectvom.⁴

AI

Zamýšľali ste sa už nad tým, kedy máte narodeniny? Ako si môžeme predstaviť deň, ktorý 'je náš'? Asi by pri nás mali byť naši blízki, všetci by sme sa mali radovať a cítiť, že milujeme a sme milovaní.

---

⁴ Porov.: MALEC, V.: Seminár, Spišská Kapitula, 2010

A, čo myslíte, aký sviatok je dnes? Vianoce. A kto má narodeniny v dnešný deň? No... moja teta, ale ja teraz myslím na niekoho iného. Áno, pred viac ako dvetisíc rokmi sa v Betleheme narodil Ježiško. I on by mal mať pocit, že je milovaný a že sú pri ňom všetci, ktorých má rád. Ako to urobiť? Jednoducho. Budme s ním. A to nie je všetko. Jeho rodina sú všetci ľudia. Chce byť i s tými, čo ho nepoznajú. To je výzva pre nás. Nech cez nás svet spozná svojho Vykupiteľa. O tom si dnes povieme...

KE

Je najkrajší sviatok roka. Prežime ho teda tak, aby sme mohli odpovedať na Jánovu výzvu: **„Toto je ten, o ktorom som hovoril...”** (Jn 1,15).

Ako môžeme odpovedať na toto zvolanie? Jednoducho. Stačí, keď povieme spolu s evanjelistom: **„A my sme uvideli jeho slávu, slávu, akú má od Otca jednorodený Syn, plný milosti a pravdy!”** (Jn 1,14)

DI

Prečo máme takto hovoriť? Zamyslime sa nad tým, čo nám hovorí Božie slovo. Už keď sa pozrieme na Evanjelium podľa Jána, ktorého prológ sme si prečítali, zistíme, že ho stavia veľmi zaujímavo. Celé je jedným veľkým svedectvom. A je v ňom veľký výpočet svedkov Ježišovho pôsobenia i jeho Božstva:

Prvý je Ján Krstiteľ, ktorý nám dal dnešnú výzvu svojím vyznaním. A v tom pokračuje, keď vraví o tom, čo videl pri krste Ježiša...

Potom sa spomína samaritánka. Ježiš sa s ňou rozpráva, povie jej, aké má hriechy a ona ide a zvestuje všetkým, koho stretla. Vďaka nej idú samaritáni za Ježišom, vidia a uveria.

Sú tu ešte sluhovia, ktorí na svadbe v Káne načrú do vody a tá je premenená na víno. A aj zástupy ľudí, ktorí sú uzdravení, ktorým rozmnožil chlieb, z ktorých vyhnal zlých duchov.

Živým svedectvom je živý Lazár, ktorého Ježiš po štyroch dňoch od jeho úmrtia vzkriesil. A preto sa veľrada rozhodla, že i on musí zomrieť...

Ďalej, kto oznámil apoštolom, že Ježiš vstal z mŕtvych? No predsa Mária Magdaléna.

Samozrejme najväčší svedok je sám Ježiš. Všetko, čo robí, čo káže, je zamerané na to, kto je on, kto je Otec, ktorý ho poslal, a že Otec a Syn sú jedno.

Posledný z tohto zoznamu, čo tu vystupuje, je sám Ján apoštol, ktorý tam bol a videl to a jeho svedectvo je pravdivé.

Hľadáme tu na ľudí, ktorí sa nebáli a naplňali Božiu vôľu, ktorí sú i nám príkladom, a vďaka nim i my dnes môžeme poznať toto Tajomstvo spásy. Tak Slovo neostalo mŕtve, ale zachovalo sa po dnes. A o čom svedčili? O veľkosti a sláve Boha.

Práve to je zhrnuté v dnešnom evanjeliu. Ježiš je to Slovo, čo bolo na počiatku u Boha, a je Boh. Všetko existuje vďaka nemu. I my i svet i tento deň. On je Láska. Je Nežnosť, je Krása. Miluje nás. Chráni nás. Po prvom hriechu, neodvrhol človeka. Sľúbil mu pomoc a svoj sľub dodržal. Splnil ho na nás. Dal nám Zákon, posielal prorokov, aby sme vždy pamätali na neho. Pomoc zavŕšil príchodom Vykupiteľa a naším spasením. Stará sa o nás. Je našim svetlom. Vedie nás. Posilňuje. **„Z jeho plnosti sme my všetci dostali milosť za milosťou“** (Jn 1, 16). Skrze neho prišli milosrdenstvo a pravda. Ak padneme, on nás dvíha. Opatruje nás. Teší sa, keď sme šťastní a plače, keď sme smutní. Áno, Ten, ktorý je, je Jediný a Večný, sa zaujíma o teba, o mňa, o každého z nás. Je absolútne dokonalý a preto nechce smrť, dokonca ani smrť hriešnika, ale aby sa obrátil a žil.

Povedzte, po tom všetkom, čo pre Pán robí pre ľudí, patrí sa aby bol oslavovaný? Je to dostatočný dôkaz o jeho veľkosti, sláve a láske? Mali všetci tí, ktorých sme si vymenovali, o čom svedčiť? Mali. A bolo to potrebné?

Stačí, keď sa pozrieme, ako na túto Božiu lásku odpovedali ľudia. **„Bol na svete a svet povstal skrze neho, a svet ho nepoznal“** (Jn 1,10) **„Prišiel do svojho vlastného, a vlastní ho neprijal.“** (Jn 1,11). Je na Zemi, aby nás vykúpil a čo urobíme my? Prijmeme ho alebo odmietneme? No dá sa odmietnuť niekto

'taký'? Môžeme povedať nie samotnej láske, ak je taká ohurujúca, že zhliadnuť ju by nám prinieslo smrť šťastím?

Jediný spôsob, ako „zavrieť dvere“ pred Pánom je nevedomosť. Nevie, 'koho' neprijímam a tak ma to netrápi. A toto sa musí zmeniť. Odmietanie Krista musí skončiť.

Preto evanjelista cíti potrebu povedať svetu, kto je Ježiš - Svetlo sveta. Preto musel spomenúť toľkých svedkov nazaretskej činnosti vo svojom svätom spise. Preto museli oni oznámiť svetu, kto je Pán. Avšak tých svedkov potrebujeme viac. Evanjelium sa musí šíriť. A ohlasovať ho máme my. My sme tí ďalší, čo v tento presvätý deň majú zvolať: **„Uvideli sme jeho slávu...”** (Jn 1,14).

PAR

A teraz, chlapi, zamyslite sa. Je každý z vás novodobý Ján Krstiteľ? Vy, ženy, ste tie, čo oznámia radostnú zvesť svetu tak, ako to urobila Mária Magdaléna? Sme, my starší, tí, čo Pána pozývajú k sebe ako Nikodém? Deti, ste také, ako o vás sám Ježiš tvrdil: **„Ak nebudete ako deti, nevojдете do nebeského kráľovstva!”** (Mt 18,3)?

My všetci sme tí, čo dostali obrovský dar. Nachádzame sa v chráme. Slávime najsvätejšiu obeť. Máme možnosť spoznať úžasné Tajomstvo spásy. A navyše ho tu aj prežívame. To, čo sa stalo pred dvetisíc rokmi nie je len jednorazová udalosť. Deje sa to ustavične. Každý deň. A zvlášť dnes. Ježiš sa má narodiť aj teraz. Kde? V našich srdciach. Opýtajme sa sami seba: „Som na to pripravený? Som duchovným Betlehemom, kde sa aspoň v maštaľke nájde miesto pre Spasiteľa sveta?”

To spoznáme podľa našej radosti, horlivosti a ochoty svedčiť, keď prijmem Eucharistiu. Ako to máme robiť? Naším životom. Povedzme si o tom bližšie.

Sme tu, na LITURGII a ona je vrcholom dňa. Tu pri premenení kňaz povie: „Toto je moje telo...” a „Toto je moja krv...” a chlieb s vínom sa menia na Krista. Uvedomujeme si to? Skúsme prežiť túto chvíľu a pouvažujme nad tým.

Čerpajme silu z jeho prítomnosti. Skúsme si predstaviť, čo by sme povedali Ježišovi, keby stál pred nami. A povedzme mu to v modlitbe po prijímaní, pretože vtedy nám bude ešte bližšie. Bude v nás. V nás sa narodí Jezuliatko. Zázrak. Tu vidíme jeho slávu. A viac, tu ju cítime. Je to ten vrcholný bod. Zamyslime sa – ak je toto vrchol, z toho vyplýva, že mu niečo musí prechádzať a niečo nasledovať. Je to ako kopec, alebo hora. Najprv musím vyliezť hore – tak som v najvyššom bode a potom musím zísť dole – možno aj druhou stranou kopca.

Preto liturgii predchádza MARTÝRIA, svedectvo. Ide o našu modlitbu, cestu do kostola, kde všetci môžu vidieť - aha, ja idem do chrámu Božieho spoznať tajomstvo spásy a milostí.

Po liturgii má nasledovať DIAKONIA – služba. Viete si predstaviť lepšie svedectvo, ako sú dobré skutky? Tak sa celý deň a potom celý náš život stane dosvedčením Kristovej milosti.

A to do takej miery, že sa nás všetci ľudia začnú pýtať: „Prečo si taký dobrý, taká dobrá?“ A my na to: „Pretože sa dnes narodila Láska... vo mne.“

MY

Viete, prečo sa Pán Ježiš, keď vstal z mŕtvych, zjavil ako prvej Márii Magdaléne? Pretože vedel, že keď to bude vedieť ona, tak to budú vedieť všetci... A to je úloha pre nás. Nech sa tom dozvie celý svet. Nech každý človek pochopí, že tu Láska. Ktosi sa narodil, aby nám povedal, KTO je Boh. Aby nám ukázal, AKÝ je Boh. Prišiel na svet, aby mohol zomrieť... aby mohol vstať... aby sme tak spoznali jeho veľkosť... a uvideli jeho slávu... To zažívame teraz. Boh je tu. Je všade. Pri nás. Okolo nás. V nás. A my sa máme stať prameňom jeho lásky. Ako to máme spraviť? Ako Ježiš...

Bolo to roku 1950 v Taliansku. Starý neapolský kardinál nevedel, čo si má o tom myslieť. Zažil už všeličo, ale takéto niečo ešte nie! Pred ním v kancelárii sedí mladý kňaz. Prosi o dovolenie, aby sa mohol stať tulákom! Chce žiť na ulici medzi neapolskými uličníkmi.

Starý kardinál také něco nevie pochopiť. Pozná situáciu v Neapole - 200 000 nezamestnaných. A veľké množstvo chlapcov sa potuluje po uliciach, lebo ich rodičia sú bez práce a nemôžu ich užiť. Žijú z krádeží, príležitostne aj z obchodu s drogami a žobrania. Spávajú kade-tade po kútoch. Sú ako divé mačky a obávajú sa polície. Tento mladý kňaz, Mário Borelli, im chce pomôcť, chce im dať strechu, chlieb a trochu ľudského tepla. To vie kardinál pochopiť. Ale prečo sa má aj kňaz stať tulákom?

Mário vie presne, prečo: „Keď pôjdem za týmito chlapcami ako kňaz, napľujú mi do tváre. Sú hrozne nedôverčiví.“

Kardinál premýšľa: „Dajte mi desať dní na rozmyslenie.“

Po desiatich dňoch plán schválil. Mário ide na ulicu, starú čiapku stiahnutú na ucho, roztrhané šaty, v kútiku úst cigaretový ohorok. Žobre, zbiera cigaretové ohorky a stane sa chlapcom z ulice.

Pomaly si získava srdcia týchto chlapcov. Stane sa dokonca vodcom jednej bandy. Keď nájde primitívne prístrešie, idú chlapci za ním. Nemôžu inakšie, sú ním fascinovaní. Tento Mário má v sebe čosi, čomu nemožno odolať. Nemali na to slovo, lebo to nikdy nezažili. Ako mohli vedieť, že to bola láska?

Možno teraz lepšie pochopíme, prečo sa Boh stal človekom. Chcel byť jedným z nás, aby nás zachránil. „Boh s nami“: to je Ježiš.⁵

Samozrejme, od nás nikto nežiada, aby sme šli žobrať na ulicu. Mário je pre nás príklad v tom, aký postoj zaujať k druhým ľuďom. On šiel, mohli by sme povedať k tej „najpodradnejšej“ skupine, k takým, ktorých všetci odpísali. K narkomanom, zlodejom, žobrákom – k tým, ktorých nikto nemal rád, ktorých nikto nechcel vidieť a dobre bolo, len ak oni neotravovali... A on im zrazu preukázal dobrotu. Lásku. Šli za ním, viete prečo? Lebo on si ich vážil. A cítili, že ich berie tak, akoby i oni mali nejakú hodnotu. Neboli preňho iba premárnené životy, tí, ktorí tu len zavadzajú. Každý z nich bol 'niekto'.

To isté urobil Ježiš. Človek po prvom páde stratil akékoľvek práva... Bol sa vyhnancom, zavrhnutým. A Boh urobil presne to, čo Mário Borelli. Stal sa jedným z nás. Dnes sa stal jedným z nás. Žil medzi nami. Stal sa vodcom jednej bandy dvanástich apoštolov. A dodnes sú ním ľudia fascinovaní. To, čo nás

---

⁵ LEFEVRE, P.: Veľké pravdy v malých príbehoch. Jeden z nás. LÚČ vydavateľské družstvo Bratislava, Špitálska 7. 1994 . str. 81

k nemu ťahá a priťahuje, je Láska. A môže existovať väčší dôkaz lásky, ako kríž? Nie.

A preto sa tak máme správať i my. Pamätajme, že žijeme medzi ľuďmi. Doma, na ulici, v práci, v škole – stále sa s niekým stretávame. A najmä s nimi tak, aby z nás priam vyžarovalo, ako veľmi si ich vážime. Keď sa budú pri nás cítiť dobre, začnú sa zamýšľať, prečo sme na nich takí. Zistia, že tu – v chráme Božom, sme spoznali pravdu. Že sú výnimočné bytosti. Že kvôli nim, dnes Pán prichádza na svet. Že za nich zomiera a vstáva. Že sú ľudia...

AD

Teraz sa, pozrite okolo seba. Pozrite, na svojich spolusediacich – susedov, na ľudí pred vami i za vami. Tváre, čo vidíte, sú vaši blížni. Všetci sme tu jedna veľká rodina. Ježišova rodina. Sedíme alebo stojíme na tomto mieste, pretože tu sa nachádza ON.

On nás zjednocuje. On nás spája. Sme s ním. No do tejto rodiny patria ešte ľudia, ktorí tu dnes s nami nie sú. I tí, čo Krista nepoznajú, alebo mu nerozumejú, či nechcú ho poznať. A pre nich sa každý z nás musí stať Kristom. Každý má byť v kontakte s nimi ako Mário Borelli. Nech nám v tom Božia milosť pomáha. Za to sa modlime: „Pane, daj, aby všetci boli jedno a boli v tebe...“

Amen.

Sviatok sv. Štefana v roku “A“

Mt 10,17-22

Slovo ostrejšie ako dvojsečný meč

Duch vášho Otca bude hovoriť vo vás.

AI

Dnes z každej strany niečo počujeme. Z televízie, rádia, internetu... Veľa vecí prečítame. To preto, lebo sa toho veľa nahovorí. Každý si môže povedať, čo

chce, kedy chce. Slovo akoby strácalo hodnotu. Preto sa zamyslime, čo vychádza z našich úst. Dnes sme mohli počuť v Božom slove:

KE

„Ale keď vás vydajú, nestarajte sa , ako a čo budete hovoriť, lebo v tú hodinu vám bude dané , čo máte povedať . Veď to už nie vy budete hovoriť, ale Duch vášho Otca bude hovoriť vo vás“ (Mt 10,19-20).

Duch bude v nás hovoriť. Ten Duch, skrze ktorého je v našich srdciach rozliata Božia láska. Bude hovoriť Slovo, ktoré je ostrejšie ako každý dvojsečný meč. Slovo, ktorému budú odporovať. Lebo to Slovo, Ježiš, je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú odporovať,

DI

Cirkev nám dnes dáva pred zrak sv. Štefana. Štefan stojí oproti nepriateľskému židom. On - plný Ducha, hovorí a im pukajú srdcia, pretože nie sú schopní odporovať múdrosti a Duchu, ktorým hovorí. Všetci, čo sedeli vo veľrade, uprene naňho hľadeli a videli, že jeho tvár je ako tvár anjela. Odvolávajú sa na Mojžiša a pritom jeho tvár žiari ako Mojžišova. Zabúdajú na všetky divy, ktoré urobil. Presne tak ako pri Ježišovi. Keď konal zázraky volali: „Hosanna Synovi Dávidovmu.“ a o pár dní **„Ukrižuj, ukrižuj ho.“** Žiak nie je nad učiteľa. Ježiš hovorí: **„Mňa prenasledovali, aj vás budú prenasledovať.“**

A na Štefanovi sa splňa toto slovo, lebo on je verný učeník. Ale on sa iba plný Ducha zahľadel na nebo, kde videl svojho Majstra sedieť po pravici Najvyššieho.

PAR

Štefan mal tvár ako anjel, lebo bol naplnený Božím Duchom. Božím Duchom, skrze ktorého je v našich srdciach rozliata Božia láska. V našich srdciach, ktoré sa menia z kamenných na srdcia z mäsa. Srdcia, ktoré budú vyžarovať Lásku. Také srdcia, ktoré menia nás celých. Menia našu tvár, ako tvár Štefana. Žiarila ako tvár anjela. Štefan naplnený láskou Ducha Svätého.

A dnes každý túži po láske. Prečo žiť ak nie pre Lásku..? Lásku, ktorá vyviera zo vzťahu s Bohom. Veď Štefan nebol veľký tým, že konal zázraky

a divy, ale tým, že sa rozprával s Bohom. Že sa tak ako Mojžiš rozprával s Bohom z tváre do tváre. A bolo to na ňom vidno. Každý, kto ho stretol, videl to dokonca aj na jeho výzore. Ale bolo to cítiť aj z toho, čo hovoril. Hovoril slová, ktoré ľudí hlboko zasahovali. Ľudia menili svoje životy. Uverili v Ježiša a dávali sa pokrstiť. Pretože Božie slovo je ostrejšie ako každý dvojsečný meč. Nenecháva poslucháča chladným. Núti sa rozhodnúť a zaujať postoj. Prijmem Ježiša do svojho života, alebo budem kričať: „**Ukrižuj, ukrižuj ho!**“ Uverím v toho, ktorého hlásal Štefan, alebo budem kameňovať človeka s tvárou anjela.

A my vieme, že dnes to už nie je iba o Štefanovi, ale o nás. Lebo Božie slovo hovorí: „ale keď zostúpi na vás Svätý Duch, dostanete silu a budete mi svedkami až po samý kraj zeme ... keď príde Tešiteľ, ktorého vám ja pošlem od Otca - Duch pravdy, ktorý vychádza od Otca, on o mne vydá svedectvo. Ale aj vy vydávate svedectvo.“ Je na nás vidno tak, ako na Štefanovi, že sme stretli Ježiša? Že sme stretli živého, majestátneho a úžasného Boha ako Mojžiš? Je to vidno na našom výzore? Je to vidno na tom, čo hovoríme, konáme, ako sa správame? Akými sme svedkami. Ako svedčíme o Kristovi vo svojej práci, mladí medzi svojimi rovesníkmi, a celkove medzi ľuďmi, medzi ktorými žijeme? Máme byť naplnení Božím Duchom a ten nám dá, čo máme povedať. Sám Duch nášho Otca chce cez nás hovoriť. A vtedy to bude to ostré slovo. To Slovo, ktoré dáva život. Slovo, ktoré má moc.

Na to, aby to tak bolo, sa potrebujeme týmto Božím slovom naplňať. Mnohí každý deň čítame noviny, internet, knihy, pozeráme telenovely... Ale čítame aj Božie slovo - Sväté písmo? Modlíme sa s Božím slovom? Dáme Bohu aspoň 10 minút cez deň? Možno päť minút na kolenách len s Bohom ráno a päť minút večer. Prečítať si jeden odstavec z evanjelia denne. To zaberie 30 sekúnd. Sv. Hieronym povedal: „Kto nepozná Písmo, nepozná Krista...“ a my musíme poznať Krista, ak ho chceme ohlasovať a svedčiť o ňom ďalej. Lebo inak nám ľudia neuveria. Oni to vycítia. To naše slovo nebude mať tú moc.

MY

Svätý Peter keď prvýkrát po zoslaní Ducha kázal, tak uverilo tritisíc ľudí. Pri druhom kázaní stúpol na päť tisíc ľudí. To preto lebo, kázal s mocou a Boh dosvedčoval jeho slová uzdraveniami a zázrakmi.

Evanjelizátor Emiliano Tardiff bol pozvaný na kongres v Montreale v júni 1977, kde sa zúčastnilo viac ako 65 000 ľudí, ktorí pri záverečnej omši naplnili olympijský štadión. Prítomný bol kardinál Roy, šesť biskupov a 920 kňazov. Na druhej strane stál aj starosta mesta a hneď pri oltári sedelo na vozíčkoch vyše sto invalidov. Otec Emiliano sa modlil za chorých. Celý štadión velebil Boha. Keď sa tu zrazu jedna žena - Rose Aimée, ktorá jedenásť rokov trpela sklerózou, zdvihla zo svojho vozíčka a pred zrakmi všetkých sa začala prechádzať. Potom vstali jeden, dvaja, ďalší chorí... Dvanásť mrzákov vstalo zo svojich vozíčkov a začalo chodiť. Ľudia tleskali a plní dojatia plakali...

Ak je takto hlásané Slovo, mnohí uveria v Krista. Dokonca je oveľa viac tých, čo uveria, ako tých, čo neuveria. Uveria, lebo hlásanie je autentické. Ohlasuje sa Boh, ktorý je živý, ktorý reálne vstupuje do ľudských životov. Tieto životy sa menia - ľudia sú zrazu radostnejší, pokojnejší, šťastnejší...

ADE

A tak, bratia a sestry, prajem vám aj sebe, aby sme takého Pána Ježiša stretli, a takého aj podávali ďalej. Ježiša, ktorý je živý. Ježiša, ktorý túži vstúpiť do našich životov, do našich rodín. So svojou mocou, požehnaním, uzdravením.

Amen.

Bohorodičky Panny Márie v roku "A"

Lk 2,16-21

Dali mu meno 'Ježiš'

Veľký význam mena, ktoré sme dostali pri krste a mena kresťan

AI

Už je po Vianociach! Vzdychoľ si pred pár rokmi môj kamarát, keď sme sa skoro ráno vracali z polnočnej. Dobré sme sa najedli, rozbalili darčeky, so zimomriavkami na chrbte v krásne vyzdobenom kostole zaspievali 'Tichú noc'...

...a už je po Vianociach... Aj dnes majú mnohí ľudia podobný pohľad na vianočné sviatky. Vianoce však ani zďaleka nie sú len o tých krásnych pocitoch, ktoré zažívame zväčša len na Štedrý deň a keď ich niet, vraciame sa do bežného života. Čas Vianoc však trvá stále a postupne nám ponúka tajomstvá, nad ktorými môžeme uvažovať a pri ich aplikovaní do života nosiť vianočnú radosť vo svojom srdci po celý rok.

KE

Krátky úryvok z Lukášovho evanjelia, nás dnes vovádza do tajov Ježišovho narodenia a pomenovania. Predstavuje nám Máriu ako rodičku Boha, ktorá v zhode s vypočutím si anjelovho zvestovania, nazýva svojho syna menom 'Ježiš'.

DI

Skúsme sa spoločne myslou preniesť tých 2000 rokov späť. V dobe narodenia Ježiša Krista, malo veľký význam meno človeka. Pomenovanie vystihovalo väčšinou niektorú vlastnosť rodu, situáciu pri narodení dieťaťa, bolo zvykom dávať meno aj po niekom z rodiny – čomu sme svedkami pri situácii okolo narodenia Jána Krstiteľa. Vo viacerých prípadoch zo Starého zákona poznáme, že meno dával sám Boh. Vo svojom zjavení a oznámení narodenia povedal meno ich očakávaného dieťaťa. Tak dostali napríklad deti proroka Ozeáša, či už spomínaný Ján Krstiteľ. Vo Svätom písme sa tiež stretáme aj z premenovaním, čiže novým menom pre človeka. Meno bolo súčasťou poslania a prisľúbenia. Keď Boh robí prisľúbenia a zmluvy, začína pre človeka nový život a Boh mu vtedy dáva nové meno. Poznáme to z prípadu Abrama, ktorý bol po zmluve s Bohom premenovaný na Abraháma. Podobne praotec Jakub dostal meno Izrael. Aj v Novom zákone vidíme príklady premenovania. Hneď v úvode svojho verejného účinkovania si Ježiš povoláva Šimona a mení mu meno na Peter, neskôr sme svedkami zmeny Šaulovho mena na Pavol po svojom obrátení. Vidíme teda veľký význam a dôležitosť mena v čase Ježiša Krista.

Dnešné evanjelium poukazuje na Máriu - matku Boha, ktorá dáva meno svojmu synovi. Meno Ježiš, po hebrejskom 'Jesuah', znamená - Boh spasí. Podľa

mimobiblických údajov, v čase Ježiša Krista, bolo toto meno dosť časté. Ľudia ho dávali svojim synom v nádeji očakávaného mesiáša. Avšak práve reálny Kristus Ježiš, ktorého dnes poznáme z evanjelií, je ten, v ktorom sa toto meno oslávilo. Meno Ježiš nemá u Krista význam nádeje, ale znamená jeho poslanie. To on je ten, ktorý nás prišiel spasiť a 'niet pod nebom iného mena, v ktorom by sme mohli byť spasení' - ako hovorí sv. Peter.

Veľmi milou, no pre niekoho veľmi ťažkou úlohou, je dnes vybrať meno svojmu dieťaťu. Každý z nás dostal pri krste meno, ktoré je veľmi dôležité. Boh nás totiž každého pozná po mene. Rodičia vedia, že pri krste je potrebné dať dieťaťu meno svätca, ktorý bude jeho patrónom. Rovnako od krstu máme privilégium nosiť meno kresťan. To znamená, že sme včlenení do tajomného Kristovho tela, ktorým je Cirkev. A menom kresťan žijeme v Kristovom znamení, ktorým je kríž.

PAR

Ako my, chápeme svoje meno? Vieme aký význam má naše meno? Čoraz viac sa totiž stretáme s rodičmi, ktorí prídu zapísať krst a dieťaťu vyberú meno, ktoré nás niekedy dosť prekvapí. Mená z telenoviel, či mená po hercoch, športovcoch alebo dokonca len nejaké zvučné slovo, ktorého poriadny význam ani rodičia nepoznajú. Máme pritom celý rad krásnych mien, za ktorými stoja sväté životy mnohých ľudí, ktoré nám matka Cirkev dáva za vzor. Ja osobne som rád, že mi dali rodičia meno sv. biskupa Patrika, veľkého misionára Írska. Jeho život mi je vzorom a krásnym návodom na svätosť. Chcel by som tiež poukázať na jeden problém v spojitosti s narodením človeka, ktorý je v dnešnej dobe populárny. Dosť často sa totiž stretáme so znameniami. Skúmame v akom znamení sme narodení a sľubujeme si od toho budúcnosť, či životný osud. V novinách, či na internete čítame horoskopy a veríme, že neživé, Bohom stvorené hviezdy, majú nejaký vplyv na náš život. My kresťania sme však v krste narodení a žijeme v znamení kríža. Lebo to je Kristovo znamenie. Nie býk, blíženci, rak a pod.. To všetko nás ťahá k astrológii a okultizmu, čo protirečí Kristovi. Lebo ak si z neživých hviezd robíme démonov, ktorí riadia

naše osudy, nečudujme sa, keď očakávanú úlohu hviezd vezme do rúk sám Démon – Satan. Preto nezabúdajme, že 'len v mene kresťan sme požehnaní', len v znamení kríža budeme zachránení a len meno Ježiš nám prináša spásu.

MY

Boh nás pozná po mene. Vie, že vzývame jeho meno a sme poznačení jeho menom. Ak sme teda kresťanmi, znamená, že sme spojení s Kristom. Kristus je naša hlava a náš brat. Pozýva nás, aby sme prichádzali k nemu. Naša kresťanská identita sa buduje predovšetkým spájaním sa s Kristom. A Kristus aj nám dnes adresuje výzvu zo Zjavenia sv. Jána: „Hľa, stojím pri dverách a klopem.“ Ježiš nás čaká. Nič mu nie je milšie, ako keď sa zjednotíme s ním vo sviatosti Eucharistie. On vie, že sme slabí a hriešni. Preto nám zanechal sviatosť kňazstva, aby sme sa mohli prostredníctvom kňazov vo sviatosti pokánia očistiť a tak neustále zostávať v Ježišovej blízkosti. Jedno čo si musíme uvedomiť je fakt, že život bez Ježiša v stave hriechu a odlúčenia, je život veľmi ťažký. Len s veľkou námahou sa budeme predierať životom a náš život bude smutný a prázdny. Nebojme sa naplniť ho Kristom. V ňom je dynamika, ktorú hľadá dnešný svet, no nenachádza ju, lebo si myslí, že dynamika sa nachádza v materializme. Ten však nakoniec úplne neosobne sklame každého, kto doň vkladal dôveru. A Kristus stále stojí pri dverách. Neruší svoju ponuku bývať a stolovať s nami. Stačí tak málo. Otvoriť mu dvere a nevyháňať ho. Môžeme mu otvoriť aj prejavom lásky k blížnemu a žehnaním všetkým. Aj tým, ktorí nám zle robia. Vtedy aj nás Boh bohato požehná. Práve dnes, keď je začiatok kalendárneho roka a prajeme si úspechy, mali by sme myslieť na vzájomné prianie Božieho požehnania. V prvom čítaní z Knihy Numeri sme počuli Pánov príkaz, ktorý dal Mojžišovi, aby žehnali izraelských synov. Boh vždy plní sľuby. Na dôkaz toho, mení ľuďom mená. Verme, že koho my žehnáme, toho Boh žehná. Majme vo svojej mysli vždy postoj žehnania ku všetkým ľuďom.

ADE

Vianoce, drahí bratia a sestry, milá mládež, ešte neskončili. Dávajú nám možnosť čerpať z pokladov Božieho slova, ktoré nám liturgia ponúka

v úryvkoch o narodení a pomenovaní nášho Pána. Buďme si vedomí dôležitosti nášho krstného mena i privilégia mena kresťan. Nezabudnime, že v Ježišovom mene nachádzame požehnanie a spásu. Nespoliehajme sa na žiadne iné pochybné možnosti riadenia nášho života. Život s Ježišom je dejinne overený správny spôsob života, čo máme možnosť vidieť na príkladoch svätého života našich patrónov ale i našich veriacich predkov.

Na príhovor Bohorodičky Panny Márie, s ktorou začíname tento kalendárny rok, vám prajem, nech Boh žehná vaše rodiny a všetkých vás, nech vás ochraňuje vo všetkých situáciách v ktorých a počas roka nájdete. Nech vám Pán ukáže svoju lásku.

Amen.

Bohorodičky Panny Márie v roku "A"

Lk 2,16-21

Naša Matka

Prijať Máriu ako Matku.⁶

AI

Čo si predstavíte pod slovom 'matka'? Určite každému prídu na um len tie najkrajšie asociácie. Možno si spomeniete na svoje detstvo a domov, čo sú najkrajšie spomienky. Popri všetkých našich mamách, máme mamu, ktorá patrí nám všetkým - je to Panna Mária. Dnes slávime sviatok jej materstva a vyznávame, že Panna Mária porodila Boha a človeka.

KE

Dnes počuli o pastieroch, ktorý **„...vyrozprávali všetko, čo im bol povedané o tomto dieťati“** (Jn 2,17).

DI

K vianočným sviatkom neodmysliteľne patrí pastierska idylka. Pastieri sú prví, ktorí sa prichádzajú pokloniť novonarodenému kráľovi, Ježišovi. Môžeme

---

⁶ Porov.: SUROVČEK, J.: Seminár. Spišská Kapitula., 2007.

si položiť otázku - prečo asi pastieri? Prečo sa neprišli pokloniť poprední židovskí predstavitelia, ale prichádzajú obyčajní pastieri. Odpoveďou môže byť ich bdelosť a pohotovosť odpovedať na výzvu anjela. Evanjelista Lukáš píše: **„V tom istom kraji boli pastieri, ktorí v noci bdeli a strážili svoje stádo. Tu zastal pri nich Pánov anjel a ožiarila ich Pánova sláva... Anjel im povedal: „...Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ Kristus Pán...“ Pastieri si povedali: „Poďme teda do Betlehema a pozrime, čo sa to stalo, ako nám oznámil Pán.“...** Pastieri boli jednoduchí ľudia, ktorí si plnili svoje každodenné poslanie, zrazu sa stalo čosi nezvyčajné. Majú nebeské zjavenie, vidia anjela. Je prirodzené, že mali strach. Dostávajú poslanie od anjela, aby sa šli pokloniť novonarodenému kráľovi. Pastieri vo svojej jednoduchosti poslúchli, a keď našli Máriu s Jozefom, museli im vyrozprávať všetko, čo im povedal anjel. Sú príkladom jednoduchých ľudí, ktorí sa vedia podeliť so všetkým, čo majú. Zaujímavý postoj Márie, ktorý akoby bol v kontraste s konaním pastierov. **„Mária zachovávala všetky tieto slová vo svojom srdci a premýšľala o nich.“** Kým pastieri vo svojej prostoduchosti hovoria všetko, čo sa im prihodilo, Mária zaujíma postoj poslucháčky. Mária necháva pastierov vyrozprávať sa, necháva ich radovať sa. Ona je skutočnou orodovnicou, veď vypočúva prosby, modlitby radosti i starosti toľkých ľudí. Ako matka Boha – Bohorodička, ich predkladá svojmu Synovi. Veď ako matka má k nemu blízky vzťah.

PAR

Zišli sa tu dnes v prvý deň roka, aby sme oslávili, tú ktorá je matkou Boha, Bohorodičkou. No zároveň je aj našou Matkou. Kde by nám bolo tak dobre, ako pri matke. Matka nás pozorne počúva, čo jej chceme povedať. Tak ako kedysi v betlehemskej maštali počúvala, čo jej hovorili nadšení pastieri, tak počúva aj nás. Počúva všetky naše modlitby, všetky naše skryté túžby. Chce počuť všetky naše starosti. Mária nás chápe tak, ako matka chápe svoje deti. Vie, čo potrebujeme. Vie o našej túžbe po Kristovi a ukazuje nám cestu k nemu. Mária nás sprevádza na ceste k dokonalosti, svojím milosrdným pohľadom. Zároveň nás povzbudzuje, aby sme vytrvali a nestrácali odvalu pri prvých

prekážkach. Jej meno je posilou pri boji s diablom. Veď ona bola bez hriechu a celý život odporovala diablu. Ktosi povedal: „Keď máme matku, nie sme sirotami.“ My máme, je ňou Mária. Dostali sme ju za matku pod krížom, keď ju Pán zveril Jánovi slovami: „**Hľa tvoja matka.**“ Veď tak, ako bola Ježišova, tak je matkou, tých ktorý ho nasledujú. Pod jej materským pohľadom vstupujeme do nového roka. Keď budeme s ňou po svojom boku, nikdy nezablúdime, ale pôjdeme po istej ceste. Kým máme matku, nie sme sami.

MY

Nasledujúci príbeh hovorí obrazne o tom, ako Boh stvoril Matku.

Dobry Boh sa rozhodol stvoriť matku. Lopotil sa s tým šesť dní, keď sa mu zjavil anjel povedal mu: „Tým len strácaš čas.“

Boh mu odpovedal: „Čítal si podmienky na objednávke? Musí mať 180 pohyblivých častí, uspokojiť sa s kávou a so zvyškami minulého dňa. Musí mať bozk schopný uzdraviť všetko od zlomenej nohy až po sklamanie v láske. A musí mať šesť párov rúk.“

Anjel potriasol hlavou a neveriaco sa opýtal:

„Šesť párov rúk?“

„Ruky nie sú ťažká vec,“ povedal Boh, „ale mama musí mať tri páry očí.“

„Tak veľa?“

Boh prisvedčil. „Jeden pár, aby videla cez zatvorené dvere, keď sa pýta: „Deti, čo tam vnútri vyvádzate?“, aj keď to vie. Druhý pár má za hlavou, aby videla, čo by nemala, ale musí vidieť. A ešte ďalší pár, aby povedala dieťaťu, keď sa dostane do nepríjemností potichu povedala: „Rozumiem, ale aj tak ťa mám rada.“

Anjel pomaly obišiel model matky a zvedavo skúmal.

„Je veľmi útlá,“ povedal s povzdychom.

„Ale odolná!“ odvetil Pán rázne. „Nevieš si predstaviť, čo všetko, čo je schopná urobiť jedna mama.“

Anjel sa teraz sklonil pred modelom matky a prešiel jej prstom po líci.

„Tu je jedna kvapka,“ povedal.

„To nie je kvapka, ale slza.“

„A na čo je tá slza?“

„Prezrádza radosť, smútok, sklamanie, bolesť, osamelosť a pýchu.“

„Si génius“ zvolal napokon anjel.

„Pravdupovediac,“ povedal nostalgicky Boh, „tú slzu som nestvoril ja.“

Slzy si spôsobujeme sami tým, že si navzájom ubližujeme a tak zraňujeme svoju lásku. Dnes máme pred očami tú, ktorá bola vybratá za Matku Boha a zároveň za Matku všetkých nás. Nezraňujme preto Máriinu materinskú lásku. Veď každá matka trpí, keď je jej dieťa nešťastné. Tak aj Mária trpí, keď nechceme prijať Krista, našu radosť a nádej nášho života. Mária dnes pozýva, aby sme spolu s pastiermi hľadali Krista, aby sme sa mu poklonili a zmenili svoj život.

ADE

Nebeská Matka prichádzame k твоjim nohám v prvé hodiny Nového roka. Ty si bola vybratá za Matku Spasiteľa a v ňom si prijala nás všetkých za svojich synov a dcéry. Chceme ti dnes predložiť všetky starosti, ktoré nás trápia. Tebe predkladáme všetky svoje plány a predsavzatia i všetky skryté túžby. Predlož ich svojmu Synovi, veď máš k nemu ako matka najbližšie. Chceme ťa odprosiť za všetko, čo ti my - tvoje deti, často spôsobujeme. Zároveň sa zverujeme tvojej ochrane, sprevádzaj nás svojím milosrdným pohľadom, pomáhaj nám svojím mocným príhovorom, aby sme plnili Božiu vôľu a tak raz dosiahli s tebou spoločenstvo s Bohom.

Amen.

Druhá vianočná nedeľa v roku „A“

Jn 1,1-18

Sme Božie deti

Ježiš nám dáva vo sviatostiach silu, aby sme rástli v povolaní Božieho dieťaťa.

AI

V paraguajskom meste Itaipú sa nachádza majestátny hydroenergetický komplex. Popri mohutných betónových múroch priehrady, kamióny vyzerajú ako bezvýznamné mravce. Vyrába toľko elektrickej energie, že sa vyváža aj do Brazílie a Argentíny. Pri

priehrade sa však nachádzajú robotnícke domčeky, v ktorých svietia sviečkami. Niekoľko metrov od najväčších turbín a generátorov nemajú elektrické osvetlenie. Prečo? Chýba im prípojka, ktorá by priviedla energiu do ich domov.

KE

V tejto vianočnej dobe rozjímame nad tajomstvom vtelenia, skutočnosti, že Boh sa stal človekom, a hľadáme na malé dieťa Ježiša – Spasiteľa sveta, uloženého v jaslach. A práve toto tajomstvo nám pomáha odhaliť zmysel slov dnešného evanjelia: **„Ale tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi“.** (Jn 1,12).

DI

Radostná zvesť o tom, že Boh je náš Otec a my sme jeho deti, ľudia Starého zákona nemali. Bol to Ježiš, ktorý nám to svojím životom, slovami a skutkami, zjavil. Zo strany Boha to však nebola žiadna novota. Keď čítame dejiny izraelského národa na stránkach Biblie, musíme napokon skonštatovať, že Boh sa o nich staral ako ten najstarostlivejší, najláskavejší a najmilosrdnejší Otec. Táto jeho láska spočívala v prvom rade v tom, že im dal vodcov; počnúc Mojžišom, ktorých si sám povolal, aby prostredníctvom nich viedol a spravoval svoj ľud. Oni sami museli tento úrad, túto moc s vierou prijať. Vôbec to nebolo také ľahké. Lebo Boh si nevyberá v prvom rade podľa schopností, výzoru a sympatií. Jasne nám to ukazuje príbeh Mojžiša. Pán mu zveril na prvý pohľad nereálnu úlohu – vyviešť Izrael z egyptského otroctva a pritom on nemal ani tú najzákladnejšiu schopnosť, ktorú potrebuje každý človek – mal totižto rečovú chybu. V rozhovore s Bohom z horiaceho kríka namieta: „Kto som ja, aby som šiel k faraónovi a aby som vyviedol Izraelitov z Egypta?!“ (Ex 3,11) a ďalej: „Nie tak, Pane! Ja nie som výrečný muž. Nebol som predtým a nie som ani teraz, odkedy sa rozprávaš so svojim sluhom, lebo mám nemotorné ústa a ťarbavý jazyk“ (Ex 4,10).

Ďalší pekný príklad je z obdobia kráľov, keď Pán poslal proroka Samuela, aby pomazal nového kráľa, lebo Šaul sa spreneveril tomuto úradu. Bol poslaný do Betlehema k Izaimu, ktorý mal ôsmich synov. Samuel by pomazal za kráľa

najradšej hneď prvého, ale Pán mu povedal nie s výčitkou: „Nehľad na jeho výzor a na výšku jeho postavy, lebo ho nepokladám za súceho. Veď Pán nehľadá, ako hľadá človek. Lebo človek hľadá na výzor, ale Pán hľadá na srdce“ (*1Sam 16,7*).

Napokon museli z poľa zavolať najmladšieho syna, Dávida, lebo až o ňom sa Boh vyjadril: „Vstaň, pomaz ho, lebo to je on!“ (*1Sam 16,12*). Na záver tohto príbehu Písmo dodáva: „A od toho dňa pôsobil na Dávida Pánov duch“ (*1Sam 16,13*). Pomazanie je moc, keď v nás začne pôsobiť Pánov duch - Duch Svätý. Každý z nás bol takto pomazaný, označený pečatou Ducha Svätého pri krste. A od tej chvíle sme sa stali Božími deťmi. Boli sme Kristovou obetou vytrhnutí z otroctva hriechu a stali sme sa novým stvorením, slobodným Božím dieťaťom. Ako každý človek neostane dieťaťom, ale rastie, tak sme povolaní rásť aj my. Svätý Ján evanjelista v dnešnom evanjeliu píše: „Ale tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi“ (*Jn 1,12*). Čiže som Božím dieťaťom, ale zároveň som dostal silu, aby som v tomto povolaní rástol.

PAR: Veď krátko na to dodáva: „Z jeho plnosti sme my všetci dostali milosť za milosťou“ (*Jn 1,16*). Cieľom nášho snaženia sa, rastu vo svätosti je, aby sme čo najplnšie využili každú milosť, ktorú nám Pán dáva. Aby sme spolu so svätým Pavlom mohli povedať: „Ale z Božej milosti som tým, čím som a jeho milosť nebola vo mne márna“ (*1Kor 15,10*). Najkrajším príkladom takéhoto života je Panna Mária. Keď ju anjel oslovuje pri zvestovaní: „Zdrava 's, milosti plná“ (*Lk 1,28*), tak to hovorí plným právom, lebo ona neprijala ani jednu milosť od Boha nadarmo. Dnes je Boh rovnako štedrý na svoje milosti ako predtým. Pýtame sa, ako a kde nám ich dáva? Odpoveď je jednoduchá. Vo svojich sviatostiach. Problém je, že dnes už zriedkavo stretneme človeka, ktorý verí v silu sviatostí. Muži a ženy počítajú s možnosťou rozvodu ešte pred uzavretím sviatostného manželstva, namiesto toho, aby dôverovali Bohu, že im dá silu, aby ich vzájomná láska rástla počas celého života. Mladí už pred prijatím sviatosti birmovania vedia, že nechcú kráčať životom v sile Ducha Svätého. Keď sa takto odmietavo staviame voči Ježišovi, ktorý je vo svojich

sviatostiach stále živý medzi nami, aj o nás platí smutná veta z dnešného Božieho slova: „Prišiel do svojho vlastného a vlastní ho neprijali“ (Jn 1,11). Veriť v silu sviatosti, znamená: povedať Bohu: „Áno.“ V Matúšovom evanjeliu sa Ježiš pýta dvoch slepcov, ktorí ho žiadali o uzdravenie: „Veríte, že to môžem urobiť?“ (Mt 9,28) Pýta sa aj teba: „Veríš, že vo sviatosti krstu, zmierenia, birmovania, manželstva a hlavne v Eucharistii sa stávam prameňom tvojho života, a neexistuje situácia ani bytosť, ktorá by ťa o to dokázala obrať, keď mi dôveruješ?“ Tí dvaja slepci odpovedali: „Áno, Pane.“ a boli uzdravení. Čo odpovieš ty? Ak nás nepresvedčila o jeho láske smrť na kríži, čo nás presvedčí? Pohrdame Ježišovými milosťami, používame ich na to, aby sme ho urážali. Ako môžeme spôsobovať také bolesti nášmu Pánovi a pritom s pokojom prichádzať do jeho chrámu a ešte ho aj o niečo prosiť? Nič nezraňuje Ježiša tak, ako nezaujem, nedôvera a ľahostajnosť duše voči jeho добрôte!

MY

Pokiaľ žijeme na tejto zemi, Boh zaviazal sám seba milosrdenstvom voči nám. To znamená, že máme slobodnú vôľu – môžeme ho milovať, alebo ním pohrdať. Keď už toľko ráz od nás zakúsil trpkosť urážky, prečo sa konečne nerozhodnúť pre dobrodružstvo života s jeho milosťou?

Sestra klaristka Briega McKenna hovorí vo svojej knižke 'Sila sviatostí'⁷ o tom, ako za ňou prišiel jeden zúfalý muž, menom Jim. Povedal: „Sestra, som ženatý pätnásť rokov. Mám skvelú manželku a tri krásne deti. No práve sa stalo niečo strašné. Asi pred týždňom som sa rozhodol, že prídem domov z práce skôr. Keď som vošiel, práve zazvonil telefón, tak som ho zdvihol. Avšak moja manželka už zdvihla telefón na druhej linke a počul som, čo hovorí. Dohovárala si rande s iným mužom. Myslel som si, že to nemôže byť pravda. Nemohol som uveriť, že sa to stalo práve nám, veď sme mali dobré manželstvo.“ Chcel sa o tom porozprávať s manželkou, keď zložila telefón, ale ona odmietla o tom diskutovať. Veľmi ho ničila myšlienka, že jeho manželka sa stretáva s iným mužom. Manželka o tom stále odmietala hovoriť aj počas niekoľkých nasledujúcich týždňov. Jim vedel, že sa raz do týždňa stretáva s iným mužom. Všetko, čo o tom manželka povedala, bolo: „Len sa mu snažím pomôcť.“ Jim hľadal radu u manželského

---

⁷ Porov.: McKENNA BRIEGE, *Sila sviatostí*, Serafin 2000, s. 48 - 52

poradcu, ktorý mu povedal: „Dajte jej ultimátum - ak sa nezmení, potom ju opustíte.“ Prišiel za sestrou Briege, kľakol si pred Najsvätejšou sviatosťou a vzlykal: „Sestra Briege, milujem svoju manželku. Viem, že moje manželstvo je pred Bohom posvätné. Neexistuje niečo, čo by som mohol urobiť, aby som ho zachránil?“ Pokračoval: „Verím v túto sviatosť a nechcem ju opustiť. Milujem ju.“ Sestra Briege sa pozrela na toho dobrého muža a nevedela, čo povedať. Tak sa modlila: „Ježišu, prosím ťa, povedz mi, čo mu mám povedať.“ Hlas z bohostánku jej povedal: „Povedz mu, že to bude možno horšie, ale zlepši sa to. Povedz mu, že som s ním a budem mu pomáhať milosťou tejto sviatosti. Povedz mu, aby sa nevzdával.“ Nuž je to dobrá správa počuť, že sa to zhorší, ale potom sa to zlepší!? Jim len hľadel na ňu, keď mu to povedala, ako keby sa s tým nevedel vyrovnáť. Každý týždeň počas nasledujúcich desiatich mesiacov precestoval veľkú vzdialenosť, aby navštívil sestru Briege. Jediné, čo robil, bolo, že sedel v kaplnke. Ona sa modlila a on len sedel a rozprával. Vyrozoval jej všetko, čo mal na srdci, a potom ju poprosil, aby som sa s ním modlila. Modlila sa s ním a povzbudzovala ho, aby sa nevzdával. Vyšlo najavo, že milenc jeho manželky zaplatil špiritistovi, aby zničil jeho manželstvo. Špiritista napísal Jimovi: „Stretol som sa s vašou manželkou v druhom živote. Naozaj vám nepatrí, takže jej budete musieť dovoliť odísť. Toto manželstvo sa musí rozpadnúť.“ Jim jej ukázal všetky tieto listy. Vždy, keď o tom počula, stále vo vnútri počula posolstvo: „Väčší je ten, ktorý je vo vás, než ten, ktorý je vo svete.“ Povzbudzovala ho: „Nevzdávajte sa, máte po boku Ježiša. Ste ženatý a máte milosti sviatosti. Chodievajte na svätú omšu každý deň. Vyhráte tento zápas.“ V tom čase s ním o tom jeho manželka stále nehovorila, a to ho ubíjalo. No stále chodil na svätú omšu a nikdy manželku neodsudzoval. Jim vedel, že keď bol v práci, jeho manželka sa každý týždeň stretávala s tým mužom. Jim prosil Boha, aby jej dal milosť odvrátiť sa od pokušenia zradiť manželský sľub. Raz v noci zavolať sestre Briege. Zdôveril sa jej: „Briege, už je po všetkom. Chcem sa vám poďakovať za to, ako ste ma v tom všetkom podporovali.“ Pomyslela si teda, že ju Boh použil na to, aby mu pomohla dostať sa cez toto ťažké obdobie jeho života, a teraz to už bolo v poriadku. Asi o tri mesiace sa pripravovala na cestu. Keď sa pozrela do zrkadla, akoby jej Boh ukázal v zrkadle obraz toho muža a povedal jej: „Zavolaj mu dnes.“ A tak mu zatelefonovala. Prešli asi tri alebo štyri mesiace, odkedy sa s ním rozprávala. Zvolal: „Sestra, práve som vám chcel zavolať. Môžem prísť a porozprávať sa s vami?“ Prišiel ešte v ten deň. Keď vošiel do kaplnky, posadil sa do lavice a sklonil hlavu. Prosil: „Prosím vás, modlite sa so mnou. Nemôžem

vám nič povedať. Ale ak Boh bude chcieť, aby ste to vedeli, odhalí vám to, lebo ste mi tak veľmi pomohli.“ Počula ako jej Pán hovorí: „Jeho manželka je tehotná a nie je to jeho dieťa.“ Pozrela sa naňho a povedala mu: „Jim, vaša manželka bude mať dieťa.“ Pozrel na ňu a prikývol. Spýtala sa: „Kedy ste sa to dozvedeli? Ako sa cítite?“ Odpovedal: „Sestra, manželka mi to povedala krátko po tom, čo sa rozišla s tým mužom.“ Opäť sa ho opýtala: „Ako sa cítite?“ Chytil jej obe ruky a dokázal len plakať. Každý iný by pociťoval hnev a pomstu. Chytil ju za ruky a zašepkal: „Sestra Briege, ak mi môže Ježiš odpustiť, kedykoľvek zhreším, ako by som nemohol odpustiť svojej manželke? Keď mi to povedala, uistil som ju, že dieťa prijmem ako svoje vlastné a že som jej odpustil.“ Sestra sa opýtala: „Ako na to zareagovala?“ Odpovedal: „Pozrela sa na mňa. Otvorila ústa a zvolala: „Ak to ty, človek, ktorého som tak hlboko zranila, môžeš urobiť, aký potom musí byť Boh?“ “

Drahí bratia a sestry, pokiaľ budeme zúfalo hľadiť na bezradnosť situácie, hľadať oporu iba vo svojich schopnostiach, nikdy nedáme priestor Bohu. Keby takto konal Mojžiš, vyvolený národ by bol doteraz v Egypte. Keby takto konal Jim, dávno by sa rozviedol a zdvihol smutnú štatistiku rozvodov.

„Neboj sa, len ver!“ (Mk 5,36), hovorí Ježiš. „Neboj sa, len ver!“ slová adresované Jairovi, ktorého chcelo okolie presvedčiť, že jeho mŕtvej dcérke už Ježiš nepomôže. „Neboj sa, len ver!“ znie z Ježišových úst aj dnes. „Neboj sa, len ver!“ - patrí každému z nás, kto sa s dôverou obráti na Ježiša so svojou bolesťou v srdci.

ADE

Milosrdný Ježišu, keď si v smrteľnej úzkosti na kríži zvolal: „Žízňim!“ (Jn 19,28), bol to tvoj smäd po spáse duší. Nik vtedy nechápal zmysel tohto slova, iba tvoja Matka, ktorá stála pod krížom. Na jej mocný príhovor ťa prosíme, aby sme si vždy s dôverou žiadali od teba potrebné milosti pre náš život. Daj nám k tomu potrebnú vieru, aby sme neopovrhli najväčším Prameňom života, ktorý je tak blízko nás, a raz nehládali na seba, ako na tie chatrče, v ktorých svietia sviečkami, hoci pár metrov od nich je najväčšia hydrocentrála na svete.

Amen.

Viera troch mudrcov*Príkladom troch mudrcov posilniť vieru.⁸*

AI

Kto z nás nikdy nečítal horoskop? Mnohí ich čítajú denne a často podľa nich riadia svoj život. Myslia si, že ich táto interpretácia postavenia hviezd privedie k šťastiu. No znamenia na oblohe môže dať aj samotný Boh, aby nás priviedol k sebe.

KE

Pred 2000 rokmi sa na cestu za šťastím, za znamením hviezdy, vybrali aj traja mudrci z blízkeho východu. Prišli do Jeruzalema pokloniť sa novonarodenému Kráľovi, lebo videli jeho hviezdu na východe. (*Porov. Mt 2,2*). Vo viere v Božie znamenie sa vybrali na dlhú a nebezpečnú cestu.

DI

Mudrci, ktorí prichádzajú k jasliam malého Ježiša a ktorých tradícia označuje ako troch kráľov – Gašpara, Melichara a Baltazára – sú pravdepodobne perzskými kňazmi, ktorí skúmali hviezdy a vykladali sny, boli teda vlastne astrológovia. Odvolávajú sa pravdepodobne na nejaké staré proroctvo, pri skúmaní postavenia hviezd a planét, dospeli k záveru, že v Izraeli sa má narodiť 'veľký kráľ' a aj napriek veľkej vzdialenosti a náročnej ceste sa rozhodli ísť sa mu pokloniť a doniesť mu svoje dary. Museli iste prekonať mnohé nástrahy na tejto dlhej, ťažkej a nebezpečnej ceste až konečne dorazili do Izraelskej krajiny, kde v tom čase vládol kráľ Herodes. Tak ako každý, kto by hľadal novonarodeného kráľa, začali svoje hľadanie v kráľovskom paláci. Určite boli aj oni prekvapení, že kráľ Herodes o novom kráľovi nič nevie, ale ešte väčšie prekvapenie bolo u Herodesa, ktorý sa začal obávať o svoj trón a preto kázal trom mudrcom oznámiť mu, kde našli dieťa pod zámienkou, že aj on sa mu chce ísť pokloniť. Herodes si nechal zavolať veľkňazov a zákonníkov, ktorí

---

⁸ Porov.: DRDÁK, P.: Seminár. Spišská Kapitula, 2008.

poznali Sväté písmo a vykladali jeho zmysel, a pýtal sa ich, či existujú nejaké proroctvá o tom, kde sa má narodiť 'veľký izraelský kráľ'. Ich odpoveď znela, že sa má narodiť v Dávidovom meste – Betleheme. Traja mudrci teda smerovali do Betlehema a nasledovali hviezdu, ktorá ich viedla až k maštaľke, kde bol v jasličkách uložený malý Ježiš. Traja mudrci si nového kráľa určite predstavovali inak, no napriek tomu sa pokorne skláňajú pred malým dieťaťom, ktoré teraz ešte bezmocné, má byť 'kráľom celej zeme'. Odovzdávajú mu svoje dary: zlato - symbol lásky, kadidlo - symbol modlitby, myrhu - symbol utrpenia. Tak naznačili, aká bude životná cesta tohto nezvyčajného kráľa. Na spiatocnej ceste ich Boh, poznajúc Herodesovu zlobu, posla inou cestou do svojej vlasti. Aj nás iste udivuje viera týchto troch vznešených mužov, ktorí vynaložili mnoho námahy na to, aby sa poklonili kráľovi ďalekej zeme a doniesli mu vzácne dary. My nevidíme na oblohe hviezdu, ktorá by nás viedla do chrámu, k bohostánku, kde je ten istý kráľ – Ježiš, rovnako bezmocný, ako keď ležal v jasličkách. Aj my sme dnes prejavili svoju vieru rovnako ako traja mudrci, keď sme sa prišli pokloniť nášmu Pánovi. Tak ako sa kedysi skrze hviezdu zjavil mudrcom, tak sa aj dnes zjavuje nám cez Božie slovo, Cirkev a sviatosti. Aj toto svedectvo pohanských kňazov posilňuje našu vieru, ktorá nemusí prekonávať toľko nástrah ako oni na svojej dlhej ceste. Je však otázne, či by sme boli schopní prejať svoju vieru tak ako oni, keď často nie sme schopní pre vieru priniesť ani oveľa menšie obete.

PAR

Dnes s odstupom mnohých storočí máme okrem proroctiev a Svätého písma aj príklad mnohých mučeníkov a svätých, ktorí nás utvrdzujú v tom, že naša viera má opodstatnenie, že máme čomu veriť. Mnohí ľudia ľahko veria nepotvrdeným správam - fáмам, bez toho, že by si žiadali aspoň nejaké dôkazy, ale keď sa jedná o vieru v Boha, tak žiadajú nevyvrátiteľné dôkazy všetkého čo hovorí Sväté písmo a Cirkev. Viera, to nie je prijímanie len toho, čo sa nám z náboženstva páči, čo nás nadchýňa či naplňa radosťou. Veriť znamená: prijať na seba aj tie nepríjemné skutočnosti. Ježiš sám hovorí: **„Kto ide za mnou**

a nenesie svoj kríž, nemôže byť mojím učeníkom“ (Lk 14,27). Nemôžeme sa teda nazývať kresťanmi, ak sa vyhýbame svojim povinnostiam či ťažším stránkam svojho života a hľadáme ľahšiu a príjemnejšiu cestu. Mudrci neváhali zanechať všetko a vydať sa na dlhú a náročnú cestu za kráľom, za ktorého považovali Krista a to len na základe postavenia hviezd.

My máme Písmo a Cirkev, no ani to nám často nestačí a nechceme sa dať presvedčiť, aby sme zanechali starý spôsob života a žili po novom – ako Božie deti. Na rozdiel od mudrcov, máme dokonca prisľúbenú veľkú odmenu v nebi. Mnohokrát by sme chceli mať všetko isté a bojíme sa vykročiť len v dôvere v Božiu prozreteľnosť a lásku. Aký ťažký je niekedy krok viery, o ktorom hovoria mnohí svätí. Krok, pri ktorom sa bezpodmienečne spoliehame len na Boha a celý svoj život vkladáme do jeho rúk. Skúsme si sami seba predstaviť na mieste mudrcov – vzdelaných a vážených ľudí svojej doby. Boli by sme aj my schopní takejto obety a dôvery v Boha? Boh nás volá, podáva nám svoju dľaň a čaká, či ju prijmem, aby sme spolu s ním kráčali životom. Ak ideme na túru, odporúča sa, aby vždy išli aspoň dvaja, aby si v prípade potreby mohli vzájomne pomôcť. Ak lezie sa na skalnú stenu, jeden istí toho druhého. Aj Boh chce byť našim spoločníkom, ktorý nás bude vždy istiť a ak padneme, pomôže nám vstať. Stačí len málo – prijať jeho ponuku, úplne a bezpodmienečne mu dôverovať. Len tak nás môže viesť bezpečne po ceste nášho života, ako náš horský vodca.

Ak sa nebojíme často zveriť náš život slabému a nedokonalému človeku, prečo sa bojíme zveriť ho všemohúcemu Bohu? Veď on nám povedal: ***„Nepredáva sa päť vrabcov za dva haliere? A Boh ani na jedného z nich nezabudne. Vy však máte aj všetky vlasy na hlave spočítané. Nebojte sa, vy ste cennejší ako mnoho vrabcov!“ (Lk 12,6–7)*** Boh sa o nás stará, o každý náš vlas, preto sa nebojme svoj život vlažiť do jeho láskavých rúk pri tomto putovaní za Kristom, veď nič sa nemôže stať bez jeho vôle. Nespoliehame sa my na vlastné sily a Boha voláme na pomoc až keď sme už v úzkych? Svätopisec píše, že ***„lepšie je utiekať sa k Pánovi, ako sa spoliehať na človeka“ (Ž 118,8).*** No je to tak aj v našom živote? Ako sme na tom s našou vierou o ktorej Ježiš hovorí:

„Ak budete mať vieru ako horčičné zrnko a poviete tomuto vrchu: „Prejdi odtiaľto ta!“, prejde. A nič vám nebude nemožné“ (Mt 17,20). Vieru si nemôžeme nijako zaslúžiť, sami získať nejakou činnosťou či cvičením. Je to božská čnosť, ktorú dáva do našich srdc sám Boh. Jeho musíme prosiť, aby naša viera rástla a silnela, aby sme každý deň vedeli aj v maličkostiach skladať svoj život do Božích rúk.

MY

Poučení máme mnoho i vo vlastnom živote. Vypočujme si na poučenie a povzbudenie jeden príklad.

V domčeku na periférii žila šťastná rodinka. V kuchyni raz v noci vypukol hrozný požiar. Plamene šľahali a rodičia i deti v zmätku utekali von. V tej chvíli si s hrôzou všimli, že im chýba najmenší päťročný chlapec. Keď vychádzali von, obrátil sa prestrašený syčaním plameňov a ostrým dymom späť a vybehol do svojej izby na naschodí. Čo robiť? Otec a matka sa na seba zúfalo pozerali a dve staršie dievčatá začali od strachu kričať. Vrhnuť sa do tejto žeravej pece sa už nedalo a požiarnici stále neprichádzali. A zrazu, tam hore na poschodí sa otvorilo okno, v ňom sa objavil chlapec a zúfalo volal: „Ocko, ocko!“ Otec pribehol pod okno a zakričal: „Skoč dole!“ Dieťa pod sebou videlo len oheň a čierny dym. Počulo však hlas a tak zavolalo: „Ocko, ja ťa nevidím...“ „Ale ja ťa vidím a to stačí. Skoč dole!“ kričal otec. Dieťa vyskočilo a zdravé padlo do pevného náručia svojho otca, ktorý ho za letu chytil.

Skúsme aj my takto dôverovať nášmu nebeskému Otcovi, ktorý nám ponúka svoje milujúce náručie. My často nevidíme veci také, aké naozaj sú. No Boh vie, čo je pre nás naozaj dobré a čo naozaj potrebujeme, aby sme boli šťastní. Prekonajme strach a rozhodnime sa plniť dôvery skočiť do náručia Boha, ktorý na nás čaká aby nám pomohol, aby nás zachránil z hriechu a daroval nám večný život. Veriť - to nie je spoliehať sa na to, čo si môžeme overiť vlastnými zmyslami. Často sa hovorí o takzvanom 'kroku viery' - nemôžeme si byť na 100% istí, že sa máme s niekým oženiť či vydať sa za niekoho, alebo aj tým, že sa máme stať kňazom. Vždy je tu priestor na pochybnosti, ktoré nikdy úplne neumlčíme. Prekonať sa dajú len pevnou vierou, ktorá je Božím darom, Božou

milosťou. Boh od nás chce len to, aby sme mu dôverovali a nebáli sa vykročiť, aj keď nevieme presne, čo nás na konci nášho putovania čaká – tak ako traja mudrci nenašli nového kráľa v prepychu, ale chudobné dieťa v maštaľke. Ak sa spoľahneme na Božie vedenie, nikdy nebudeme sklamaní, nikdy naozaj neprehráme. No naša viera nie je rovnako silná, každý sme na inom úseku svojej cesty za Kristom a Boh od nás očakáva, že si budeme aj navzájom pomáhať a tí silnejší budú povzbudzovať i napomínať slabších – podporia ich, keď už nebudú vládvať. Lebo do neba sa dostaneme len ako jedno spoločenstvo.

ADE

Vždy, keď sa pozrieme na betlehem, ktorý leží pod naším vianočným stromčekom, zamyslime sa nad vierou troch mudrcov a rozhodnime sa v dôvere v Božiu dobrotu a lásku vykročiť na cestu za Kristom, aj keby nás to stálo veľké obety, veď naša odmena v nebi bude omnoho väčšia ako čokoľvek, čo nám môže dať tento svet.

Amen.

Prvá nedeľa pôstna v roku „A“

Mt 4;1-11

Poslušnosť

Ježiš je vzor v poslušnosti Božej vôli.⁹

AI

Diabol je známy zvodca a pokušiteľ. Prichádza, aby zničil priateľstvo človeka s Bohom. Pôstne obdobie, do ktorého sme vstúpili, je aj časom obnovy nášho naštrbeného priateľstva s Pánom.

KE

Diabol v raji zvedol prvých ľudí na hriech. V evanjeliu dnešnej prvej pôstnej nedele sa dozvedáme, že prichádza aj za Ježišom na púšť, „**aby ho pokúšal**“ (Mt 4,1).

---

9 Porov.: FORGÁČ, P. *Seminár z homiletiky*. , Spišská Kapitula 2010

DI

Všimnime si súvis medzi jednotlivými čítaniami. V prvom čítaní je človek - Adam vystavený skúške, kde vyslovuje svoje „**nie**“ Bohu a prikláňa sa na stranu diabla; v evanjeliu podstupuje skúšku iný človek – Ježiš Kristus, ten však na rozdiel od Adama, diablu odoláva a vyslovuje svoje „**áno**“ Bohu.

Evanjeliá hovoria o čase Ježišovej samoty na púšti hneď po tom, ako prijal krst od Jána. Ježiš vedený Duchom na púšť zostáva tam štyridsať dní bez jedla. Keď sa tento čas končí, satan ho trikrát pokúša tým, že podrobuje skúške jeho synovský vzťah k Bohu. Ježiš odráža tieto útoky, ktoré sú opakovaním Adamovho pokušenia v raji a Izraela na púšti. (*porov. KKC 538*).

Evanjelisti poukazujú na spasiteľný význam tejto tajomnej udalosti. Ježiš je nový Adam, ktorý zostáva verný tam, kde prvý Adam podľahol pokušeniu. Ježiš dokonale plní povolanie Izraela. Na rozdiel od tých, ktorí kedysi štyridsať rokov pokúšali Boha na púšti, Ježiš Kristus sa zjavuje ako Boží služobník, úplne poslušný Božej vôli. Tak víťazí nad diablom. Ježišovo víťazstvo nad Pokušiteľom na púšti anticipuje víťazstvo umučenia, vrcholnej poslušnosti jeho synovskej lásky k Otcovi (*porov. KKC 539*).

Teda Ježišova cesta víťazstva nad pokušením a hriechom je cesta poslušnosti.

PAR

Zamyslime sa, ako je to v našom živote s poslušnosťou. Ako sa nám darí plniť Božie príkazy, naplňať jeho vôľu? Je to iba bezduché zachovávanie toho, čo ako kresťan musím a mal by som, zaškrtačovanie si nejakých fajočiek za nedeľnú omšu, plnenie si náboženských povinností a pod. alebo je to samotná Láska, ktorá nás poháňa vpred? Aké sú opravdivé motívy nášho konania? Ježišova poslušnosť k Otcovi je dokonalá. V Písme sa píše, že: „On, hoci má božskú prirodzenosť, nepridrži sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, **...uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži**“ (Flp 2,6-8). **„Lebo ako sa neposlušnosťou jedného človeka (Adama) mnohí stali hriešnikmi, tak zasa poslušnosťou jedného (Ježiša) sa mnohí stanú spravodlivými“** (Rim 5,19).

Nech je Ježiš pre nás vzorom pravej poslušnosti. Poslušnosti plynúcej z lásky. Buďme ako deti, ktoré s radosťou plnia vôľu svojich otcov, lebo vedia, že oni chcú pre nich len to najlepšie.

Ak teda naozaj milujeme Boha, budeme mu poslušní. Prosme Pána, aby odstránil z nášho srdca každé 'musím' a namiesto neho vložil 'chcem'. Chcem plniť Pane tvoju vôľu. Chcem konať tak, ako ty chceš. Chcem ti byť poslušný, lebo ty si môj milovaný Otec.

MY

Jeden kňaz rozprával príhodu, ktorá sa udiala v Nemecku počas druhej svetovej vojny. Syn sa chystal v nedeľu do kostola. Otec, vychovávaný podľa nového nemeckého náboženstva, mu hovorí: „Načo chodíš do kostola? Veď to nie je už moderné. My máme svojho vodcu, sme mocným národom. K tomu sa musíš modliť a nie k tomu starému Pánu Bohu.“ Syn sa obliekal ďalej. Po ďalšom dohovárani otca mu kľudne, ale pevne povedal: „Božie a cirkevné prikázanie to predpisujú a ja som katolík. Preto do kostola pôjdem.“ „Aké prikázania! My sme slobodný národ, nepotrebujeme žiadne predpisy,“ zasyčal otec. A tak aj odišiel. Keď po skončení omše, vychádzal z kostola, zbadal v poslednej lavici postavu, strácajúcu sa v prítmí a vrúcne plačúcu. Šiel bližšie a spoznal svojho otca.

Boh odmenil synovu poslušnosť obrátením jeho otca. Ježišova poslušnosť zase priniesla spásu pre všetkých ľudí.

Pokušenie z raja nepominulo a naďalej trvá. Naša poslušnosť Bohu je stále vystavovaná skúške. I dnes existujú mnohé hady, ktorí človeku našeptávajú: „Čo to robíš? Prečo sa nezbavíš týchto svojich náboženských pút? Nevieš, čo ťa čaká - budeš slobodný, autonómny, ako Boh!“ Rozhovor, ktorý prebehol v raji, v rôznych podobách, stále prebieha. Ježiš prišiel, aby sme boli schopní dať hriechu jasné zbohom, rovnako ako to sám urobil pri pokušení na púšti.

ADE

Neposlušnosť vzdialila prvých ľudí od Boha. Opakom môže byť naša poslušnosť. Práve ňou sa skúsme v tomto pôstnom čase viac priblížiť bližšie Pánovi, a tak sa aj lepšie pripraviť na slávenie veľkonočného tajomstva.

Amen.

Vidieť Ježiša Krista

*Povzbudiť veriacich, aby skutočne v Eucharistii nevideli nikoho, iba Ježiša.*¹⁰

AI

Určite mnohí z nás máme skúsenosť, že sme sa ocitli na vysokom štíte tatranského kopca, odkiaľ sa nám naskytol nádherný pohľad na majestátnu prírodnú scenériu pod nami, a zároveň možnosť vidieť ponad oblaky... Aké myšlienky nás v tejto situácii napadli? Jeden môj známy pri takejto príležitosti nedávno poznamenal: „To by musel byť slepý človek, aby v tejto nádhere nevidel jasný dotyk Boha.“ Áno, sú situácie a miesta v živote, pri ktorých sa jednoducho nedá nevidieť a necítiť prítomnosť Krista.

KE:

Čítame v evanjeliu, že keď traja učeníci vystúpia s Ježišom na vysoký vrch do samoty, kde sa stanú svedkami Pánovho premenenia, vyjadrujú svoju radosť z tohto Božieho daru cez apoštola Petra: **„Pane, dobre je nám tu, postavme tu tri stánky... A keď potom zdvihli oči, nevideli nikoho, iba Ježiša“** (Porov. Mt 17,4.8).

DI

Minulú nedeľu sme Pána Ježiša videli ako človeka; bol zlým duchom pokúšaný, aby robil veci, ktoré sa nezlučujú s vôľou jeho Otca. Odmietol prejavíť svoju božskú moc vo svoj prospech a rázne odbil pokušiteľa poukázaním na Božie slovo v Písme.

Dnešnú nedeľu zas vidíme Pána Ježiša, ako sa prejavuje v Božej sláve ako Syn Boží - ako Boh: skrze jeho ľudské telo prežaruje žiara, ktorá premieňa jeho ľudskú prirodzenosť a svedčí o jeho účasti na Božom živote.

Z tohto dnešného evanjelia o premenení Pána na hore Tábor venujme pozornosť zvlášť jednej skutočnosti, ktorá nás môže v tomto období osobitne zaujímať: pred tromi apoštolmi Petrom, Jakubom a Jánom, sa na hore zjavil

¹⁰ Porov.: KRIŽIAN, K.: Seminár z homiletiky. Spišská Kapitula, 2010.

premenený Pán. Na horu sa vznieslo ovzdušie slávy, nevýslovného pokoja a zahalilo všetkých. Tí traja apoštoli, ktorí prišli z únavnej práce, z pochybností a protivenstiev, sa cítia ako v pokojnom prístave po poriadnej búrke: **„Pane, dobre je nám tu“**, hovorí Peter. Apoštoli by chceli zostať na vrchu a už uvažujú, ako konkrétne uskutočniť svoj plán: **„Postavme tu tri stánky“**. Niet sa im čo čudovať, veď kým „normálna“ Božia cesta, ktorú ako jedinú doteraz poznali je: cesta k nášmu uchu, cez počúvanie k poslušnosti srdca; týmto trom vyvoleným sa Pán dáva vidieť aj videním. Tento zážitok autentického videnia premeneného Pána sa potom určite odráža aj na ich ďalšom prežívaní každodenného života – keď sa opäť vydávajú na rovinu, kde nachádzajú dav ľudí a ostatných apoštolov, kde ich opäť čaká námaha, pochybnosti a protivenstvá... to všetko prežívajú akoby nanovo, pretože videli premeneného Pána...

PAR

Dnešné evanjelium nám hovorí, že apoštoli boli tiež takí, ako sme niekedy aj my. Denne žili s Pánom Ježišom, ale už si na neho tak zvykli, že ho už ani poriadne nevideli, nevnímali. Toľkokrát ho počuli kázať, že už všetko počúvali na pol ucha. Čím viac kázaní počuli, tým menej pozornosti im venovali. Musel prísť náraz, šok, aby ho zase uvideli. Pán sa rozhodol, že to tak nenechá. Vzal ich preč z ich každodenných zvyklostí, na osamelé miesto.

Aj my potrebujeme utiecť z denného ruchu na osamelé miesto, aby sme uvideli Ježiša. Naše kostoly nám plnia funkciu púšte, samoty na vrchu. Každú nedeľu prichádzame sem do Božieho chrámu, na slávenie Eucharistie. Aj to je náš vrch Tábor, hora premenenia. Boh nás týždeň čo týždeň pozýva a my máme možnosť vždy znova, v plnej slobode, sa rozhodnúť, či pôjdeme. Keď niekedy počúvame z úst našich blízkych slová: „A čo ti tam, prosím ťa, dávajú, že tam chodíš každú nedeľu?“ A ak sa niekto náhodou rozhodne ešte aj cez týždeň ísť na svätú omšu: „Čo ti už nestačí chodiť v nedeľu? Načo tam, prosím ťa, chodíš?“ Ako sa dá odpovedať týmto ľuďom? Dá sa vôbec presvedčivo na to odpovedať? Existujú isté skutočnosti či situácie v živote, pri ktorých sa jednoducho nedá slovami vyjadriť to, čo pri nich prežívame... nech je slovná

zásoba jazyka akokoľvek bohatá, nevieme nájsť správne slová... a medzi takéto skutočnosti jednoznačne patrí aj svätá omša, v ktorej Pán Ježiš prostredníctvom kňaza premení chlieb a víno na svoje telo a krv.

Svätý otec Benedikt XVI. svoju knihu textov a zamyslení o Eucharistii nazval 'Prameň a vrchol'. Prečo tento názov? On sám hneď v jej úvode cituje slová konštitúcie Druhého vatikánskeho koncilu o posvätnéj liturgii Sacrosanctum concilium: „Liturgia je vrcholom, ku ktorému smeruje činnosť Cirkvi, a zároveň prameňom, z ktorého prúdi všetka jej sila. Veď apoštolské práce si kladú za cieľ, aby sa všetci, ktorí sa vierou a krstom stali Božími deťmi, zhromažďovali v Cirkvi a chválili Boha, mali účasť na obete a požívali Pánovu večeru... Obnova zmluvy Boha s ľuďmi v Eucharistii privádza veriacich do podnetnej Kristovej lásky a roznečuje ich. Teda z liturgie - zvlášť z Eucharistie, ako z prameňa, prúdi do nás milosť a ňou sa s najväčšou účinnosťou dosahuje posvätenie ľudí a oslava Boha v Kristovi, ku ktorému ako k svojmu cieľu smerujú všetky ostatné činnosti Cirkvi.“ (SC 10)

Zázrak premenenia Pána môžeme zažiť i pri dnešnej svätej omši v tichu obradu premenenia. Pri svätom prijímaní môžeme zblízka uvidieť žiaru láskyplných očí Pána Ježiša. Stane sa to? Ak sa nám po svätej omši nebude chcieť odtiaľto odísť – ako sa nechcelo apoštolom z hory Tábor, potom môžeme pokojne odísť. Ak zažijeme pocit, že je tu dobre, kľudne sa môžeme po skončení svätej omše vrátiť k manželke, k deťom, k práci. Pretože nám bol kostol horou Premenenia a stretnutia, pretože sme skutočne videli Pána, ktorý naplnil naše srdcia žiarou svojej slávy... Keďže takto máme bližšie k Ježišovi, budeme mať preto určite bližšie i k ľuďom. Pri každom zážitku premenenia dostáva náš život natrvalo novú hodnotu, a keď potom otvoríme oči, nebudeme vôkol seba vidieť nič iné, len Ježiša. Tieto skutočnosti veľmi pekne vystihol svätý pápež Lev Veľký, keď povedal: „Účasť na tele a krvi Kristovej pôsobí, že sa premieňame v to, čo prijímame, a v plnosti nesieme v duchu i tele toho, v ktorom sme zomreli, boli pochovaní a vzkriesení.“

MY

Byť účastní na svätej omši a vidieť v nej živého Ježiša Krista, sú dve rozdielne veci. Záleží len od úmyslu a pohnútok, s akými na svätú omšu prichádzame.

K jednému kňazovi prišiel človek, ktorý sa chcel posmievať viere a pýtal sa: „Ako je možné, že z chleba a vína sa stáva telo a krv Ježiša Krista?“ Kňaz odpovedal: „Keď už tvoje telo dokáže premeniť potravu, ktorú prijímaš na telo a krv a iné látky, prečo by Boh nemohol dokázať iné veci?“ Tento človek sa ale nevzdal: „Ako však môže byť v takejto malej hostii prítomný celý Kristus?“ Kňaz mu odpovedal: „Krajina, ktorá pred tebou leží, je taká veľká a tvoje oko také malé až zanedbateľné. A predsa je obraz celej tejto veľkej krajiny v tvojom oku. Prečo by teda nebolo možné, aby v malej podobe chleba bol prítomný celý Kristus?“ Muž však ani pod farchou týchto zdôvodnení ešte nekapituloval a položil tretiu otázku: „Ako môže byť ten istý Kristus prítomný súčasne vo všetkých vašich kostoloch?“ V tom zobral kňaz zrkadlo a nechal ho, aby sa do neho pozrel. Potom pustil zrkadlo na zem, takže sa rozbilo na márne kúsky a povedal dotyčnému: „V každom kúsku pôvodného celého zrkadla môžeš vidieť svoj obraz! Prečo túto schopnosť tvrdohlavo upieraš Bohu, ktorý je pôvodcom všetkého?“

Vidíme, že naozaj závisí len od toho, čo od svätej omše očakávame a čo v nej vidíme. Niektorí si chodí v nedeľu povinne odsedieť jednu hodinu do kostola len kvôli tomu, že tak odjakživa chodí celá rodina, ale nemá hlbší záujem o to, čo sa tam deje. Iní sem chodia, pretože ich babička by sa nahnevala, keby neprišli. Ďalší strávia tento čas pozeraním na hodiny, kedy už konečne bude koniec a budú môcť odísť... To sú ľudia, ktorí vo svätej omši vidia všetko, len nie živého Ježiša. Existujú však aj takí, a verím, že nás je väčšina, ktorí sem prišli vidieť a zažiť živého Krista; ktorí môžu s radosťou horiacim srdcom vyhlásiť: „Pane, dobre je nám tu!“ To sú tí, ktorí nešpekulujú, ako je to, či ono možné či nemožné, ktorí nepozerajú na povrch, na vonkajšok, ale snažia sa ísť do hĺbky... sú to tí, ktorí nepotrebujú fyzikálne vysvetlenie možnosti premenenia na telo a krv Ježiša Krista, celistvosti Krista v malej hostii či prítomnosti toho istého Krista v každom kostole sveta, ...pretože im jednoducho stačí, že je to tak a oddane tomu veria. Títo ľudia pochopili, že

k správne mu prežívaníu svätej omše netreba nič viac, iba mať oči upreté na Ježiša a snažiť sa ho vidieť a zažiť v každom jej úkone. Iba tak sa dá v plnosti získať všetko to bohatstvo milostí, ktoré má Kristus pre nás už oddávna pripravené.

ADE:

Pohľad z vysokého štítu Tatier či Álp je nádherný. Ale ani zďaleka sa nevyrovná tomu, čo môžeme vidieť, zažiť a získať pri každej svätej omši. Pretože kým v Tatrách vidíme iba odlesk jeho krásy a slávy, tu na tomto oltári máme možnosť stretnúť sa so živým, premeneným Kristom. A komu by stačilo vidieť iba malú časť, keď má na dosah všetko? A tak ťa, Pane, prosíme o milosť, aby žiadna svätá omša nebola v našom živote prežitá ľahostajne či ľahkovážne, ale s vedomím, že si tu ty a chceš nás naplniť.

Amen.

Tretia nedeľa pôstna v roku "A"

Jn 4,5-42

Prameň Živej vody

Poukázať na to že Ježiš je prameňom skutočného ľudského šťastia.¹¹

AI

Predstavme si leto: sú tropické horúčavy, my sme sa vybrali na výlet, ale zabudli sme si so sebou zobrať vodu. Spočiatku sa smäd príliš nehlási a ak začne, dá sa to vydržať. Ale čím ďalej, tým viac sa ozýva a my už pomaly nemyslíme na nič iné, len na to, kde by sa dala získať voda. Veru, nie je to nič príjemné. Ak sa nám včas nepodarí vodu zaobstarať, nemusí to dobre skončiť. Určite ste už zakúsili takýto smäd. Stačilo siahnuť po vode a bol smäd zahnaný.

KE

Ježiš nám v dnešnom evanjeliu sľubuje inú vodu, hovorí: ***„Ale kto sa napije z vody, ktorú mu ja dám, nebude žízniť na veky. A voda, ktorú mu dám, stane sa v ňom prameňom vody prúdiacej do večného života“ (Jn 4,15).***

¹¹ Porov.: MAJERNÍK, R.: Seminár z homiletiky. Spišská Kapitula, 2010.

DI

Ježiš sa z Júdska a Jeruzalema chce vrátiť do Galiley a zvolí si k tomu priamu cestu cez Samáriu. Nábožní pravoverní židia sa so Samaritánmi nestretávali. Prečo? V siedmom storočí pred Kristom, bolo toto územie dobyté Asýrčanmi, väčšina obyvateľov bola odvedená do zajatia a na ich miesto boli presídlení asýrsky kolonisti, ktorí sa zmiešali s pozostalým izraelským obyvateľstvom. Preto začali byť považovaní Samaritania za nečistý, zmiešaný národ. Samaritáni si to uvedomovali - preto ten údiv ženy samaritánky, keď ju Ježiš požiadal o vodu. Ježiš však nerobí rozdiel medzi ľuďmi, netriedi ich na čistých a nečistých. Ježiš tu nežiada o vodu pretože je smädný, ale sám jej chce ponúknuť vodu a to nie hocakú. Na otázku samaritánky: **„Pane ani vedro nemáš a studňa je hlboká. Odkiaľ máš teda živú vodu?“** (Jn 4,12). Ježiš vysvetľuje o akú kvalitu vody ide. Voda, ktorú jej Ježiš ponúka je obrazom večného života. Života, ktorý ponúka každému človekovi bez rozdielu. Preto je zrejmé, že tu ide o inú vodu ako je prirodzená a o iný smäd ako je telesný. Je to smäd, každej ľudskej bytosti po šťastnom, naplnenom a zmysluplnom živote; je to smäd, ktorý človek pociťuje aj vtedy, keď sú naplnené všetky jeho prirodzené pozemské túžby. Veľmi pekne to vyjadril F. M. Dostojevskij: „Keď sa človek dosýta najedol tak, už na to nemyslí, naopak hneď povie: „Tak už som sa nasýtil a čo mám urobiť teraz?“ Túto otázku si kladie celé ľudstvo. Ježišova odpoveď sľubuje niečo, čo dáva nepokojnému človeku pokoj, naplňa jeho srdce a všetky nevysloviteľné túžby. Je to dar večného života, dar živej vody, ktorou je sám Ježiš. Je to práve on sám ktorý sa ponúka, ktorý uhasí smäd nášho srdca po láske, po šťastnom a plnohodnotnom živote. Kristus sa tu ponúka ako zdroj a prameň skutočného a hlbokého uspokojenia ľudských túžob a prianí. Je to prameň, z ktorého môžeme bez prestania a neustále čerpať živú vodu. On sám je živou vodou, ktorú ponúka každému človeku.

PAR

Je to prameň, ku ktorému môžeme kedykoľvek a neustále pristupovať a čerpať z neho, bez obmedzení, bez prestania. Aj my sme pozvaní prístupíť

k prameňu živej vody a piť plnými dúškami. Ježiš každému jednému z nás ponúka túto vodu, chce sa darovať každému jednému z nás. Ježiš vraví aj nám: „Chceš uhasiť svoj smäd, chceš naplniť svoje srdce láskou a pokojom? Potom príď ku mne a čerpaj z prameňa spásy.“ Každý z nás určite túži žiť svoj život naplno, zmysluplne a plnohodnotne. To sa nám podarí len vtedy, ak máme odkiaľ čerpať silu a pomoc pre náš každodenný život. A my máme odkiaľ naberať energiu a chuť do života. Tým zdrojom a prameňom je sám Ježiš, predovšetkým Kristus prítomný v Eucharistii. Aj my dnes tu a teraz sa môžeme posilniť, potrebné je však: aby sme otvorili svoje srdce Ježišovi, aby sme sa nebáli prijať ho a piť zo živej vody ktorú nám ponúka. Ježiš sa nám dáva zadarmo a od nás chce tak málo - len aby sme ho prijali. Pristupujme radi a často k tomuto zdroju sily, tak často, ako sa len dá. Bratia a sestry, ako často v každodennom živote sledujeme v obchodoch rôzne akcie, zľavy, hľadáme, kde kúpime tovar za čo najnižšiu cenu. A tu sa nám ponúka niečo úplne zadarmo. Táto akcia platí stále a bez obmedzenia. Stačí nám len prísť a nábrať si plným priehrštím.

MY

Prosme spolu so Samaritánkou: **„Pane daj mi takej vody“** a pime túto živú vodu plnými dúškami.

Známy umelec Michalangelo raz povedal jednej grófke: „Mám 86 rokov a dúfam, že má Pán Boh čoskoro povolať.“ Grófka sa ho opýtala: „Ste unavený životom?“ Michalangelo jej odpovedal: „Nie, mám smäd po živote.“

Aj my - ak chceme byť vo svojom živote šťastní, musíme uhasiť tento smäd po blaženom živote tým, že pristúpime k Darcovi živej vody, Darcovi večného a nekonečného šťastia. Nebojme sa prosiť Krista o tento dar a budme si istí, že nás Ježiš vypočuje a napojí nás, uhasí náš smäd, lebo on je Darca, nielen nášho pozemského života, ale aj toho nebeského. Pekne nám to vykresľuje aj nasledujúci príbeh:

V Číne stal jeden múdry muž pri rieke a dlho pozoroval tečúcu vodu. „Prečo sem chodíš?“ pýtali sa ho. Mudrc dlho neodpovedal a potom povedal: „Tá voda je ako dobrý človek. Kam príde, prináša vlahu, dáva rásť rastlinám, prináša život ľuďom. Rozdáva sa veľkodušne a štedro.“

Tak je to aj s Ježišom. Rozdáva sa ochotne a veľkodušne, nerobí žiadny rozdiel medzi ľuďmi. Všade kam príde a kde ho príjmu, prináša vlahu, dáva vzrast a obdarúva životom. Otvorme preto teraz v tejto chvíli svoje srdce, prijmime Ježiša, ktorý sa nám ponúka, ktorý sa nám s veľkou radosťou darúva a zakúsime hlboký pokoj a šťastie vo svojom srdci.

ADE:

Ak je horúci letný deň, my sme na výlete a zabudli sme si zobrať vodu, sme ochotní urobiť všetko pre to, aby sme si čo najskôr nejakú vodu zadovážili. Ak sme si zabudli nabráť živej vody na cestu v duchovnom živote, môžeme to napraviť a urobiť tak teraz. Veď Ježiš je tu a podáva nám pohár plný pramenitej živej vody. Preto sa teraz spoločne modlime: Ježišu, otváram ti svoje vnútro, prijímam Ťa za svojho Pána a Spasiteľa a prosím uhas smäd v mojom srdci po šťastí, pokoji a radosti.

Amen.

Štvrtá nedeľa pôstna v roku "A"

Jn 9,1-41

Zodpovednosť

*Je na mne, aby som využil správne to, čo mi Boh dáva.*¹²

AI

Pozorovali ste niekedy čmeliaka? Pozorovali ste, aký je veľký? Ak by sme si lepšie všímali, mohla by nám napadnúť otázka: ako je možné, že čmeliak lieta? Veď má také veľké telo a len maličké krídelká. Z fyziologického hľadiska - také malé krídelká neunesú takého 'obra'. Napriek tomu, bez ohľadu na fyziku,

---

¹² Porov.: MALEC, V.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula, 2010.

či štatistiku, čmeliak dokáže vzlietnuť. Vie to, pretože dostal od Boha dar. Má krídla. Nezáleží na tom, že sú maličké. Nejde o to, koľko síl ho to stojí. Hlavné je, že je rozhodnutý využívať to, čo mu Boh dal.

I nám Boh dal veľa milostí. A o ich využívaní si dnes povieme...

KE

Vieme, aké to je, keď sa niekomu zle vodí? Predstavme si, ako by sme sa cítili my, keby nás postihla nejaká choroba alebo nešťastie... Nič príjemné. Asi by sme sa pýtali: „Prečo?“ Čím sme si to zaslúžili, alebo ako sme zhrešili?! Pán nám na to odpovedá: **„Nezhrešil ani on, ani jeho rodičia, ale majú sa na ňom zjaviť Božie skutky“** (Jn 9,3).

DI

Židia a hlavne farizeji verili, že Pán nijakú ohavnosť, nijaký hriech nenechá len tak - nepotrestaný. Sám Pán to zjavil Mojžišovi, keď vyhlásil: **„Nikoho však nenechá bez trestu, navštevuje hriechy otcov na deťoch až do tretieho a štvrtého pokolenia“** (Nm 14,18).

V starozákonnom zmýšľaní ľudí – keď sa niekto veľmi prehrešil, tak ešte i jeho deti a vnúčatá mali byť za to potrestané. Trestom mala byť buď chudoba, alebo nejaká choroba, či nešťastie v rodine. Preto sa napríklad Tóbi modlil: **„Teraz si, Pane, spomeň na mňa a zhliadni na mňa! Netrestaj ma za moje hriechy, ani za hriechy a nedbalosť mojich otcov, ktorými sme sa previnili proti tebe...“** (Tob 3,3).

Iste - poznáme dedičný hriech. Prvý hriech Adamov sa prenáša na každého človeka a s ním je spojená i náklonnosť k zlému. Tiež vieme, že žiaden hriech nie je dobrý, každý nás oddeľuje od Boha a zanecháva v nás následky. Ten prvý, najťažší následok je: zatratenie. Židia dávali veľký dôraz na Božiu spravodlivosť. Preto sa aj Ježiša pýtajú, keď videli slepca: **„Rabbi, kto zhrešil - on, alebo jeho rodičia -, že sa narodil slepý?“** (Jn 9,3)

Ale my dnes už vieme, že hoci je Pán spravodlivý, ešte viac je milosrdný. V tom istom verši, kde Pán hovorí, že trestá do štvrtého pokolenia, sa píše: **„Pán je zhovievavý a veľmi milostivý, odpúšťa hriechy a poklesky“** (Nm 14,18). A Pán

sám dal nariadenie: **„Nebudú zomierať otcovia za synov ani synovia za otcov, ale každý zomrie za svoj hriech!“** (Dt 24,16).

Preto Ježiš v synagóge začína slovami: **„Duch pána je nado mnou... lebo ma poslal: „Ohlásiť rok Pánovej milosti a deň pomsty nášho Boha na potešenie všetkých zarmútených.““** (Lk 4,18).

Pán je spravodlivý - príde deň jeho pomsty. Ale je to len deň! A milosti? Ohlasuje ju na ROK!

Čas milosti prišiel i pre slepého. Pán ho uzdravuje. Ale slepec dostal viac, ako svetlo pre oči. Tento človek dokázal o Ježišovi svedčiť tak, ako málokto. Postavili ho pred farizejov a on rovno povedal: **„Je prorok“** (Jn 9,17).

Pritom jeho vlastní rodičia sa báli, že ich vyhodia zo synagógy. A práve pre tento strach povedali jednu veľkú pravdu: **„Jeho sa spýtajte. Má svoje roky, nech hovorí sám za seba“** (Jn 9,21). Poukázali na to, že je dospelý a je schopný rozhodovať sa sám za seba.

V ďalšom texte krásne vidíme, ako bol tento človek – podľa všetkých ten, čo bol prekliaty, schopný používať svoj rozum. On, obyčajný žobrák dokázal poučovať múdrych a vzdelaných farizejov: **„Vieme, že hriešnikov Boh nevyslyší; ale vyslyší toho, kto si Boha ctí a plní jeho vôľu. Od vekov nebolo počuť, že by bol niekto otvoril oči slepému od narodenia. Keby on nebol od Boha, nemohol by nič také urobiť“** (Jn 9,31 –33). A vrchol všetkého je, že keď sa stretne s Ježišom, uverí v neho a začne sa mu klaňať.

Je to nádherný obraz toho, ako i utrpenie, ktoré Boh dal tomuto človeku – malo svoj zmysel, pretože ho pripravilo na milosť, ktorú mal dostať. Mala sa na ňom zjaviť Pánova sláva. To znamená, že jeho úlohou nebolo stať sa tým, na ktorom Ježiš urobí zázrak. On mal byť tým, čo o tom vydá svedectvo a poučí ľudí o Božej pravde. A to zvládol dokonale.

PAR

Čo však hovorí Boh nám? Uvedomme si, kto je tu medzi nami taký, kto nikdy netrpel, nikdy nezažil, že by mu niekedy v živote niekto ublížil, nikdy sa nemusel trápiť s chorobami, alebo vlastnou slabosťou? Kto necítil bolesť, keď

videl osobu, ktorú miluje, trpieť a nemohol s tým nič urobiť? Za mnohé utrpenia a bolesti si môžeme sami, ale mnohé na nás Pán dopúšťa, aby nám čosi ukázal, aby nás niečo naučil. Hovorí sa: „*Boh dopúšťa, ale neopúšťa!*“

Sú situácie, keď trpíme a nedá sa to zmeniť. Ale po rokoch si mnohokrát uvedomíme, že keby sa niektoré veci neboli stali, nemali by sme silu obstať v skúškach, ktoré nás čakajú. Keby sa nás teraz pýtali: „*Si kresťan?*“ Čo odpovieme? Keby sa nás pýtal šéf a hrozilo by, že kvôli tomu prídeme o miesto, ako sa zachováme? A ak by tu prišli teroristi s tým, že postrieliajú každého, kto je katolík – priznali by sme to? Samozrejme, nikto nás strieľať nejde. Ale ide o naše rozhodnutie. Chcem byť kresťanom? Tak potom ním musím byť 'naplno'. Ak by bol môj život len prechádzkou ružovou záhradou a všetko by bolo pekné – tu zrazu príde skúška a bum! Nemal by som silu ostať verný.

Pán nám dal veľký dar. Máme rozum a slobodnú vôľu. Sám sa môžem rozhodnúť, ako chcem žiť, čo chcem robiť. Ale zodpovední sme až vtedy, keď sme ochotní prijať za svoje rozhodnutie následky. Máme na to silu?

Modlime sa a prosme o silu v skúškach a súženiach. Nemusíme zomrieť ako veľkí mučeníci, stačí keď budem konať drobné veci, dobré skutky. Tie sú dôkazom nášho rozhodnutia. Ak ukážeme ľuďom – cez tieto drobné činy, koľko je v nás lásky, pochopia, že sa na nás a cez nás zjavujú Božie skutky.

MY

Boh má s nami svoj plán. Preto každý z nás má vo svete úlohu. Nezastupiteľnú úlohu. O tom svedčí i príbeh o malej skrutke:

Na oceľovej zaoceánskej lodi je množstvo skrutiek a nitov. Držia oceľové pláty pokope. Jedného dňa si povedala malá skrutka niekde na konci lode: „Už ma tu nebaví trčať stále na jednom mieste a nemať žiadne pohodlie. Musím sa trochu uvoľniť.“ Začala sa otáčať, až sa uvoľnila.

„Zbláznila si sa?“ kričali na ňu ostatné skrutky. „Akonáhle vypadneš, vypadneme aj my a celá loď sa potopí!“

„Čo je mi do toho,“ kričala skrutka, „to je moja vec, či sa uvoľním alebo nie, do toho nikoho nič nie je!“

Otočila sa dvakrát dookola. Ako to urobila, plát sa uvoľnil a skrutka sa stratila v mori. Uvoľnený plát vytrhol druhé skrutky, až celý plát s rachotom spadol do vln. Voda začala tiecť do vnútra lode. O chvíľu sa vytrhol ďalší plát, loď sa naklonila a do večera sa potopila. Tak obrovská hora ocele a milióny skrutiek prišli navnivoč vinou jedinej skrutky, ktorá povýšila svoj prospech nad prospech ostatných.

Vidíme tú podobnosť? Svet je veľký a my malí. Ale každý z nás je jeho dôležitou súčasťou. Všetci spolu vytvárame a ovplyvňujeme život. Sme skrutky, čo všetko držia pokope.

Stačí jedno zlé rozhodnutie – a ublížime mnohým. Ale predstavme si, čo by sa stalo, keby tá skrutka bola poslúchla svoje kamarátky a pochopila by, aká je dôležitá. Ostala by na mieste a obrovská loď by priviedla náklad i cestujúcich bezpečne do prístavu. Znamenalo by to, že skrutka znášala ďalej tlak, čo na ňu vyvíjali oceľové pláty, hoci by jej to nebolo príjemné.

Avšak práve vďaka tomu sa stane niečo úžasné. Loď z ocele – neuveriteľne ťažká, pláva po vode a bezpečne dôjde do prístavu. Skrutka - taká malá a predsa všetko závisí od nej.

I my našimi skutkami - i keď zdanlivo malými, robíme tento svet krajším. Tak plníme Božiu vôľu. Sem-tam nás Pán musí na niečo pripraviť - utrpením, ale posledné rozhodnutie je na nás. Rozhodnime sa správne a budeme svedkami zázraku. Tak uvidíme, ako malý – zdanlivo bezvýznamný človek, dokáže životom lepšie svedčiť o Bohu ako skúsený teológ.

ADE:

Uvažujme nad tým, čo nás čaká. Prežívame pôstnu dobu, ktorá nás pripravuje na Veľkonočné sviatky. Je to čas, kedy môžeme hodnotiť svoj život a keď môžeme povedať: „Toto sa musí zmeniť!“ Že to nedokážeme? Ak dokáže čmeliak s malinkými krídelkami lietať, ak dokáže slepec poučovať múdrych farizejov, tak môže i náš jednoduchý život priviesť mnohých viere. Hlavne musíme za svoj život prevziať zodpovednosť a Pán sa postará o ostatné. Preto prosme spoločne: „Pane, nech sa na nás zjaví Tvoja milosť!“

Amen.

Lazár, poď von!

*Vyjdite zo svojich hrobov hriechu.*¹³

AI

Určite ste už videli nejaký film ohľadom druhej svetovej vojny a koncentračných táborov. Často to nie je ľahké pozerieť, lebo zábery sú veľmi tvrdé. Možno to, čo si tam vyžaduje 'najsilnejší žalúdok', sú zábery mŕtvych tiel. Mnohokrát až kopy mŕtvych tiel. ...nedá sa na to pozerieť. Prečo je to tak? Zrejme preto, že vieme, že sú to telá ľudí, ktoré niekedy boli plné života a ktorým sa stala nejaká veľká krivda. Preto také zábery nami otriasajú. Ak by sme mali tú moc vzkriesiť tieto telá a vrátiť im život a tak napraviť krivdu, určite by sme to urobili.

KE:

Dnešnými liturgickými čítaniami sa vinie téma vzkriesenia. Ježiš hovorí o sebe Marte : **„Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. A nik, kto žije a verí vo mňa, neumrie naveky“** (Jn 11,25-26). Potom kriesi z mŕtvych jej brata Lazára.

DI:

Čo to pre nás znamená? Čo nám Ježiš chce týmto vzkriesením Lazára povedať? Ako sa nás týka to, že pred 2000 rokmi stal z hrobu nejaký Lazár? Veď ten neskôr aj tak zomrie, nie je tu dodnes.

Asi toľko že, Ježiš je 'vzkriesenie a život'. Ježiš je 'naše vzkriesenie a život'. Zľutúva sa nad nami a má s nami súcit, tak ako mal súcit s Lazárom, keď ho vyviedol z hrobu.

Ježiš nás volá dnes rovnako z hrobu ako volal vtedy Lazára. Lazár je totiž symbolom celého ľudstva, ktoré zomrelo kvôli hriechu. **„Preto ako skrze jedného človeka vstúpil do tohoto sveta hriech a skrze hriechu smrť, tak aj smrť prešla na všetkých ľudí, lebo všetci zhrešili“** (Rim 5,1). Ježiš nás dnes volá

¹³ Porov.: ORAVEC, M.: *Seminárna práca*. Spišská Kapitula, 2010.

z hrobu a smrti hriechu. Nehovorí len o telesnom zmŕtvychvstaní, ale hovorí o 'vzkriesení pre večný život' - tak ako on vstal. Ako sme to počuli v prvom čítaní. **„Vložím do vás svojho ducha, že ožijete“ (Ez 37,14) „...ja pootváram hroby, vyvediem vás z hrobov, ľud môj...“ (Ez 37,12).**

PAR:

Hovorili sme, aký je strašný pohľad na haldy mŕtvych tiel v dokumentoch o koncentračných táboroch. No predstavme si, aký musí byť strašný pohľad na haldy mŕtvych duší. Keby sme mali možnosť vidieť realitu duchovného sveta, ktorý je oveľa reálnejší ako ten fyzický, ako by to vyzeralo. Mŕtve duše, ktoré sa rozkladajú, ktoré zapáchajú. Ktoré sa topia v hriechu. To musí byť zdrvujúci pohľad. A do tejto situácie prichádza Ježiš a hovorí: **„Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť...“ (Jn 11,25)** Volá nás - vyjdite zo svojich hrobov, vyjdite von zo svojej ľahostajnosti, strnulosti, sebecka, z neporiadku a chaosu v ktorom žijete, z hriechu v ktorom žijete. Obráťte sa ku mne a ja otvorím vaše hroby.

Prichádza veľký týždeň, kedy v jeho závere budeme sláviť Ježišovo zmŕtvychvstanie, kde dúfame, že aj my tak raz vstaneme. Preto ak sme sa ešte v tejto pôstnej dobe vážnejšie nezamysleli nad svojím životom, urobme to teraz. Ešte nie je neskoro. Každý nový deň je dar od Boha, aby sme sa odvrátili a očistili od svojich hriechov. Zanechali starý spôsob života a začali nový - s Kristom. Neodvracajme sa od Boha.

MY:

Prečo šiel Ježiš do Jeruzalema? Veď mu hovorili učeníci: „Rabbi, len nedávno ťa židia chceli ukameňovať a zasa ta ideš?!" Ježiš dobre vedel, čo ho čaká v Jeruzaleme. Veď to sám predpovedal: **„Hľa, vystupujeme do Jeruzalema a Syn človeka bude vydaný veľkňazom a zákonníkom a odsúdia ho na smrť“ (Mk 10,33).**

Zburcovala ho láska ku svojmu priateľovi. Dôvodom všetkého je nasledujúca skutočnosť: Boh neustále miloval človeka, i keď ten sa proti nemu postavil a duchovne zomrel. Boh sa neodvrátil od človeka. Dnes to môžeme

vidieť na Ježišovi. Prichádza k Lazárovmu hrobu a tak má rád Lazára, že sa chveje v duchu a plače. Môžeme vidieť jeho veľkú lásku. Ako veľmi miluje človeka a ako veľmi po ňom túži. Ako veľmi túži, aby povstal zo svojho hriechu a vrátil sa k nemu, aby ho mohol zahrnúť tým, po čom človek vždy túžil a vždy bude túžiť: Laskou. A nie takou hocijakou. Ale takou, akou vie milovať iba Boh. Laskou, ktorá dáva večný život. Laskou, ktorá odpúšťa hriechy a tak robí človeka slobodným od pocitu viny, lebo zbavuje viny. Byť slobodný je úžasné.

Páter Pio, keď raz išiel do spovednice okolo radu ľudí, cítil veľký smrad. Bol to jeho dar od Boha, že cítil smrad hriechu.

Hriechu, ktorý rozkladá a zabíja dušu. No duše, ktoré vychádzali zo spovednice, už tento problém nemali. Opäť boli obrazom svojho Stvoriteľa...
ADE:

Chcem Vás preto ešte raz povzbudiť. Ak sme tak neurobili, využime ešte príležitosť na svätú spoveď. Vydobýme si slobodu Božích detí a vzkriesme k životu svoju dušu. To je oveľa viac ako samotné vzkriesenie tela, ako sme to dnes videli na Lazárovi.

Amen.

Kvetná nedeľa v roku "A"

Mt 26,14-27,66

Pod vedením Matky

*Panna Mária nám pomáha zjednotiť sa s trpiacim Kristom
cez malé obety konané s veľkou láskou.¹⁴*

AI:

Každý z nás si dobre pamätá tú situáciu z detstva, keď sme boli chorí a naša mama nás vzala k pani doktorke. Prišli sme do čakárne. Keďže väčšinou sme nachladli v zime, dala nám dole čiapku, šál, vetrovku, pohladením nám

---

¹⁴ Porov.: SCHREINER M.: *Seminárna práca*. Spišská Kapitula, 2010.

upravila strapaté vlasy a zavesila veci na vešiak. Potom sa na nás milo usmiala a ukázala nám miesto, kde si máme sadnúť. Keď prišiel na nás rad, vošla s nami do ordinácie, pani doktorka nás vyšetrla a predpísala nám lieky, aby sme boli zdraví.

KE:

Pred malou chvíľou sme si vypočuli pašie z Evanjelia podľa Matúša. V jeho opise umučenia Pána Ježiša a rovnako aj u ostatných dvoch synoptikov Marka a Lukáša, nie je zachytená jedna skutočnosť. Prítomnosť Panny Márie pri Ježišovom utrpení a smrti. Podáva nám to iba evanjelista Ján, ako to budeme počuť počas obradov na Veľký piatok: **„Pri Ježišovom kríži stála jeho matka“** (Jn 19,25).

DI:

Počas nasledujúcich dní Veľkého týždňa a hlavne v jeho závere, nás Cirkev pozýva, znovu prežiť s Ježišom chvíle jeho utrpenia a smrti. Určite to nie je ľahká úloha. Krátko pred tým ako Ježiša zajali, si apoštoli mysleli, že to každý z nich dokáže. Dokonca Peter mu povedal: **„Aj keby všetci odpadli od teba, ja nikdy neodpadnem,“** a **„Aj keby som mal umrieť s tebou, nezapriem ťa“** (Mt 26,33.35). Napokon to dopadlo tak, že nevedeli vytrvať pri svojom Majstrovi ani počas jeho modlitby v Getsemanskej záhrade a nie to ešte na krížovej ceste. Jeden z nich však nasledoval Ježiša až na Kalváriu. Bol to Jeho milovaný učeník Ján. Počas Ježišovej agónie v Getsemanskej záhrade patrila medzi tých troch učeníkov, ktorým náš Spasiteľ adresoval smutnú výčitku: **„To ste nemohli ani hodinu bdieť so mnou?“** (Mt 26,40). Lebo namiesto modlitby ich premohol spánok. Čo sa stalo? Ako sa zmenil? Odkiaľ dostal silu tento mladík, že napokon sprevádzal Ježiša až do chvíle Jeho smrti? Pozorne čítajme slová Písma. On sám vo svojom evanjeliu v scéne pod krížom na Golgote píše: **„Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval ...“** (Jn 19,26). Ján tam stojí v prítomnosti Ježišovej Matky. Nasledoval Ježiša spolu s Pannou Máriou a to mu dalo silu. Hoci evanjelium spomína túto skutočnosť iba pod krížom, cirkevná tradícia a mystické vízie viacerých svätých nám to jasne potvrdzujú.

V Loretánskych litániach vzývame Pannu Máriu ako Kráľovnú mučeníkov. Tento titul jej patrí plným právom. Lebo všetky bolesti, rany, muky, osočovania, odsúdenia, ktoré musel zniesť Ježiš pre našu spásu, a ktoré obetoval na oltári kríža, ona prežívala vo svojej duši a obetovala ich Bohu na oltári svojho srdca. Ako sa o nej píše, že uchovávala Božie slovo vo svojom srdci a premýšľala o ňom (*Porov. Lk 2,51b*), tak pri Ježišovom umučení nosila vo svojom srdci jeho bolesti. Ako spolupracovala Panna Mária so svojím Synom na vykúpení sveta? Keď Ježiš chodil po mestách a dedinách a hlásal Božie kráľovstvo, Panna Mária nehlásala. Keď vystúpil na nebesia, neprevzala vedenie mladej Cirkvi, i keď žila uprostred nej. Keď Ježiš konal zázraky, ona ich nekonala. Tak teda čo robila? Modlila sa a trpela. Ak chceme spolupracovať s Ježišom na našej spáse a spáse našich blízkych, musíme konať ako ona. Modliť sa a prinášať obetu. Toto vôbec nevyzerá lákavo. S Pannou Máriou na Kalváriu kráčal len jeden z dvanástich. Dnes tiež nie je viac tých učeníkov jej Syna, ktorí by sa vydali na cestu modlitby a obety. Túto skutočnosť vie posúdiť iba sám Boh, lebo len On vidí do srdca každého z nás.

PAR:

Nikto z ľudí si nevie predstaviť, aké veľké puto lásky spájalo Pannu Máriu a jej Syna. A preto nepoznáme ani hĺbku bolestí, ktoré prežívala, keď sprevádzala Ježiša pri umučení. A predsa hrdinsky išla s ním až na Kalváriu. Keď stála pod krížom, Ježiš sa pozrel na milovaného učeníka Jána a jej povedal: **„Žena, hľa tvoj syn!“** (*Jn 19,26*) A Ona sa poslušne stala našou Matkou, lebo vždy povedala Bohu: „Áno“. Ako nás musí nesmierne milovať! Veď všetku lásku, ktorú venovala pred tým svojmu Synovi, po tejto jeho výzve venuje nám, svojim deťom. Ježiš raz povedal svojim učeníkom: **„Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme každý deň svoj kríž a nasleduje ma“** (*Lk 9,23*). Panna Mária sprevádza už dve tisícročia každého kresťana, ktorý sa vydá na túto cestu kríža. Ako vyzerá táto naša krížová cesta?

Známeho teológa, Karla Rahnera sa raz opýtali na to, prečo klesá v našej dobe mariánska úcta, a on odpovedal: *„Dnes je viera abstraktná a abstrakcia*

*nepotrebuje matku.“ Viera je živá len vtedy, keď koná skutky. Skutok viery znamená povedať Bohu „áno“ na každú jeho ponuku. A toto robila Panna Mária od zvestovania až po Kalváriu. V scéne umučenia Ježiša vidíme okolo neho dav bezcitných mučiteľov. Ale medzi nimi sa nájdú aj tiché nenápadné postavy, ktoré mali s ním súcit. Pilátova žena, Šimon z Cyrény, Veronika ... a hlavne jeho Matka. Ježiš hľadá takéto srdcia aj v týchto dňoch. On sám povedal: „**Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom**“ (Mt 11,29).*

Nežiada od nás, aby sme sa dali zbičovať, trním korunovať, pribiť na kríž ako on a tak dosiahnuť svoju spásu. Naša cesta je cesta drobných obiet, ktoré prinesie deň. Sychravé počasie, nehody v práci, trpezlivosť s deťmi, dôslednosť v príprave do školy,... Keď sa toto naučíme z lásky k Ježišovi v tichosti obetovať na oltári nášho srdca, spôsobíme mu veľkú radosť. Veď každý deň zakusuje od ľudí toľko opovrhnutia a urážok.

MY:

Svätosť nespočíva vo veľkosti skutku vykonaného pre Boha, ale skôr v tom, s akou veľkou láskou povieme Bohu „áno“ na to, čo nám posiela.

Stredoveký kňaz svätého života Henry Suso, túžil vykonať pre Boha čo najviac dobrého. S týmto zámerom sa veľa postil, modlil, staral o chudobných, snažil sa venovať Bohu každú minútu dňa. Uprostred tohto jeho snaženia mu raz Ježiš povedal toto: „Henry, som nesmierne šťastný z toho, čo všetko konáš pre mňa. Ale dokážeš prijať s takou ochotou aj to, čo ti dám ja?“ „Áno, Pane“ pohotovo zareagoval Henry. Krátko na to sa začali diať v meste, kde pôsobil, čudné veci. Niektorí otrávil mestskú studňu. Žaloba padla na neho. Potom mladé dievča, ktoré čakalo dieťa mimo manželského vzťahu, sa vyjadrilo, že jeho otcom je Henry. Kríž bol každým dňom ťažší. Zmorený týmito udalosťami si raz večer kľakol pred Pána a povedal mu: „Ježišu, prijať obety, ktoré ponúkaš ty, je oveľa ťažší kríž ako všetky moje pôsty, ktoré sa zdajú byť na prvý pohľad oveľa väčšie.“

Keď svätá Terezka od dieťaťa Ježiš čítala o veľkých skutkoch svätcov, ktoré robili tu na zemi pre Pána Boha, povedala Ježišovi: „Ježišu, ja som taká malá a slabá a nedokážem robiť pre Teba také veľké veci. Preto Ti chcem darovať malé veci, ale vykonané s čo najväčšou láskou k Tebe.“

Terezkina cesta je aj našou cestou ako sa zjednotiť s Ježišovým utrpením počas týchto dní. Prijať od neho aj tie najmenšie veci s veľkou láskou. Nie je to ľahké a práve preto by sme mali hľadať pomoc u našej nebeskej Matky, ktorá sa najdokonalejšie zjednotila s utrpením jej Syna.

ADE:

Ako naše mamy starostlivo vedú svoje deti k lekárovi, keď sú choré, tak nás naša nebeská Matka vedie ku svojmu Synovi - Lekárovi duší. Lebo srdce Panny Márie je predsieňou do Ježišovho Srdca. Panna Mária chce s nami prežívať naše utrpenie ako prežívala utrpenie svojho Syna. Chce nás touto cestou očisťovania zjednotiť s ním, aby sme okúsili jeho uzdravujúcu moc, ako je napísané: „**Je ho ranami sme uzdravení**“ (Iz 53,5). Len tak okúsime sladké ovocie jeho vykúpenia a budeme môcť so sv. Pavlom povedať: „My ohlasujeme ukrižovaného Krista, pre iných bláznovstvo, ale pre nás Božiu moc a Božiu múdrosť“ (Porov. 1Kor 1,23-25).

Amen.

Zelený štvrtok v roku „A“

Jn 13,1-15

Eucharistia – Pascha Cirkvi

Ježiš je prítomný v Eucharistii.¹⁵

AI:

Dopoludnia sme kňazi slávili s otcom biskupom svätú omšu s obnovením kňazských sľubov a svätením olejov na celý budúci rok na pomazanie chorých, birmovanie, vysluhovanie orda a krst...

KE:

Táto - dnes už druhá bohoslužba slova, nás upriamuje na udalosti Pánovej poslednej večere. Dnešný večer slávime ustanovenie Eucharistie, kde sa

---

¹⁵ Porov.: FORGÁČ, P.: *Seminárna práca*. Spišská Kapitula, 2010.

nám Pán Ježiš dáva v chlebe a víne. Je to veľká Božia láska, ktorá sa dáva ľuďom. V evanjeliu o tom čítame: **„A pretože miloval svojich, čo boli na svete, miloval ich do krajnosti“** (Jn 13,2).

DI:

Prvé čítanie z Knihy Exodus nám podáva správu o slávení Paschy v židovskom národe. Počas tejto noci, keď Izraeliti jedli baránka, Pán prešiel egyptskou krajinou a usmrtil všetko prvorođené v Egypte, následkom čoho bol odpor faraóna. Definitívne zlomený a zotročovaný ľud mohol konečne opustiť cudziu krajinu.

Pre židov sa táto noc stala najvýznamnejšou v ich dejinách a podľa Pánovho príkazu tento deň slávili z pokolenia na pokolenie ako sviatok Paschy, v preklade 'Pánov prechod' (porov. Ex 12,14).

Keď sa Ježiš posadil so svojimi apoštolmi k Poslednej večeri vo štvrtok pred svojou smrťou, slávil predvečer sviatku Paschy. Spätosť Poslednej večere a Paschy bola pre Ježiša veľmi významná. Pascha - slávnosť vyslobodenia Izraelitov z Egypta bolo najvýznamnejšie dielo spásy v Starom zákone – bola dôkazom Božej lásky a starostlivosti o jeho ľud, ako aj príslubom budúcej spásy. V židovskej rodine pri takejto veľkonočnej večeri, bolo tradíciou predpísané, že sa najmladší syn obrátil na otca s nasledujúcou otázkou: „Čo znamená tento obrad, ktorý budeme tejto noci sláviť?“ A otec vysvetľoval, ako Boh svojou mocou vyviedol ľud z Egypta a uzavrel s ním zmluvu na Sinaji.

Vo večeradle to bol pravdepodobne najmladší Ján, kto sa takto opýtal Ježiša. A Ježiš odpovedal: **„Toto je moje telo, ktoré je pre vás“ a ďalej: „Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi“** (1 Kor 11,24-25).

Týmito Ježišovými slovami bola teda ustanovená Eucharistia. Ježišom slávená veľkonočná Pascha tu dostala nový sviatostný rozmer.

PAR:

Aj my si musíme položiť otázku. Čo znamená obrad dnešného večera a obrady, ktoré ideme sláviť v týchto dňoch? **„Kristus bol vydaný za naše hriechy a vzkriesený pre naše ospravedlnenie“** (Rim 4,25). Miloval nás tak

veľmi, že sa dal zavesiť na drevo kríža a zomrel za nás, aby nás vykúpil Bohu. Prelial svoju krv a sám sa stal veľkonočným baránkom, čím priniesol oslobodenie od otroctva hriechu a od jeho následkov. To, čo ideme sláviť, už nie je žiadne nové umieranie a vstávanie z mŕtvych, ale je to sprítomnenie, pamiatka. Je to Ježiš v Eucharistii. Vždy, keď slávime Eucharistiu, sprítomňujeme Pánovu večeru, jeho Paschu. Ako sa Ježiš dáva apoštolom vo večeradle, keď hovorí: „vezmite a jedzte“, tak sa aj nám dnes dáva v Eucharistii. Keď vyslovuje slová „toto je moje telo, ktoré je pre vás“, myslí tým skutočnú svoju prítomnosť v chlebe a víne. Hovorí: „pre vás“ to znamená - pre nás všetkých, čo sme v neho uverili.

Keď kňaz pri sv. omši vyslovuje modlitbu premenenia nad chlebom a vínom, sám Ježiš prichádza so svojím telom a krvou. Je tu naozaj prítomný, rovnako ako bol prítomný počas večere so svojimi apoštolmi. Boh nás nadovšetko miluje - preto je Eucharistia. Tým, že umyl vo večeradle apoštolom nohy, nám ukázal, čo je to opravdivá láska. Sám Boh sa vtedy sklonil, takisto ako sa skláňa k nám, keď on, mocný Boh, prichádza do obyčajnej hostie na oltári. To je opravdivá láska.

MY:

O tom hovorí udalosť.

Sestra Briege McKenna spomína na svoju skúsenosť s Eucharistiou, keď sa zúčastnila na omši v jednej hornatej latinskoamerickej krajine. Na omšu prišlo mnoho chudobných ľudí. Slúžila sa pod holým nebom. Jedna staršia žena priniesla so sebou chlapca, ktorý mal na tele strašné popáleniny. Briege si pomyslela, že je to úplne beznádejné, veď nemajú lekára ani lieky. Obdivovala miestneho kňaza, ktorý ju svojou vierou naučil, že musí nechať Ježiša v Eucharistii urobiť to, čo len on dokáže - zmeniť naše životy. S malým chlapcom sa potom pomodlili. Kňaz povedal žene, ktorá ho priniesla, aby ho položila pod obetný stôl a nechala ho tam počas omše. Všetci ľudia hlboko prežívali omšu a to vďaka kňazovi, ktorý si plne uvedomoval, čo sa pri Eucharistii odohráva. Z kňaza bolo cítiť veľké nadšenie nad zázrakom omše a hlbokú, osobnú vieru v Ježiša. A to sa prenieslo aj na prítomných ľudí. Počas premenenia sa z tvárí ľudí dalo vyčítať, že skutočne veria, že práve prišiel Ježiš. Po omši sa sestra Briege

išla pozrieť na malého chlapca, ktorý ležal počas omše pod stolom, na ktorom sa odohrávalo premenenie. No nenašla ho tam. Prekvapene sa spýtala ženy, ktorá ho priniesla, kde je. Ukázala na skupinku detí, ktoré sa neďaleko hrali. Pozrela sa na chlapca a videla, že je zdravý. Na jeho tele nebolo ani známky po ranách či popáleninách. Sama seba sa nahlas spýtala: „Čo sa s ním vlastne stalo?“ Staršia žena sa na ňu udivene pozrela a povedala: „Akože, čo sa s ním stalo? Vari neprišiel Ježiš?“

Títo chudobní, jednoduchí ľudia prišli k Ježišovi s opravdivou vierou. Prišli, aby sa stretli so živým Ježišom. A keď kňaz vystrel ruky nad chlieb a víno a vzýval Ducha Svätého, aby ich premenil na telo a krv Ježiša Krista, on samozrejme prišiel, ale neobmedzil sa iba na to, o čo žiadal kňaz. Zostúpil so svojou mocou aj na malého chlapca a uzdravil ho. Oni vedeli, že je to ten istý Ježiš, ktorý chodil po zemi už pred 2000 rokmi uzdravoval telá i duše ľudí. Pre nich bol Kristus živá realita.

Počas života Pána Ježiša boli takéto uzdravenia takmer každodennou udalosťou. Prečo tomu tak už nie je dnes? Málo si uvedomujeme, že v kúsku chleba po premenení je stále ten istý Ježiš. On nám zanechal Eucharistiu práve preto, aby tu bol s nami, aby tu bol pre nás. S akými očakávaniami prichádzame my za Ježišom? Nebojme sa mu povedať o svojich problémoch. On je Boh, ktorý je nad všetkým. A chce uzdraviť, čo je choré, zahojiť, čo je zranené, posilniť, čo je slabé. On zomrel, aby sme my mohli žiť. Aby po našej smrti nebola večná smrť, ale večný život. V Písme sa o tom jasne píše: **„Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život. Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň“** (Jn 6,53-54).

ADE:

Ježiš vo večeradle slávil Paschu. Táto Kristova Pascha, ktorú my dnes slávime, je odlišná od židovskej Paschy. Prináša nám večný život. Život s Kristom už tu na zemi a život s ním aj po smrti. Pretože nás nesmierne miluje, chce sa nám dať. Opätujme mu svoju lásku a stretávajme sa s ním v častom prijímaní Eucharistie.

Amen.

Jeho rany nás uzdravili

V kríži hľadáme pokoj a uzdravenie.¹⁶

AI:

Čo cítite? Ste nervózni? Pravdu povediac máme byť aj z čoho nervózni. Ste sklamaní? Máme byť z čoho sklamaní. Predpokladám, že každý z nás si počas uplynulého pôstu urobil prehodnotenie svojho života a možno sa vyplavila na povrch nášho myslenia nervozita i sklamanie. Sme si vedomí viny. Svojej viny, ktorá bola príčinou Kristovho utrpenia. Možno sa cítime chorí, nie však telesne ani psychicky, ale chorí na duši. Dnes sme sa však dozvedeli úžasnú správu. Kristus zaplatil náš dlh voči Bohu a uzdravil naše rany!

KE:

Myslím, že každý z nás určite zaregistroval pašie, ktoré sme pred chvíľou počuli – časť evanjelia, hovoriacu o Ježišovom utrpení. Možno už poznáme, že na Veľký piatok si vždy vypočujeme rovnakú stať od evanjelistu Jána, ktorú niektorí, hlavne speváci, poznajú i naspamäť. Náš pohľad by som chcel dnes upriamiť na hlavný odkaz tohto evanjelia, ktorý krátko zhrnul prorok Izaiáš v prvom čítaní do jednej vety: ***„On pre náš pokoj znášal trest a jeho rany nás uzdravili.“*** (Iz 53,5).

DI:

V dnešný deň je azda najvhodnejší priestor na rekapituláciu dejín spásy. Dnes sa totiž udial zlom v dejinách sveta a to tak veľký, že zmenil všetko, čo dovtedy existovalo. Všetko sa začalo v raji prvým hriechom. Naši prarodičia zhrešili neposlušnosťou voči Bohu a spáchali tak hriech, pre ktorý si celé ľudstvo nesie následky v podobe dedičného hriechu. Boh však nezavrhol človeka. Prisľúbil, že pošle Vykupiteľa, ktorý odčiní hriechy ľudí. No a začali sme čakať. V dobe patriarchov, sudcov a starozákonných prorokov odpoveď

---

¹⁶ Porov.: TARAJ, P.: *Seminárna práca*. Spišská Kapitula, 2010.

neprichádzala, ale sľub platil. Príde niekto, kto nás vykúpi. Čo teda ostávalo? Len mať nádej a dúfať, že príde. Tu prišiel prorok Izaiáš, ktorý nebol veštec ani šarlatán, ale Boží prorok – človek, ku ktorému hovoril Boh a povzbudil vtedajší Izrael slovami dnešného prvého čítania. Píše o Mesiášovi: **„Opovrhnutý bol a najposlednejší z ľudí, muž bolesti, ktorý poznal slabosť, ako niekto, pred kým si zakrývame tvár, opovrhnutý, a preto sme si ho nevážili. On bol prebodnutý pre naše neprávosti, pre naše zločiny strýznený“** (Iz 53,3.5a). Dosť tvrdé? Ak ste videli film 'Umučenie Krista', viete si približne predstaviť, ako to vyzeralo. Niektorí sa aj pohoršovali – toľko krvi a násilia... Nuž, taká bola realita. To nám potvrdí každý historik.

Ale kladieme si otázku: Prečo to musel byť práve Boh, ktorý takto trpel – nemohol to byť nejaký statočný človek? A prečo jeho utrpenie bolo až také strašné a v prípade Krista ešte strašnejšie, pretože vedel, že mnohí odmietnu vykúpenie a nebudú veriť jeho láske. Odpoveď je jednoduchá. Veľkosť urážky sa meria veľkosťou, postavením urazeného. Tak napríklad i keď ja a pán prezident máme rovnakú ľudskú dôstojnosť, predsa je urážka prezidenta niečo viac ako urážka mňa, lebo on zastupuje celý národ. Pri prvom hriechu sme urazili Boha, ktorý je nekonečný, bola to teda absolútna urážka. Túto urážku bolo treba odčiniť. Keďže my sme ľudia a sme koneční, ohraničení a smrteľní, nemôžeme vykonať absolútny skutok – absolútne zadosťučinenie, ktoré bolo potrebné. Vráťme sa k príkladu – keby niekto urazil mňa, stačilo by slovom odprosiť. V prípade prezidenta by však zrejme urážku odčinil nepríjemným obdobím stráveným za mrežami. No a v prípade Boha, bolo potrebné nájsť človeka, ktorý bude mať vykonať nekonečný skutok. To mohol byť len vtelený Boh – Ježiš Kristus, ktorý prišiel na túto zem. Na zadosťučinenie by stačila i jedna kvapka krvi, ktorú by stratil kvôli nám, lebo i ten najmenší skutok mal uňho absolútnu hodnotu. Ježiš sa však chcel dať úplne. Veď kto by veril takému spasiteľovi, ktorý by prišiel na svet a tvrdil by, že zaplatil za naše hriechy jednou kvapkou krvi? Stále žijú totiž ľudia, ktorí neveria ani tej hroznej obeti na kríži a to je veľmi smutné.

PAR:

Sme vykúpení Kristovou krvou. Sme uzdravení. Kristus zomrel za nás podobne ako zomierali v Jeruzalemskom chráme baránky, ktoré Izraeliti obetovali a tie im prinášali dočasné zmierenie. Svätý evanjelista Ján pripomína, že Kristus zomrel v čase, keď **„bol prípravný deň“**. Presne v tom čase v chráme zabíjali baránky. Kristus však bol zabitý, aby nám definitívne priniesol zmierenie a nie iba dočasné. Uverme toľkej láske Boha, ktorý sa neváhal pre nás tak ponížiť. Veď Bohu sme neboli potrební. To my sme potrebovali Boha. To my sme boli akoby predčasne zatratení a to spôsobovalo vrásky našim praotcom. U nich bol dôvod na nervozitu a sklamanie.

MY:

Problémom dnešnej doby je fakt, že mnohí ani nevedia, kto to vlastne ten Kristus bol.

Páter Vojtech Kodet, český exorcista a exercitátor, raz rozprával príbeh o mladom mužovi, ktorý prišiel na faru a keď zbadal kríž hovorí: „Ty, je ten borec, človeče, čo ten borec tu na tom kríži???” Áno, až sem dospelo naše pokolenie. Chceme poznať zloženie častí atómu a zrátať počet hviezd, vymedziť ohraničenie vesmíru, no nepoznáme základné pravdy, ktoré môžu uzdraviť naše duše. „Čo ten borec tu na tom kríži???”

Sme svedkami príliš skorého upadnutia mladých do náručia hriechu, do závislostí či okultizmu. Ešte skôr, akoby spoznali moc kríža. Väčšina z nich sa nakoniec zmocňuje totálny nepokoj, pocit viny a chuť nejako to ukončiť... Kto však spozná silu Kristovho kríža, zistí kde pramení pokoj. Aj mnohí z nás trpia nepokojom. Nepokoj je vždy výsledkom hriechu. Tu však existuje liek. Liekom je sviatosť zmierenia. A kto z nás by v stave choroby neprijal rád liek, ktorý ho môže vyliečiť? ...odmietanie sviatosti zmierenia, môže byť samovražda duchovného života a zatratenie duše. Starší iste dobre poznajú slová kňaza po vyznaní hriechov vo sviatosti zmierenia: „Milosrdný Boh Otec, ktorý smrťou a zmŕtvychvstaním svojho Syna zmieril svet so sebou a zoslal Ducha Svätého na odpustenie hriechov, nech ti službou Cirkvi udelí ODPUSTENIE a POKOJ.“ Už vieme, kde získame pokoj? Pochopili sme to všetci?

ADE:

Čo cítite? Ste nervózni alebo sklamaní zo svojho života? Cítite obrovský nepokoj? Áno, do dnešného dňa sme mali na tieto pocity právo. No dnes ich Kristus vyniesol na drevo kríža. Lebo on pre náš pokoj znášal trest a jeho rany nás uzdravili. Sme zmierení s Bohom a oddnes nie je dôvod na nepokoj. Vychutnávajme si teda chvíle pokoja a v nádeji čakajme na vzkriesenie.

Amen.

Veľký piatok v roku "A"

Jn 18,1-19,42

Vziať kríž na plecía

Povzbudiť, aby z Ježišovho kríža čerpali silu aj do každodenných krížov.¹⁷

AI:

Mladý študent prechádzal mestom Düsseldorf. Zastavil sa i v galérii. Pri prehliadke zaujal jeho pozornosť veľký obraz Ecce Homo, ktorý zobrazoval Spasiteľa s trnovou korunou na hlave. Na obraze bol zvláštny nápis: „To všetko som urobil pre teba, čo ty urobíš pre mňa?“

KE:

Po vypočutí dnešných pašií svätého Jána si určite aspoň sčasti uvedomujeme, čo všetko bol Kristus pre nás a pre našu spásu ochotný vykonať. Všetko to ale začalo tým, že Ježiš najprv prijal svoj kríž z rúk Otca, aby ho následne podľa Jeho vôle vyniesol až na smrť: **„Sám si niesol kríž a vyšiel na miesto, ktoré sa volá Lebka, po hebrejsky Golgota. Tam ho ukrižovali...”** (Jn 19,17-18a).

DI:

Počas predošlej nedele pri slávnostnom vstupe do Jeruzalema, nášho Pána ľudia zdravili ako „Kráľa“; v toto dopoludnie ľudia kričali: **„Nemáme kráľa, iba cisára!”** (Jn 19,15). Jeruzalem, ktorý ho pozdravoval, sa zmenil na Jeruzalem,

---

¹⁷ Karol Križian

ktorý ho zapiera. Kristus, tá najdokonalejšia obeta za hriechy, je vedený ako obeť von z mesta, aby tam dokonal svoje dielo vykúpenia.

Evanjelista Ján, ako aj ostatní evanjelisti, sa nezaoberajú podrobným opisom križovania, pretože tento druh popravy bol súčasníkom pravdepodobne dosť známy. My sa však o hrôze tohto trestu dozvedáme predovšetkým z mimobiblických, historických prameňov. Podľa vtedajšej praxe ho vykonávali štyria vojaci pod dozorom stotníka (Kornélia), ktorý sa mal postarať o jeho správny priebeh, o stráž pri odsúdenom a o ohlásenie jeho skonu. Zvislé drevo čakalo odsúdeného na mieste popravy. Priečne drevo a tabuľku s nápisom viny si prinášal sám. Kvôli výstrahe prechádzal obyčajne najrušnejšími ulicami mesta. Po odňatí rúcha vojaci priviazali alebo pribili ruky odsúdeného na priečny trám, ktorý potom vytiahli a pripevnili na vrchol zvislého. Nohy pribíjali cez chodidlá pred pätou o zvislé drevo zo zeme. Ruky prerážali klinmi cez zápästie, pričom sa vyhýbali tepnám, aby nedošlo k vykrvácaniu a muka kríža mohla tak trvať čím dlhšie. U niektorých nastávala smrť udusením až po mnohých hodinách – napätie horných končatín totiž sťažovalo pohyb hrudníka. Nohy ukrižovaných nebývali vysoko od zeme a preto sa neraz stávali potravou hladných šeliem. Vrchná časť tela zostávala pre komárov a vtákov.

Keď čítame autorov, ktorí aj vlastnými očami hľadievali na túto ukrutnosť, ešte aj po stáročiach cítime v ich opisoch hrôzu, ktorá ich pritom prenikala. Ak sme nepodľahli dokétskemu bludu, podľa ktorého Kristus trpel len zdanlivo, vieme aspoň čiastočne pochopiť, čo jeho – nevinného, stála naša spása.

PAR:

Dnes, keď viac ako inokedy vzdávame úctu krížu, na ktorom zomrel náš Pán a Spasiteľ, sú akékoľvek slová zbytočné. Tu sa žiadajú skutky. Iba láska, nič iné ako láska k nám, ho dohnala na kríž... a tak my vo svojej ľudskej biede a slabosti nemôžeme urobiť nič iné, ako túto lásku aspoň v rámci svojich možností opätovať. Ako? V prvom rade tým, že budeme ochotne a bez šomrania niesť svoj každodenný kríž.

Každý z nás má svoju vlastnú cestu, po ktorej treba napredovať. A táto cesta obsahuje v sebe často aj krížovú cestu, po ktorej treba denne kráčať a niesť svoj kríž. Evanjelista Ján, ako sme dnes mali možnosť počuť, píše: „**Sám si niesol kríž**“ (Jn 19,17). Ale my vďaka nemu v tom nikdy nie sme sami. Pretože nech by sme mali akokoľvek ťažký svoj kríž, ktorý musíme niesť, pri pohľade na Kristov kríž zistíme, že predsa ten náš nie je až taký ťažký. Pretože jeho kríž, to boli aj všetky naše kríže.

A tak vziať svoj vlastný kríž na plecía znamená - uznať a prijať vo svojom živote aj to, čo je v ňom negatívne, svoje neúspechy, svoju samotu, opustenosť, svoje utrpenie, bolesti a pokúsiť sa povedať aj tomuto všetkému svoje „áno“ tak, ako to urobil náš Pán. Ak vezmeme na seba každý deň svoj kríž, tak podobne ako ten Kristov, stane sa pre nás a pre mnohých ďalších prameňom spásy a milosti, slobody, očistenia a radosti.

Svätý Páter Pio, ktorý sám bol stigmatizovaný, pri istej príležitosti povedal: „Ježiš nie je nikdy bez kríža, ale ani kríž nie je nikdy bez Ježiša.“ A tak pri našich každodenných ťažkostiach a súženiach majme vždy na pamäti, že ak nesieme svoj kríž s Ježišom, ten kríž sa stáva požehnaním. Je pochopiteľné, že niekedy sa trápime kvôli chorobe, problémom, starostiam, kvôli tomu, čo zažívame vo svojej každodennej všednosti ... ale teraz vidíme, že najväčšie utrpenie je život bez Ježiša ... keď máme jeho, všetko to trápenie sa v ňom akoby stráca... On nesie ten kríž, nie my; my mu len pomáhame, keď ho ochotne príjmeme... a tomu sa nám treba učiť.

Albino Luciani, niekdajší pápež, Ján Pavol I., ešte ako kardinál a benátsky patriarcha, napísal tieto slová: „Bolo potrebné, aby bol vyzdvihnutý na kríž; a odvtedy priťahuje celý svet k sebe. Pribili ho na kríž. A on roztiahol ruky, a odvtedy priťahuje ľudí k sebe. Kto kedy spočíta ľudí, ktorí v jeho kríži a jeho objatí našli útočisko?“

Svätý Josemaría Escrivá v jednom zo svojich diel píše: „Pán je pribitý na kríž. Kati nemilosrdne vykonali rozsudok. Ježiš sa im prenechal s nekonečnou krotkosťou. Toľké muky neboli potrebné. Mohol im zabrániť: trpkosti a ponížovaniu, týraniu, hanebnému

*rozsudku, hanbe popraviska, klincom, prebodnutiu kopijou,... Chcel však všetko zniesť pre teba, pre mňa. A my? Ešte vždy sa mu vyhýbame? Možno – sám pred krížom – začneš plakať. Vtedy nezadržaj slzy... Ale usiluj sa, aby sa tvoj nárek zmenil na predsavzatie.*¹⁸

Nebojme sa vrhnúť do Pánovej otvorenej náruče, pretože kto sa naučí stáť pod krížom Krista a kríž mu ostane nielen v oku, ale dostane sa aj do srdca, taký človek spozná, že žiadny kríž prijatý od Krista nie je zbytočný. Pod krížom sa najlepšie učí „milovať nepriateľov; dobre robiť tým, čo nám zle robia; žehnať tým, čo nás preklínajú a zlorečia; odpúšťať tým, čo nám berú česť, dobré meno, oberajú nás o zdravie; modliť sa za tých, čo nemajú citu, lásky, porozumenia, čas pre nás; pod krížom sa naučíme dať aj to posledné; ísť s ním nie miľu cesty, ale dve míle; pod krížom sa najlepšie učí mlčať a zabrániť tak väčšiemu zlu; nevrátiť zaucho, ale nastaviť aj druhé líce... Pod krížom sa najlepšie učí znášať kríž, prehru, neúspech, chorobu, bolesť, sklamanie, žiaľ, zradu...

MY:

Čo Pán bol ochotný pre nás vykonať, je v ponímaní tohto sveta nepochopiteľné a takým to asi navždy aj ostane. Božia logika je iná ako tá naša.

Túto skutočnosť veľmi pekne vystihuje známy americký biskup, kandidát na blahoslaveného, Fulton Sheen, v jednom zo svojich veľkopiatočkových zamyslení, keď píše: „Spomínam si na legendu o dvoch bratoch, z ktorých jeden bol veľmi dobrý a druhý bol skazený a zlý. Jedného dňa zlý brat pribehol domov a plášť mal postriekaný krvou. Povedal: „Práve som zabil človeka.“ Jeho brat mu na to povedal: „Vezmem si tvoj plášť a ty si vezmi môj. Potom odíď.“ Nato ten vinný brat odišiel a keď prišla polícia, zatkla toho, ktorý mal na sebe krvavé šaty, a odsúdila ho na smrť. Keď zomieral, poslal svojmu bratovi správu, v ktorej bolo napísané: „Posielam ti biely plášť. Nezabudni, že som zomrel preto, aby som ťa zachránil.“

To je presne to, čo pre nás urobil náš Pán. Obliekol si na seba plášť našich hriechov. Kiež by sme aj my všetci v hĺbke srdca prežili túto skutočnosť..

---

¹⁸ J.ESKRIVA, J.: *Krížová cesta*, Trnava: SSV 1995, 11. Zast., 1.

Nedávno som mal možnosť vidieť fotografie nádherného mramorového kríža, ktorí stojí na cintoríne v Buffale. Na podstavci je zlatými písmenami vytesaný nápis: "Lodníkovi Jánovi Maynardovi,- vďačný cestujúci lode Schwalbe. Umrel za nás. Z Detroitu do Buffala plávala loď. Takmer už na konci plavby vznikol požiar. Breh bol ešte dosť vzdialený. Oheň bol v časti, kde je kormidlo. Lodník uistil kapitána, že loď privedie k brehu. Oheň prepukol, že lodníka nikto nevidel, počuli len jeho hlas. Keď mu ruku spálil, riadil druhou. Nevzdal sa, až kým loď nedorazila k brehu. Všetci mohli uniknúť z ohnivého pekla - až na jedného. Lodník zhorel. Zahynul, aby iní žili."

A tak je to aj s nami. Kormidlo kríža nás nasmerúva k nebu... Ani Kristus to do poslednej chvíle nevzdal - zomrel, aby sme my všetci mohli mať život. Nech je teda každý kresťan známy svetu práve tým, že svoj kríž nesie statočne a pomáha v ťažkostiach aj druhým...

ADE:

Prvé, čo urobil mladý študent pri návšteve galérie v Düsseldorfe bolo, že si všimol obraz trpiaceho Krista. Ak sa chceme pri niečom zastaviť, musíme si to najprv všimnúť. Nebojme sa venovať Pánovi viac času majme neustále pred očami slová: „To všetko som urobil pre teba, čo ty urobíš pre mňa?“

Amen.

Vigília veľkonočnej nedele v roku „A“

Mt 28,1-10

Žiť nádej z prázdneho hrobu

*Odovzdať nádej, ktorá pochádza z Veľkonočného rána,
z tajomstva Veľkej noci.¹⁹*

AI

„Otvorme sa veľkonočnému „aleluja“ nech sa do nás čo najhlbšie vtlačí, aby nebolo len slovom pri určitých zvláštnych príležitostiach, ale aby vyjadrovalo náš život.“ Týmito slovami nás povzbudzuje svätý otec Benedikt XVI. Aby

---

¹⁹ Porov.: SANIGA, R.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula, 2010.

„Aleluja“, ktoré znie z Veľkonočného tajomstva, naplnilo a zmenilo naše konanie a náš život. Ježiš nás vykúpil, uzmieril nášho nebeského Otca a máme nádej na večný život v dome nášho Otca.

KE:

Do dnešnej noci a do celého sveta znie veta z evanjelia, ktoré sme práve počuli: Vy sa nebojte! **„Viem, že hľadáte Ježiša, ktorý bol ukrižovaný. Niet ho tu, lebo vstal, ako povedal. Vstal z mŕtvych a ide pred vami do Galiley“** (Mt 28,5-6).

DI:

V liturgii dní Svätého týždňa sme putovali s Pánom Ježišom a sprevádzali ho na rozhodujúcich úsekoch cesty našej spásy. Kráčali sme za ním v zástupe na Kvetnú nedeľu, vo štvrtok sme s ním vstúpili do večeradla, keď on sám túžil jesť s nami veľkonočného baránka, slávili sme s ním spolu s jeho apoštolmi jeho Poslednú večeru, včera sme vystupovali krížovou cestou až na Kalváriu. Videli sme, ako sa za nás obetoval, keď ho nevinného kvôli nám zabili. Včera a dnes sme pokľakli pred krížom a uvažovali nad tým, ako nás Boh miluje a čo urobil pre nás. Hľadeli sme pri poklone na Ježiša v hrobe. Nemôžeme ľutovať len bolesti, ktoré pre nás znášal, neostaňme len pri nich...ale uvedomme si, čo Boh urobil pre človeka, keď vlastného Syna neušetril, ale vydal ho za nás, za naše hriechy, aby nás vykúpil. Zotrvávali sme pri jeho hrobe v tichosti a rozjímalí sme o tom všetkom, čo sa stalo.

Pamätám si, ako sme doma, keď som bol malý chlapec na Bielu sobotu mali vypnuté rádio, a ticho bolo aj po celej dedine. Ľudia sa mali zastaviť a uvažovať, stíšiť sa. Keď sme včera stáli v tôni kríža a mohli sme prežívať aj sklamanie z toho, ako sme verili, že Ježiš z Nazareta je Mesiáš a on zomrel na kríži...Pochovali ho. Zdalo sa nám, že je koniec. Ale tu to neskončilo. Hoci by sa nám to tak mohlo zdať. Hoci ho pochovali, on vstal z mŕtvych. On premohol smrť, premohol náš hriech. Pri Ježišovom hrobe, podobne ako pri jeho smrti na kríži, zažijeme najprv „veľké zemetrasenie“. Smrť blízkej osoby otrasie našou istotou, pri hrobe sa zachveje každé ľudské srdce. Ježišova smrť otriasla celým

kráľovstvom tohto sveta a zemetrasenie veľkonočného rána odvalilo z Ježišovho hrobu kameň smrti. Každý, kto stojí pri Ježišovom hrobe, pocíti toto zemetrasenie. Trasú sa strážnici od strachu, chvejú sa veriaci od veľkého očakávania. Tí, čo neuverili, utekajú v smrteľnom strachu od hrobu, tí, čo uverili, zostávajú pri hrobe, sú zaliati svetlom a počúvajú hlas: „Vy sa nebojte!“

Aj my stojíme s vierou a nádejou pri Ježišovom hrobe, i pri hrobch našich milých, a počujeme povzbudivý hlas Božieho anjela: „Vy sa nebojte!“ Nebojte sa smrti a hrobu, mám pre vás radostné posolstvo: „Viem, že hľadáte Ježiša, ktorý bol ukrižovaný. Niet ho tu, lebo vstal, ako povedal.“ Aj my sme sa tu zišli, lebo hľadáme Ježiša, kvôli nemu sme sem prišli.

On vstal! Nehľadáme ho v kamenných pamiatkach minulosti, ale v živom spoločenstve Cirkvi. On vstal z mŕtvych a žije medzi nami. Je prítomný vo veriacom živote Cirkvi, v spoločenstve bratskej lásky, vo sviatostných znakoch jeho prítomnosti. Hľadáme ho nie v mŕtvom hrobe, lež v živom srdci. Veď nám prisľúbil: **„Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať, prideme k nemu a urobíme si uňho príbytok.“** Každý kresťan, ktorý žije životom viery, ktorý žije tajomstvom krstu a Eucharistie, nosí dôkaz Kristovho zmŕtvychvstania v sebe. Žije novým životom, ktorý môže vychádzať jedine zo vzkrieseného Ježiša Krista, nášho Pána. Ak by Kristus nevstal z mŕtvych, márna je naša viera píše svätý Pavol v Liste Korinťanom. Ani si to nevieme predstaviť, že by sa všetko okolo Ježiša skončilo na Kalvárii. Tu však prichádza to vytúžené veľkonočné ráno, ktoré zmení životy žien i apoštolov, ale aj celého sveta. Ježiš nebol len človek, ktorý sa svojim životom priblížil Bohu, on bol Boh, a svojou smrťou nás vykúpil. Evanjelista Ján píše: **„Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezhynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život. Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho svet spasil“**(Jn 3,16-17).

PAR:

To nie je len rozprávka so šťastným koncom, že Ježiš Kristus vstal z mŕtvych. On naozaj vstal! Vstal pre každého jedného z nás. Ale on musí vstať

hlavne v nás. Vstal Ježiš aj v tebe? Dovoľ mu to! On chce vstať z mŕtvych aj v tebe. A to ťa nenechá nezmeneným. Aj keď prežívaš trápenia, opovrhnutia, nepochopenia, alebo chorobu, ver, že Ježiš to všetko skúsil a prežil. A aj pre teba, keď mu všetko to, čo máš v srdci, odovzdáš, nastane Veľkonočné ráno. A nič, čo sa bude zdať akokoľvek beznádejné a stratené nebude, lebo všetko, čo prežívame, má zmysel pre večnosť. A Ježiš dal všetkému nový zmysel.

Preto, osvojme si aj my radosť, ktorá pramení z dnešného sviatku, veď pre kresťana nemôže existovať väčší dôvod na radosť ako fakt, že Pán vstal z mŕtvych. Prežívajme to predovšetkým vo svojich srdciach, nech toto úžasné tajomstvo našej viery neprežijeme len povrchné, pretože ak uprostred všetkých márnivých radostí a slasť tohto sveta bude chýbať naša opravdivá radosť zo Zmŕtvychvstaleho, potom neostane prázdny hrob, ale prázdno v našom srdci ...
MY:

Keď sme dnes počuli výzvu anjela: „**Nebojte sa!**“, vedzme, že tieto slová adresoval aj nám ... Ani my sa nemáme báť, a s odvahou ísť a hlásať predovšetkým svojím životom, že Pán Ježiš vstal z mŕtvych ... Lebo on je nádej, ktorá nesklame.

Nedávno mi rozprávala jedna staršia mama udalosť v ich rodine, keď vyrastali ich dvaja synovia ešte v časoch komunizmu, prihlásila ich na prvé sväté prijímanie. Prešli zodpovednou prípravou u pána farára na fare, všetko v tajnosti, keďže ona bola učiteľka a manžel riaditeľ v jednom závode, až prišiel deň keď mali chlapci prvý raz prijať Pána Ježiša do svojich srdiečok. Bol to práve deň veľkonočnej vigílie, na Bielu sobotu. Bola to krásna slávnosť a keď sa vrátili domov, mama im prikázala, aby o tom, že boli na svätej omši a prijali prvé sväté prijímanie, nikde nerozprávali. Ale čo sa nestalo, krátko na to v škole sa zlomyseľná učiteľka opýtala detí v triede: „Deti, kto bol cez Veľkú noc na svätej omši?“ A deti sa priznali. Mama tých detí musela znášať predvolanie pred riaditeľa a pokarhanie. Ale to akú odpoveď na otázku „prečo“ vraveli synovia v škole, že boli na svätej omši, tak tá jej na dlhé roky ostala v pamäti, aj po tridsiatich piatich rokoch, ako keby počula dnes: „Mamička a ako sme mohli klamať, keď sme včera prijali do srdca Pána Ježiša, ktorý za nás zomrel a vstal z mŕtvych?“

A to je tá veľkonočná nádej pre každého jedného z nás – nebáť sa životom vyjadriť svoju radosť a nádej v srdci z toho, že patríme Pánovi, ktorý nám svojím zmŕtvychvstaním zaistil nebeskú blaženosť ... Tak žime tak, aby sme si ju zaslúžili.

ADE:

Ja vám vyprosujem, aby aj vám dal Zmŕtvychvstalý nádej na každý deň a silu žiť novým životom pred očami tohto sveta. Povzbudzujem vás slovami svätého otca Benedikta XVI.: *„Ak sa Ježiš stal vašou nádejou, povedzte to aj iným – vašou radosťou, duchovnou, apoštolskou a sociálnou angažovanosťou.“* *Nech vás Pán sprevádza na každom kroku.*

Amen.

Druhá veľkonočná nedeľa v roku "A"

Jn 20,19-31

Božie milosrdenstvo prameň pokoja

*Povzbudiť veriacich, aby dôverovali Božiemu milosrdenstvu.*²⁰

AI:

Žijeme v neľahkej dobe. Poviete si: „Nič nové, veď kto z nás by si to neuvedomoval?“ Zhon od rána do večera, stres, napätie, dni plné nepokoja, často obáv a strachu zo zajtrajška. Určite to poznáme zo svojho každodenného života. Ak sa k tomu ešte pridajú krízy, spory v rodine, konflikty vo vzťahoch so známymi, alebo na pracovisku, tak sami napokon vnímame, že máme toho dosť. Cítíme, že nám chýba klud, pokoj. Vtedy si často povzdychneme a samých seba sa pýtame, kedy už budem mať pokoj?

KE:

Do tejto našej neľahkej životnej situácie prichádza Kristus a hovorí nám to, čo povedal aj učeníkom v dnešnom evanjeliu: ***„Pokoj Vám.“*** (Jn 20,19b).

DI:

---

²⁰ Porov.: MAJERNÍK, R.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula, 2010.

Slávime druhú veľkonočnú nedeľu, ktorá ma aj prívlastok nedeľa 'Božieho milosrdenstva'. Ježiš sa po svojom zmŕtvychvstaní zjavuje svojim najbližším. Zjavil sa Márii Magdaléne a teraz sa zjavuje aj tým, ktorí s ním trávili celý čas jeho verejného účinkovania. Uboľným a ustráchaným učeníkom, ktorí sa zo strachu radšej zamykali, sa teraz Ježiš zjavuje a jeho prvé slová, ktoré im adresuje, sú: „**Pokoj Vám**“ (Jn 20,19b). Ježišovo prekvapivé zjavenie sa učeníkom, a jeho prítomnosť uprostred nich, mení ich obavy a strach na radosť. A Ježiš im znova hovorí: „Pokoj Vám.“ Zmŕtvychvstalý Pán prvé, čo priniesol svojim učeníkom ako veľkonočný dar, je: pokoj. Tento pokoj však Kristus nepriniesol len úzkemu kruhu učeníkov, ale celému svetu, aj nám. Objavuje sa tu ako ovocie jeho utrpenia a je poznávacím znakom nového života. Nie je to však povrchný, plytký pokoj v zmysle: dajte mi už konečne pokoj. Je to pokoj, ktorý preniká celé naše vnútro a srdce. Najplnšie to môžeme zakúsiť vo sviatosti zmierenia, keď nám Kristus odpúšťa naše hriechy. Jeho odpustenie je dôkazom veľkej Božej lásky a predovšetkým veľkého Božieho milosrdenstva.

Milosrdenstvo nášho Pána je najväčšia Božia vlastnosť, ako nám o tom hovorí veľká apoštolka Božieho milosrdenstva svätá Faustína Kowalská. Ju si Pán Ježiš vyvolil, aby celému svetu zvestovala jeho milosrdenstvo.

Sama o tom hovorí takto: „Keď mi raz spovedník kázal opýtať sa Pána Ježiša, čo znamenajú dva líče na obraze, povedala som, že dobre, opýtam sa Pána. Počas modlitby som vo svojom vnútri počula slová: „Tie dva líče znamenajú krv a vodu - svetlý lúč predstavuje vodu, ktorá omilostňuje duše, červený lúč znamená krv, ktorá je životom duší... Tieto dva líče vyšli z hĺbky môjho milosrdenstva vtedy, keď moje zomierajúce srdce bolo kopijou prerazené na kríži. Tie líče zakrývajú dušu pred hnevom môjho Otca. Šťastný, kto bude žiť v ich tieni, lebo spravodlivá Božia ruka ho nezasiahne. Túžim, aby druhá veľkonočná nedeľa bola sviatkom Milosrdenstva. Pros môjho verného služobníka, aby v tento deň povedal celému svetu o mojom veľkom milosrdenstve. Kto v tento deň pristúpi k prameňu života, dosiahne úplné odpustenie hriechov aj trestov. Ľudstvo nenájde pokoj, kým sa neobráti s dôverou k môjmu milosrdenstvu. Ó, ako veľmi ma zraňuje nedôvera duše. Taká duša vyznáva, že som svätý a spravodlivý, ale neverí, že som Milosrdenstvom, nedôveruje v moju dobrotu... Povedz, že milosrdenstvo je

najvznešenejšou vlastnosťou Boha. Všetky diela mojich rúk sú korunované milosrdenstvom."

PAR:

Tak ako pokoj, aj Božie milosrdenstvo je veľkým darom Zmŕtvychvstalého Krista. Ježiš chce zahrnúť každého človeka svojim milosrdenstvom. Nie je len pre vyvolené duše, ako si často mylne myslíme, ale je pre každého jedného hriešnika, teda pre každého jedného z nás. Svätý Augustín to hovorí veľmi jasne: *„Boh, ktorý ťa stvoril bez teba, neospravodlivuje ťa bez teba.“* Žijeme v technickej a digitálnej dobe, ktorá v nás budí dojem, že mnoho skutočností sa deje samo. Sme už zvyknutí, že všetko sa dá kúpiť v obchode, mnohé veci za nás vykonávajú počítače či výkonné automaty, takmer všetky informácie sú na webe. Musíme si však uvedomiť, že bez našej spolupráce, bez našej ochoty a želania byť v nebeskom kráľovstve, nás Boh nemôže spasiť. Milosrdenstvo hovorí o veľkej túžbe nášho Pána, aby bol spasený každý človek. Ježišovi záleží na každom jednom z nás. Ak chceme nájsť pokoj v našom živote, musíme sa s dôverou obrátiť k jeho milosrdenstvu. Ježiš sa v dnešný deň prihovára osobitne nám všetkým, preto slová ktoré adresoval sv. Faustíne, sú určené aj nám.

Pokoj, ktorý tak veľmi hľadá tento svet, môže nájsť len v Božom milosrdenstve. Klameme samých seba, ak si myslíme, že ho nájdeme v peniazoch, v slobode, ktorú často stotožňujeme s neviazanosťou, v pôžitkoch, či chvíľkových rozptýleniach rôzneho druhu. Áno, na nejaký krátky čas nás to môže uspokojiť, ale potom príde prázdno, sklamanie a nechúť do života. Ľudské srdce túži po svojom Stvoriteľovi a nedá sa oklamať falošným šťastím, či ligotavým pozlátkom, ktoré nám svet ponúka.

MY:

Preto ak hľadáme pravý a hlboký pokoj, otvorme svoje srdce Božiemu milosrdenstvu. Ježiš sestre Faustíne povedal: *„Túžim sa dávať dušiam, túžim po dušiach, dcéra moja. V deň môjho sviatku - na sviatok Milosrdenstva, prejdeš celý svet a budeš privádzať zomdlené duše k prameňu môjho milosrdenstva. Ja*

ich vyliečim a posilním". Ježiš je tu s nami, je tu pre nás a čaká, kedy prídeme k nemu, aby nás mohol vyliečiť a posilniť. A čo musíme urobiť my? Od nás sa vyžaduje len jedno, a to dôverovať Bohu, jeho milosrdenstvu. Dôvera má byť základným postojom nášho srdca, keď sa obraciame na Boha. „Ježišu dôverujem v teba!“, toto zvolanie, túto strelnú modlitbu, čítame aj na obraze Božieho milosrdenstva. Ježiš sa zveril sv. Faustíne: „Ó ako veľmi milujem duše, ktoré mi úplne dôverujú - urobím pre ne všetko.“ Je to veľké prisľúbenie pre každého jedného z nás. Ježiš spraví pre nás všetko, len mu s dôverou odovzdajme svoj život, svoju minulosť, prítomnosť aj budúcnosť. Vďaka tejto oddanosti budeme svoj život prežívať v pokoji, aj keď naše životné okolnosti nebudú vždy pre nás priaznivé, nebudú podľa našich predstáv. Predovšetkým sa nebojme pristupovať k Božiemu milosrdenstvu, keď naše svedomie trápi nejaký hriech. Buďme si istí, že Boh nám ho určite odpusti. Pekne nám o to rozpráva nasledujúci príbeh:

Mocný kráľ Milinda si zavolať starého kňaza: „Ty tvrdíš že človek, ktorý sa sto rokov dopúšťal všetkého možného zla a pred smrťou poprosí Boha o odpustenie, sa znovu narodí v nebi. Ale ten, kto sa dopustí len jedného zločinu a neľutuje toho, skončí v pekle. Je to spravodlivé? Či sto zločinov je ľahších ako jeden?“ Starý kňaz odpovedal: „Keď vezmem do ruky malý kamienok a položím ho na hladinu jazera, potopí sa, alebo ostane na hladine?“ „Potopí sa.“ „A keď vezmem sto veľkých kameňov, naložím ich na loď a postrčím ju na jazero, potopí sa, alebo stane na hladine?“ „Ostanú na hladine.“ Je teda sto kameňov i s loďkou ľahších, než jeden kamienok?“ Kráľ nevedel čo na to povedať. A tak mu to starý kňaz vysvetlil: „To isté platí i pre ľudí, kráľ. I človek, ktorý síce veľmi hrešil, ale opiera sa o Boha a dôveruje v jeho milosrdenstvo, nepadne do pekla. Zatiaľ čo človek, ktorý sa len raz dopustil zla a nežiada o Božie milosrdenstvo, bude zatratený.“

Pristupujme preto bez obáv a strachu k prameňu milosrdenstva a Boh nás očistí, uzdraví a naplní naše srdcia svojím pokojom a láskou.

ADE:

Ak chceme v tomto neľahkom a nepokojnom svete zažiť skutočný pokoj, zverme sa Ježišovi a zasväťme dnes dôverujúc v Božie milosrdenstvo seba, naše

rodiny a blízkych, ale aj celý svet Bohu. Modlime sa teraz spoločne, tak ako sa modlil Ján Pavol II. roku 2002 v Krakove - Lagiewnikach: „*Bože, milosrdný Otče, ktorý si zjavil svoju lásku vo svojom Synovi Ježišovi Kristovi a vylial si ju na nás v Duchu Svätom Tešiteľovi, zverujeme ti dnes osud sveta i každého človeka. Skloň sa k nám hriešnym, vylieč našu slabosť, premôž každé zlo, dovoľ, aby všetci obyvatelia zeme zakúsili tvoje milosrdenstvo, aby v tebe, trojjediný Bože, vždy nachádzali prameň nádeje. Večný Otče, pre bolestné umučenie a zmŕtvychvstanie tvojho Syna, maj milosrdenstvo s nami i s celým svetom!*“

Amen.

Tretia veľkonočná nedeľa v roku “A”

Lk 24,13-35

V ohni Ducha

*Nech i nás celkom prenikne...*²¹

AI:

Pamätáte si, ako ste boli kedysi na tábore, či výlete a opekali ste špekáčky? A spomínate si – ako ste zakladali oheň? Na to je treba veľa dreva i suchého raždia. Avšak môžeme ho mať celé tony, ale táborák nezaložíme bez zápaliek, alebo zapaľovača. Tak i my: môžeme mať kopec dobrých predsavzatí, ale nič z nich, ak v nás nehorí oheň lásky. Ten musíme dostať zhora. Ten oheň je Duch Svätý. Povieme si o tom niečo bližšie...

KE:

Rozprávali sme sa už niekedy s Bohom? Možno sme ani nevnímali, že k nám prehováral On sám. Najjasnejšie jeho slovo spoznáme pri čítaní Písma. Stalo sa nám niekedy to, čo emauzským učeníkom? Skúsme čítať Písmo tak, aby sme si potom mohli položiť otázku, akú si položili oni: ***„Tu si povedali: "Či nám nehorelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?“ (Lk 24,32)***

---

²¹ Porov.: MALEC, V.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula, 2010.

DI:

Ako mohli Kleopas a jeho spoločník prežívať takú radosť? Pozrime sa na situáciu, v akej sa nachádzali. Izrael očakával Mesiáša. Jeho prísľub bol daný už prvým ľudom, keď Boh povedal Hadovi: **„Nepriateľstvo ustanovujem medzi tebou a ženou, medzi tvojím potomstvom a jej potomstvom, ono ti rozšľape hlavu a ty mu zraníš päť“** (Gn 3,15). Židia boli vyvolený národ a tak očakávali kráľa – z Dávidovho rodu, ako mu predpovedal prorok Nátan: **„Až sa tvoje dni doplnia a uložíš sa k svojim otcom, ustanovím po tebe tvojho potomka, ktorý bude pochádzať z tvojich útrobov, a upevním jeho kráľovstvo. On postaví môjmu menu dom a ja upevním trón jeho kráľovstva naveky. Ja mu budem otcom a on mi bude synom“** (2Sam 7,12–14). Preto čakali niekoho, kto ich bude viesť a zaistiť im blahobyť tu na Zemi. Chceli byť vládnuceim národom, ktorému patrí svet. Preto, keď sa zjavil Ježiš, očakávali, že ON je ten, ktorý ich vykúpi. A mali pravdu. Ježiš je naozaj vykupiteľ. Problém bol, že ich neprišiel spasiť, tak ako to oni čakali. I učeníci si mysleli, že ich vyslobodí mocou. A zrazu šok a sklamanie: Odsúdili ho a zabili. Kleopas to vyjadril slovami: **„A my sme dúfali, že on vykúpi Izrael“** (Lk 24,21). To je naše – ľudské myslenie.

Ale Pánove cesty sú nevyspytateľné a my ich sami poznať nemôžeme. Preto vidíme, že učeníci idú sklamaní a tu sa im prihovorie cudzinec a začne ich poučať a vysvetľovať im Písma. A učeníci sú zrazu šťastní. Prečo? Lebo začali rozumieť. Vďaka tomu, čo im Ježiš vysvetlil, zrazu zistili, že ich nádej nebola zbytočná. Že naozaj dostali prisľúbeného Mesiáša a on ich mal vyviesť z temnoty hriechu utrpením. Toto poznanie ich privádzalo k radosti. To si uvedomili, keď ho spoznali pri lámaní chleba. A zistili, že on sám im zjavil pravdu o sebe. Iba Pán mohol dať biednemu človeku poznať, čo chce, aká je jeho vôľa. Ibaže Ježiš potom vystúpil na nebesia, tak ako mohli apoštoli poznať, čo Pán chce? Dokázali to, lebo Boh ich neopustil. Poslal im Ducha Tešiteľa, ktorý im mal zjaviť a naučiť ich všetko. V akej podobe? Ako oheň. Veď i Ján Krstiteľ o Ježišovi hovorí: **„On vás bude krstiť Duchom Svätým a ohňom“** (Lk 3,16). Čo o sebe hovorí Ježiš? **„Oheň som prišiel vrhnúť na zem; a čo chcem?“**

Len aby už vzplanul!“ (Lk 12,49) A kde má ten oheň horieť? V srdciach! Emauzskí učenici to pocítili na vlastnej koži. Sami sa pýtajú: ***„Či nám nehorelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?“ (Lk 24,32)*** Keď je Pán v prítomnosti človeka – keď ho môže vidieť, keď sa mu dá poznať, len vtedy môže skutočne zahorieť. Zahorieť láskou...

PAR:

Nezdalo sa vám niekedy, že svet a život je prázdny? Pýtali ste sa sami seba, aký zmysel má všetko, čo sa deje vo vašom živote? Akoby to bolo zbytočné. Rovnaký pocit mali i emauzskí učenici. Boli sklamaní a Ježišova smrť im pripadala, nezmyselná. Čo sa stalo, keď sa k nim prihovoriť Ježiš? Čo sa stane, keď k nám prehovorí sám Boh – buď cez niekoho, alebo nejakú situáciu, je v nás radosť – pretože vidíme. Zrazu všetko do seba zapadá, dáva to zmysel. V tomto stave je ľahké konať dobré skutky, bez problémov dokážeme vykonať i tie najťažšie veci, lebo šťastie, podobne ako láska – sa chce dávať a šíriť. Ak som šťastný, chcem sa s tým podeliť. Prežívam vnútornú radosť a vtedy, akoby vo mne horelo – musím je nejako preukázať navonok, nielen úsmevom ale i konaním...

Ako začať? V prvom rade, musíme prežiť vnútorný Boží dotyk. Pochopiť, že nás nekonečne miluje a je stále snami. Ježiš vystúpil na nebesia, ale je s nami prostredníctvom ďalšej Božskej osoby. Dal nám Ducha Svätého. Prežívame veľkonočné obdobie – pripomíname si, ako nás Ježiš smrťou a zmŕtvychvstaním vykúpil a zároveň sa pripravujeme na Turíce - keď bol na apoštolov zoslaný Duch Svätý. Pamätajme - aby sme Ducha prijali, nemusíme čakať - prijmime tu a teraz počas sv. omše. Každý deň je dosť dobrý na prijatie Ducha a najlepšiu príležitosť nám ponúka práve obeta Pánova.

Tak smelo zdvihnite ruky a povedzte spoločne: „ALELUJA!“ Chváľme Pána – a to nielen perami, ale i životom. Nechajme Ducha svätého dotknúť sa našich srdc - potom pochopíme, zmysel udalostí v našom živote. Spoznáme, čo Pán od nás chce a čo očakáva. To nás naplní radosťou a nebude pre nás ťažké

vykonať skutky milosrdenstva, rovnako ako pre emauzských učeníkov zrazu nebolo ťažké vrátiť sa potme do Jeruzalema.

MY:

Zvládli by sme i my žiť naplno podľa viery a konať i keby celý svet bol proti nám?

Kedysi sa komunisti snažili zničiť vieru. Jedna veriaca žiačka z Litvy o tom vydala také svedectvo: Keď som chodila do šiestej triedy, chcel ma triedny učiteľ prinútiť, aby som vstúpila do pionierskej organizácie. Pionier je komunistické mládežnícke hnutie. Keď videl, že váham, povedal: „Keď nechceš v tomto roku, v budúcom je to povinné.“ Keď som sa ešte aj neskôr zdráhala, hrozil mi zlými známami a inými trestami. Čoskoro som musela uznať, že to myslel vážne. Lebo od niektorých učiteľov som dostávala sústavne horšie známky. Raz som stretla učiteľa na ulici. Opýtal sa ma: „Kam ideš?“ Odpovedal som: „Idem do kostola.“ Vtedy ma vystríhal: „Prestaň už konečne s tým behaním do kostola!“ Raz nám rozdali v triede dotazníky. Boli tam takéto otázky: Chodíš do kostola? Kto ťa posielal do kostola? Atď. Odpovedala som na ne takto: „Áno, chodím do kostola. Chodím, lebo sama chcem.“ Zakrátko ma učiteľ zavolať a povedal mi: „Ty teda ešte stále chodíš do kostola! Len si choď! Ale zapamätaj si jedno: Keď prídu ľudia z vlády a opýtajú sa ťa, či chodíš do kostola a či veríš, musíš odpovedať: „Nie!“ Doma som o tom rozprávala s rodičmi a oni mi radili, aby som nikdy nezaprela Boha. V škole sme vždy museli písať slohové úlohy proti náboženstvu. Preto ma učiteľ až do konca školského roku trápil pre moju vieru. Potiaľ toto statočné dievča.

Kresťan nielenže musí vieru prijať. Musí v nej aj rásť, aby zostal pri prenasledovaní a pri výsmechu pevný. Vidíme teda, ako je dobre, keď mladý kresťan dostáva potrebnú silu zhora, prostredníctvom Ducha Svätého.

Ako mohla taká mladá dievčina – šiestička na základnej škole – byť taká vytrvalá a správať sa tak dospelo pri hájení viery? Akoto, že sa nebála – ani učiteľa, ani zlých známk, ani toho, že by ju vyhodili zo školy, prípadne by za to stíhali jej rodičov? Odvaha, ktorú preukázala je naozaj ohromujúca. Odkiaľ ju mala? Od Ducha Svätého.

Dokázali by sme také niečo i my? Vedeli by sme i my takto vyjadriť svoju vieru? Sme len obyčajní ľudia a v podstate ani nevieme, ako sa máme modliť. A preto sa za nás Duch prihovára nevysloviteľnými vzdychmi. Toto všetko pre nás Duch Svätý robí.

Sme slabí? Prosme ho o silu. Nevieme sa modliť? On sa bude za nás. Nevieme, ako pomôcť? On nám to povie. Len ho musíme prijať. On nám zjaví Božiu vôľu. Spoznáme blízkosť Boha – a zrazu budeme ochotní i schopní svedčiť tak – ako nikdy...

ADE:

Sme my pripravení prijať Ducha? Sme drevom, ktoré zahorí, keď doň vložíme horiacu zápalku? Sami od seba sa ohňom stať nemôžeme. Na to potrebujeme Pánovu milosť a jeho Ducha. Ale môžeme byť tí, čo sú pripravení prijať ho, zahorieť láskou a konať ako sa na kresťana patrí. Preto sa spoločne modlime: „Pane, daj nám svojho Ducha!“

Amen.

Štvrtá veľkonočná nedeľa v roku "A"

Jn 10,1-10

„Počúvaj Izrael!“

Rozlišovanie Božieho hlasu.²²

AI:

Mnohí hudobníci hovoria, že absolútny sluch je o pamäti. Ak má niekto dobrú pamäť, tak stále dookola počúva tóny, stále dookola, až si ich zapamätá. Ale musí ich takpovediac 'napočúvať'.

KE:

Dnes sme počuli o úplnom začiatku každého nasledovania Krista a ideme do jadra prežívania kresťanskej viery a vzťahu s Ježišom. Ježiš dnes hovorí: „Kto

---

²² Porov.: ORAVEC, M.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula, 2010.

vchádza bránou je pastier oviec. Tomu vrátnik otvára a ovce počúvajú jeho hlas... **idú za ním, lebo poznajú jeho hlas...**“ (porov Jn 10,2-4).

DI:

... ovce počúvajú jeho hlas, lebo poznajú jeho hlas... Ježiš na inom mieste hovorí, aké je najväčšie prikázanie, keď sa ho farizej spytuje. Tu Ježiš cituje z Deuteronomia: **„Počuj, Izrael, Pán, náš Boh, je jediný Pán. Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysle a z celej svojej sily!“**

Ešte pred tým, ako zaznie najväčšie prikázanie, počujeme to hebrejské 'Šema Israel' - počúvaj Izrael. Toto musí predchádzať každému kresťanskému konaniu, tu je počiatok akéhokoľvek uvedomelého vzťahu s Bohom. Šema Israel - počúvaj Izrael. Na to, aby sme vedeli, čo Boh od nás chce, čo máme konať, musíme počúvať jeho hlas, lebo jeho **... ovce počúvajú jeho hlas**. A nielen to. Musíme poznať jeho hlas, lebo jeho ovce poznajú jeho hlas.

Prečo hovorí Boh 'počúvaj'? Lebo on hovorí. Ak máme poslúchať, tak Boh musí hovoriť. No my musíme počúvať jeho hlas a nielen to. My musíme poznať jeho hlas, lebo dnes je mnoho hlasov, ktorý sa snažia napodobňovať Boží hlas. Ide hlavne o hlas nášho nepriateľa, opice Božej, diabla, ktorý sa snaží Boha napodobňovať aby nás miatol a odvedol od Boha. Takže ako spoznáme a rozoznáme Boží hlas? Tak, že ho budeme často počúvať, ako hovorí skrze Sväté písmo. Že budeme Písmo čo najčastejšie čítať a tak si navykneme na jeho hlas. Že budeme nad týmto slovom uvažovať v modlitbe. Lebo ak sa pravidelne modlíme, diabol je veľmi obmedzený, aby k nám prehovoril a vnukal nám nejaké klamné myšlienky, lebo náš pohľad je upriamený na Boha. Ďalší rozoznávajúci znak je, že Boh nikdy nebude hovoriť proti Cirkvi a jej náuke. Lebo on sám vedie svoju Cirkev svojím Duchom Svätým a náuka Cirkvi vychádza z Božieho slova, preto nám Duch nebude nikdy vnukať, aby sme urobili niečo proti Svätému písmu. Ďalším znakom Božieho slova je, že je ostrejšie ako každý dvojsečný meč, preto nás bude zasahovať a usvedčovať z hriechu. Ak sme vlašníci, alebo sa topíme v hriechu, Boh bude k nám hovoriť

cez nepokoj. Aby sme zanechali hriech a to bude pre nás ťažké, zatiaľ čo diabol bude hovoriť akí sme fajn, pohoda, nemusíš nič robiť, buď kľudný. Ale situácia sa môže aj obrátiť. Ak máme úprimnú túžbu kráčať za Bohom, pravidelne sa modlíme a hlavne nás zaujíma, aký je náš stav. Či sme v priateľstve alebo v nepriateľstve s Bohom, vtedy bude naopak Boh ku nám hovoriť cez pokoj, ktorý bude vlievať do našich srdc, bude nás tešiť modlitba, čítanie Svätého písma, budeme mať radosť zo všetkého, čo súvisí s Bohom, lebo budeme žiť radostnú zvesť - evanjelium.

PAR:

Zamyslime sa, čo nám dnes už Boh povedal. Alebo je náš Boh nemý? Nie. Už sme si povedali, Boh hovorí a chce hovoriť ku každému z nás. Chce hovoriť do našich srdc, do našich životov, problémov a zdanlivo nevyriešiteľných problémov. Nie preto, aby nás komandoval a rozkazoval nám, ale preto, aby nám pomáhal v týchto problémoch, lebo on je mocný Boh, ktorý svojím slovom stvoril svet, preto preňho žiaden náš problém nie je neriešiteľný. On rieši problémy s ľahkosťou, lebo je 'nad vecou'. Ide iba o to, či o tú pomoc stojíme.

Už prví kresťania mali skúsenosť, ktorú dnes prežíva každý z nás. Zmena života prinášala veľa nových situácii a oni sa museli Boha pýtať na mnohé veci. A takto cez pravidelné načúvanie, pýtanie sa a rozoznávanie v modlitbe, tak že sa so svojimi problémami obracali na Boha, sa tomuto umeniu rozoznávania Božieho hlasu, Božej vôle v ich živote naučili. A my dnes sme každý povolaný prežívať takto vzťah s Bohom. Každý prežívame svoj život, preto musíme hľadať, čo Boh hovorí práve nám osobne. Prečo je to dôležité?

MY:

Určite poznáte príbeh kráľa Šaula, ako ho Boh poslal bojovať proti Amalekitom. Boh mu povedal, aby ich porazil a potom nešetril nič, ani dobytok, ani ovce, ani žiadnu inú korisť. Keď Šaul zvíťazil, zaumienil si však, že ušetrí to najlepšie z dobytká a oviec a obetuje to Pánovi. A tak aj urobil. My už vieme, že vtedy sa Boh odvrátil od Šaula. Prečo? Tu sa môžeme pýtať: „Urobil

Šaul niečo zlé?“ Ved' ušetril zvieratá preto, aby ich obetoval Bohu. Je obetovanie Bohu zlé? Nie. Tak v čom urobil Šaul chybu? V tom, že nepočúval Boha. Neurobil, ako mu Boh prikázal. Nepočúvol Boží hlas.

Každý prežívame svoj život v iných okolnostiach v iných situáciách, preto musíme hľadať, čo Boh hovorí práve mne. Čo Boh hovorí do môjho života. Čo Boh hovorí do môjho každého dňa, každej situácie. Preto je veľmi dôležité sa ho každé ráno na to pýtať. Stráviť každé ráno v modlitbe, v rozhovore s Bohom, v uvažovaní nad jeho Slovom a nad tým, čo nám nový deň prinesie a čo nám k tomu Boh chce povedať. Tu sa stretáva naša modlitba s reálnym životom. Tu, kde hľadáme v modlitbe Božiu vôľu pre náš každý deň. Preto, ako sa máme zachovať v jednotlivých situáciách.

ADE:

Dokážeme hodiny stráviť pri počúvaní rôznej hudby. Hudobníci hodiny počúvajú svoju hudbu a vylepšujú ju. Poďme sa aj my dnes a každý deň viac započúvať do Ježišovho hlasu.

Amen.

Piata veľkonočná nedeľa v roku "A"

Jn 14,1-12

Každodenná cesta kresťana

*Vo svätej omši sa cestou Božieho slova stretávame s Kristom v Eucharistii.*²³

AI:

Na hodine dejepisu, keď som bol žiakom základnej školy, a učili sme sa o starovekom Grécku, pani učiteľka nám prečítala príbeh o mužovi, ktorý sa dostal do otroctva. Po mnohých rokoch sa mu podarilo ujsť na slobodu. Prešlo veľa dní, kým sa dostal do rodného mesta a našiel svoj dom. Zabúchal na vráta. O chvíľu sa v nich objavili dvaja urastení muži v zrelom veku. Spoznal v nich svojich synov. Už, už sa chystali vykopnúť spred dverí toho otrhaného žobráka. Zastavilo ich zvláštne chovanie psa, ktorý tam medzitým pribehol. Neustále sa priateľsky obšmieval okolo neznámeho

²³ Porov. SCHREINER, M.: Seminár z homiletiky, Spišská Kapitula, 2010.

žobráka a vrtel chvostom. Jedine pes spoznal svojho pána. Ani jeden z nich v ňom nespoznal svojho otca.

KE:

V atmosfére Poslednej večere, ako ju zachytáva dnešné evanjelium, musí Ježiš čeliť nepochopeniu zo strany apoštolov. Hoci ich nazval priateľmi, lebo im oznámil všetko, čo počul od Otca, teraz musí jednému z nich adresovať so zármutkom výčitku: **„Filip, toľký čas som s vami a nepoznáš ma?!“** (Jn 14,9)

DI:

Udalosti Veľkej noci znamenali pre Ježišových učeníkov výzvu vydať sa na cestu nového poznania Krista. Pokiaľ žil s nimi, konal zázraky, učil zástupy, nebolo také ťažké v neho uveriť ako teraz. Ježišova smrť a zmŕtvychvstanie boli pre jeho učeníkov ťažký krok viery. Tento krok však nebol posledný. Plnosť poznania Ježiša Krista im bola darovaná vtedy, keď na nich zostúpil vo večeradle Duch Svätý. Je to presne podľa jeho slov: **„Keď príde on, Duch pravdy, uvedie vás do plnej pravdy“** (Jn 16,13). Medzi najkrajšie spôsoby o tejto ceste poznania Ježiša, patrí aj svedectvo emauzských učeníkov. Keď im Ježiš na ceste do Emauz vysvetľoval všetko, čo sa na neho v Písme vzťahovalo, ich srdcia horeli a v tomto zápale ho potom spoznali pri lámaní chleba. Ježiš takto kráča s emauzskými učeníkmi každej doby. Kedy? Vždy, keď Cirkev slávi Eucharistiu.

V bohoslužbe slova nám horí srdce, keď poznávame Krista v Písmach a v bohoslužbe obety sa s ním osobne stretáme v Eucharistii. Stôl Slova pripravuje stôl Chleba, vzbudzuje túžbu, zväčšuje radosť z Krista. Keď Boh koná zázraky, mocné divy medzi svojím ľudom, poznávame jeho činnosť zvonku. Písmo nám však umožňuje poznávať Boha zvnútra. Ukazuje nám, aké je jeho srdce. Toto je možné vďaka tomu, že autorom Písma je Duch Svätý, ktorý vychádza z vnútra Boha, z lona Otca. Keď nám takto otvorí Duch Svätý oči nášho srdca, vznikne v nás neuhasiteľný smäd po živote, akým žije Boh. A on splní túto našu túžbu v Eucharistii. Eucharistia je účasť na tele a krvi nášho Pána Ježiša Krista. To, že nám Pán dáva svoje telo a krv, vieme z Písma. V biblickej reči „telo“ znamená celého človeka, celý život. Keď nám Ježiš dáva

svoje telo, dáva nám v ňom všetky chvíle svojho života - chvíle svojej modlitby, námahy, utrpenia... Výraz „krv“ v reči Písma neznamená časť tela, ale značí udalosť - smrť. Ľudia v biblickej dobe si mysleli, že krv je sídlom života, lebo jej preliatie znamenalo smrť. Eucharistia je tajomstvom Ježišovho Tela a Krvi, čiže jeho utrpenia a smrti. Z toho plynie pre nás dôležitý dôsledok. Keď prijímame Krista v Eucharistii, vzniká medzi nami a ním dôverné puto. My vnikáme do jeho života a on prichádza do nášho, ...lebo je stále živým Bohom.

PAR:

V Eucharistii sa dostávame priamo do srdca nášho Boha. Boh nám dal do rúk svoje telo. Ale ako sa my správame k tomuto telu? Robíme Bohu násilie. On sa zaviazal, že bude prichádzať každý deň na náš oltár a do nášho srdca, nútime ho k tomuto vrcholnému prejavu lásky, ale sami sme chladní a nevenujeme mu pozornosť..? Svätý František z Assisi nás povzbudzuje k tomu, aby sme pristupovali k svätému prijímaniu s hlbokou pokorou a kajúcnosťou. Hovorí, že ako veľmi je uctievaná Panna Mária, ktorá nosila Ježiša pod srdcom, ako sa zachvel Ján Krstiteľ v jeho prítomnosti, ako je uctievaný hrob, v ktorom krátko ležal, ako veľmi musí byť potom spravodlivý a hodný ten, kto prijíma Pána svojimi ústami, alebo ho rozdáva iným svojimi rukami. Keď je na oltári prítomný Ježiš, jasá celé nebo. Rovnako by sa mala chvieť a triasť celá zem a celé ľudstvo. No pravda je taká, že to nedokáže otriasť ani našimi myšlienkami, ktoré blúdia ďaleko od oltára. Naši priatelia v nebi, ktorí prežívajú svätú omšu spolu s nami, nám môžu v tomto veľa pomôcť. Obracajme sa s dôverou pred každou svätou omšou na Pannu Máriu, anjelov a svätých, aby naše srdce horelo pre Pána.

Nové plnšie poznanie Ježiša v Eucharistii, znamená aj nové poznanie svojho blížneho. V našom srdci vytryskne nový plameň lásky k našim bratom a sestrám. Eucharistia bez služby s láskou, prestáva byť Eucharistiou. Stráca sa jej zmysel. Služba je spôsob, ako v nás žije láska, ktorú sme prijali. Najkrajšie zachytáva tento rozmer Jánovo evanjelium. Ján nespomína slová premenenia ako ostatní evanjelisti. Ale opisuje Ježiša, ako si prepásal zásteru a umýval

učeníkom nohy. A nakoniec im dodal, že v tomto ho majú napodobňovať, toto majú konať na jeho pamiatku. Ten istý apoštol nám vo svojom prvom liste pripomína, že ak on položil svoj život za nás, aj my sme povinní dávať svoj život za svojich bratov. Ako v nás môže ostať Božia láska, keď si zatvárame srdce pred bratmi? (*porov. 1Jn 3,16-18*) Neprijíma Krista hodne ten, kto nie je ochotný s ním prijať aj chudobného. A tých máme okolo seba dosť. Chudobní nie sú len tí, ktorí nemajú prácu, peniaze, šaty, jedlo... Okolo nás je oveľa viac tých, ktorých chudoba spočíva v tom, že nemajú dostatok síl, aby vyriešili svoju životnú situáciu. Samota, pokazené vzťahy, alkohol, rozchod so svojím životným partnerom... Ten, kto povedal: „Toto je moje telo“ povedal aj slová: **„Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“** (Mt 25,40). Eucharistia má svoje završenie v láske a službe blížnemu.

MY:

Keď svätý Pavol hovorí Korinťanom o slávení Pánovej večere, začína to slovami: **„Veď ja som od Pána prijal, čo som vám aj odovzdal“** (1Kor 11,23). Najprv musím niečo mať, aby som to mohol dať.

Rehoľné sestry Misionárky lásky, ktoré založila matka Tereza z Kalkaty, prv než idú slúžiť chudákovi do ulíc, dve hodiny strávia v adorácii pred Ježišom v Eucharistii. Raz prišla za matkou Terezou jedna z jej sestier so žiadosťou: „Matka, máme veľa práce. Chudobných, chorých, umierajúcich od hladu stále pribúda a my nič nestíhame. Rozmýšľala som, či by sme nemohli skrátiť adoráciu na jednu hodinu, aby sme získali nejaký čas navyše.“ Ona sa na ňu pozrela a odpovedala: „Dobre, porozmýšľam nad tým.“ Na druhý deň sa počas služby matka Tereza pristavila pri tej sestre a povedala jej: „Milá sestra, prehodnotila som našu službu a vidím, že máme toho veľmi veľa. Naozaj čím viacej slúžime, tým je tých chudákov viac. A preto som sa rozhodla, že treba zmeniť aj adoráciu. Odo dnes sa nebudeme modliť dve hodiny ale tri.“

Podľa Druhého vatikánskeho koncilu - Eucharistia je prameňom a vrcholom celého kresťanského života. Vytvára tajomné puto lásky medzi nami, Bohom a našimi blížnymi. Vďaka nej horí v našom srdci oheň lásky, radosti a pokoja.

ADE:

Najväčším zranením pre rodičov je to, keď na nich zabudnú ich vlastné deti. Keď zabudnú na tých, ktorí im darovali život. Tak ako sa to skoro stalo mužovi, ktorý sa po mnohých rokoch vracal domov z otroctva. V Písme a Eucharistii nám Pán tiež dáva svoj život, aby sme ho podľa jeho slov mali v hojnosti a plnosti. Nebuďme povrchní v poznávaní nášho Pána. Neotáčajme sa mu chrbtom. Pred jeho láskou sa totiž utiecť nedá.

Amen.

Šiesta veľkonočná nedeľa v roku "A"

Jn 14,15-21

Otec vám dá iného Tešiteľa

Aby sme správne chápali Ježišovo učenie, musíme prijať Ducha pravdy.²⁴

AI:

Mám veľmi rád bratov protestantov, ale nechcel by som byť protestant. Jeden z mnohých argumentov prečo, je otázka u nich neexistujúceho učiteľského úradu. Neexistuje teda nijaká autorita, ktorá by v svetle Ducha Svätého správne a isto interpretovala Kristovo učenie. Katolícka cirkev, ktorá má neomylný učiteľský úrad vo veciach viery a mravov, vlastní úplný poklad viery, ktorú hlásal Kristus. Už od prvých storočí po Kristovi sa zvolávali ekumenické koncily na ktorých sa formulovali základné pravdy viery. Išlo o hľadanie pravdy z dôvodu šírenia bludov, ktoré vyplynuli zo súkromnej interpretácie Ježišovho učenia.

KE:

Paradoxne dnes, keď sa už schyľuje obdobie Veľkej noci ku koncu, nám liturgia ponúka v evanjeliu časť Ježišovej rozlúčkovej reči. Evanjelista Ján kladie túto reč do času poslednej večere. Kristus hovorí: **„Ja poprosím Otca a on vám**

---

²⁴ Porov.: TARAJ, P. *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula, 2010.

dá iného Tešiteľa, aby zostal s vami naveky – Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, lebo ho nevidí, ani nepozná“ (Jn 14,16-17).

DI:

Z udalostí po Poslednej večeri môžeme rekonštruovať myslenie apoštolov pri Ježišovej rozlúčkovej reči. Vôbec nechápu, o čom hovorí. Hovorí, že odíde, no poprosí Otca, aby poslal Tešiteľa. Apoštoli mali zrejme takú predstavu o Mesiášovi, ako vtedajšia židovská obec. Mesiáš bude mocný panovník, ktorý vojenskou silou zvrhne nadvládu Rimanov a povedie židovský ľud mocnou rukou, ako kedysi kráľ Dávid. Dvanásti teda absolútne nechápali, čo sa deje. Ježiš im hovorí: ***„Cestu, kam idem, poznáte.“*** Vtedy mu Tomáš povie: ***„Pane, nevieme, kam ideš. Akože môžeme poznať cestu?!“*** (Jn 14,4-5) Vôbec nechápal. Neskôr evanjelista Lukáš opisuje situáciu pred vstupom do Getsemanskej záhrady, kde Kristus vysvetľuje, že bude započítaný medzi zločincov. Apoštoli odpovedajú: ***„Pane, sú tu dva meče.“*** Ježiš im povedal: ***„Stačí“*** (Lk 22,38). Opäť úplne vedľa a to sa už nezadržiateľne blížila hodina Ježišovho umučenia. Keď sa Ježiš v záhrade modlil, všetci spokojne zaspali. Nechápali, čo sa bude diať. Vtom prišli Krista zajať. Horlivý Peter vyťahuje meč a začína 'politický prevrat' tým, že odtne Malchusovi ucho. No Ježiš Petrovi hovorí: ***„Schovaj meč do pošvy! Azda nemám piť kalich, ktorý mi dal otec?!“*** (Jn 18,11). To už bolo priveľa aj na Petra. Sen o revolúcii a porazení rímskej nadvlády sa rozplynul tak rýchlo, ako rýchlo dokázal utekať z Getsemanskej záhrady a niekde v meste sa schovať. Tak toto bol pre všetkých apoštolov totálny trapas a šok. Okrem Jána, ktorý nakoniec stál pod krížom, žili všetci v ilúziách. A Kristus zomrel, vstal, no apoštoli stále v strachu pred židmi sa schovávali, zamykali dvere a nechápali a nechápali... Až keď sa im Kristus zjaví a keď sa neveriaci Tomáš vlastnoručne presvedčí o totožnosti Zmŕtvychvstalého, pochopia. Štyridsať dní im trvá, aby sa vymanili zo svojich ilúzií a našli pravdu. Ježiš to vedel a preto im prisľúbil Tešiteľa – Ducha pravdy. Vieme si totiž predstaviť ako poprekrúcané nejasne a zahmlene chápali dovtedy apoštoli všetky Kristove slová. Na päťdesiaty deň prichádza Duch pravdy a ten vovádza apoštolov do 'plnej pravdy'. Zrazu

pochoxia slová Krista, nedeformovane a jasne pochoxia jeho učenie, zapíšu pod vedením Ducha Svätého Slovo pre ďalšie generácie a dostávajú odvahu. Jednoducho žijú v Duchu a v pravde. Až natoľko, že pravda mení ich životy.

PAR:

Nakoľko sme dnes my otvorení pravde? Veľmi ľahko si to môžeme overiť. Ježiš jasne hovorí: „**Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania**“ (Jn14,15). Hlavná podmienka je starozákonná – zachovávať prikázania, pretože milujeme Ježiša. A keďže Peter a dnes pápež, dostal od Krista moc kľúčov - moc zviazať a rozviazať čokoľvek na zemi, máme zachovávať i cirkevné prikázania a jednotu s pápežom. Kristus následne poprosí Otca, aby nám zoslal Ducha pravdy. A aj zoslal. Väčšina z nás ho prijala vo sviatosti birmovania. Tu Duch pravdy naplňa dušu darmi múdrosti, rozumu, rady či poznania. Môžeme teda žiť v pravde. Sám Duch pravdy je v nás. Nesmieme mu však brániť, aby v nás konal. Sami dnes vidíme, ako dnešný svet ratalivizáciou objektívnej pravdy došiel na križovatku, kde sa pýtame: „Čo je pravda???“ Ako máme žiť? Nechceme však počúvať učenie katolíckej Cirkvi, ktorá ponúka stáročiami overený spôsob života s možnosťou istoty Pravdy, ktorú hlása. Radšej si formulujeme svoje pravdy, to nás však len zraňuje a klameme sami seba.

MY:

Už mnohé roky je ľudstvo svedkom, ako sa dá deformovať pravda, pokiaľ ju nehľadáme v Duchu.

Marcus Prodi - bývalý protestantský kazateľ, píše o svojej konverzii na katolícku vieru. Od detstva bol vychovávaný v protestantskom duchu a ani na um mu nezišlo, že by niekedy konvertoval na katolicizmus. Dostal sa do obdobia života, keď ho začala veľmi trápiť otázka pravdy. Píše: „Za štyridsať rokov som si vybudoval hradby reformovanej protestantskej teológie, ktoré obkolesovali moju dušu, aby som bránil svoje protestantské presvedčenie. Myslel som si, že sú aj odolné voči všetkému, čo by ich mohlo chcieť rozrušiť. Ale keď sa malta drobila a kamene začali posúvať, hoci spočiatku nebadane, ale neskôr veľmi rýchlo, začal som sa znepokojovať. Snažil som sa nájsť dôvody, prečo mi čoraz viac chýba dôvera voči protestantskému učeniu.“ Čím ďalej, tým viac ho trápila otázka pravdy a istoty. Vieme, že protestanti, kvôli chýbajúcemu

Učiteľskému úradu, vysvetľujú Písmo tak, ako to každý cíti. A práve to Marca znepokojovalo. Pýtal sa: „Ako mám istotu, že v tom čo kážem, sa nemýlim? Je moja interpretácia Písma správna alebo nie? Možno niekto z iných pastorov má pravdu a ja zavádzam ľudí...“ Tieto myšlienky mu nedali spávať. Myslel, že pozná pravdu, ale nemal istotu. Zamýšľal sa nad zanechaním služby kazateľa, no nevedel čo ďalej. Rozmýšľal: „Ako môžu mať všetci pastori pravdu, keď jedni schvaľujú potraty a druhí sú proti nim?“ Neexistuje objektívna pravda? Niekoľko mesiacov žil v takejto neistote a sklamaní, až sa dostal na prednášku katolíckeho teológa a konvertitu Scota Hahna - svojho bývalého spolužiaka protestantského seminára. Nechápal, ako sa mohol tento stať katolíkom. Scotova prednáška a následný rozhovor v ňom však natoľko zapôsobili, že začal študovať katolícke knihy. Píše: „Duch Svätý doslova odstránil moje posledné protikatolícke predsudky, keď som si prečítal hlavné dielo Henryho Newmana – 'Esej' o vývine kresťanského učenia. Podstatná veta bola: „Dobre poznať dejiny znamená prestať byť protestantom.“ Pochopil, že Newman má pravdu. Marcus ďalej píše: „Čím viac som čítal dejiny Cirkvi a Sväté písmo, tým menej som mohol ostať protestantom.“

Preto my katolíci musíme vedieť, prečo veríme tomu, čo učí Cirkev, ako aj poznať dejiny, ktoré sú za týmito pravdami našej spásy. Musíme pripraviť seba samých a svoje deti, aby sme boli stále pripravení obhájiť sa pred každým, kto nás vyzýva zdôvodniť nádej, ktorá je v nás. Keď budeme odvážne žiť a ohlasovať svoju vieru, mnohí budú počuť Krista, ako hovorí skrze nás, a spoznajú v Katolíckej cirkvi pravdu v jej celej plnosti.

ADE:

Nechcem, aby moja homília vyznela ako útok na protestantov. To vôbec nie. Mám ich vo veľkej úcte, lebo veľmi hľadajú pravdu. Pravdu však môžeme pochopiť len vtedy, keď prijmeme Ducha pravdy. Naši otcovia úpenlivo bojovali o istotu pravdy, ktorú Ježiš hlásal. Nedajme si zatieniť túto pravdu, ale pevne verme a vyznávajme, čo učí Katolícka cirkev s neomylnosťou. Pripomeňme si aj v nasledujúcom Vyznaní viery, koľko modlitieb, úsilia a námahy bolo treba, kým sa v Pravde neomylné formuloval text tohto vyznania.

Amen.

Rozhovor s Bohom

*Modlitba je základom prežívania vzťahu s Bohom.*²⁵

AI:

„Modlitba nie je skutočná, je to psychologický jav.“ Len si to predstavujete; v skutočnosti sa rozprávate s prázdnom, so stenou. Alebo akoby tínedžer povedal: „Všetko je to o psychike.“ „Ak by som videl, že Boh je pri mne, modlil by som sa. Ale je to len obyčajný psychologický trik.“ Tento spôsob rozmýšľania odráža názor mnohých ľudí v dnešnej dobe.

KE:

My, kresťania, však vieme, že modlitba je oveľa čosi viac - je základom prežívania vzťahu s Bohom. Boli si toho vedomí aj tí, čo boli pri Ježišovi počas jeho života najbližšie. Potvrdzuje nám to aj dnešné Božie slovo zo Skutkov apoštolov, keď po Ježišovom vystúpení k Otcovi **„Títo všetci v modlitbách jednomyseľne zotrvali na spolu so ženami, s Ježišovou matkou Máriou a s jeho bratmi“** (Sk 1,14).

DI:

Ježiš sa tri roky počas svojho verejného účinkovania stretával so svojimi učeníkmi z tváre do tváre. Apoštoli ho sprevádzali na jeho cestách, počúvali jeho kázania, prijímali jeho rady, učili sa od neho ako od svojho majstra a tak ho viac a viac poznávali. Milovali ho celým svojím srdcom. Keď Ježiš na štyridsiaty deň po zmŕtvychvstaní vystúpil k Otcovi, pre apoštolov nastáva nová situácia. Ježiš už nie je medzi nimi fyzicky prítomný. Je v nebi, zatiaľ čo oni sú stále na zemi. Čo teraz? Ako byť teraz s Ježišom? Je iba jedno možné riešenie - obrátiť sa na neho v modlitbe a tak vstúpiť do jeho prítomnosti.

My sme nezažili to, čo apoštoli - Ježišovu pozemskú prítomnosť. Ale to nám nebráni, aby sme ho nachádzali v modlitbe. V modlitbe, v ktorej znova budeme počúvať učenie Majstra, prijímať jeho rady a hlbšie ho poznávať.

²⁵ Porov.: FORGÁČ, P.: *Seminár z homiletiky*, Spišská Kapitula, 2010

Apoštoli mali s Ježišom opravdivý vzťah. Preto nevyhnutným základom opravdivej kresťanskej modlitby je oddaný, osobný vzťah s Ježišom. Ježiš mal najintímnejší vzťah s Otcom a stále spojenie - okrem času, keď ho dobrovoľne obetoval, keď prežíval opustenosť a smrť za nás. A predsa nám dáva pozoruhodný príklad utiahnutia sa do samoty, aby strávil čas osamote s Otcom - dokonca celé noci - a k tomu istému usmerňoval aj svojich učeníkov. Vidíme taktiež, ako chce mať blízko seba tých, ktorí ho nasledujú, aby ho podporovali a venovali mu osobné priateľstvo.

„Ale keď sa ty chceš modliť, vojdí do svojej komôrky, zatvor za sebou dvere a tak sa modli k svojmu Otcovi, ktorý býva v skrytosti, tvoj Otec vidí v skrytosti a odmení ťa“ (Mt 6,6).

PAR:

Aby sa rozvinulo zdravé priateľstvo alebo vzťah rodič - dieťa, alebo vzťah manžel - manželka, je nutné tráviť spolu veľa času, hovoriť spolu, jednoducho uvedomovať si jeden druhého v každodennom živote. Väčšinu týchto zákonitostí, ktoré objavíme pri rozvíjaní našich ľudských vzťahov, možno tiež aplikovať na náš vzťah s Bohom. Napríklad v manželskom vzťahu platí, že ak muž a žena si nevyhradia nejaký pravidelný čas na vzájomné zdieľanie sa a komunikáciu, na jednoduché spoločné bytie jedného s druhým, tak ich služba jeden druhému i služba deťom, ako i iným ľuďom, bude upadať. Iba jednoduchá fyzická prítomnosť s partnerom alebo dokonca spoločná práca na niečom, nestačí na udržanie a prehĺbenie vzťahu. To isté taktiež platí v našom vzťahu s Bohom. Ak s ním pravidelne nezotrvávame osamote a nevenujeme pozornosť iba jemu a prebývaniu s ním bez toho, že by sme sa venovali niečomu inému, tak náš vzťah s Bohom bude upadať. Naša viera nebude rásť, ale bude slabnúť. Stanú sa s nás formálni kresťania, ktorí prídu v nedeľu do kostola, len aby si splnili náboženskú povinnosť a vo svojom vnútri sa akosi utvrdili, že sú dobrí. Položme si otázku - kto je pre nás Ježiš v našom živote? Myslím, že každý z nás by sa rád pochválil, keby poznal osobne nejakého známeho človeka z televízie, športu alebo od inokadiaľ a tu nám sám Ježiš - Boh, ponúka svoje priateľstvo.

Máme naozaj osobný vzťah s Ježišom? Je Ježiš pre nás ten najintímnejší priateľ, ktorému hovoríme o svojich osobných problémoch, s ktorým sa zdieľame so svojimi zážitkami, predkladáme svoje prosby a vďaky, ale aj prosíme o odpustenie?

Ak to aj tak nie je, Ježiš nám stále ponúka opravdivý, osobný vzťah. Ponúka nám istotu vzťahu, v ktorom ak aj my zlyháme, on je Boh, ktorý vždy zostane verný. A tento vzťah s ním môžeme nadobudnúť jedine skrze modlitbu. Skrze čas, ktorý si pravidelne vyhradíme iba pre neho.

MY:

V tomto ohľade sú veľmi poučné slová sestry Faustíny: „Nech sa duša nachádza v akomkoľvek stave, má sa modliť. Musí sa modliť duša čistá a pekná, lebo inak by stratila svoju krásu. Musí sa modliť duša, ktorá sa usiluje o čistotu, lebo inak by ju nedosiahla. Musí sa modliť duša, ktorá sa práve obrátila, lebo inak by opäť klesla. Musí sa modliť duša hriešna, obťažaná hriechmi, aby mohla povstať. Niet duše, ktorá by sa nemusela modliť, lebo každá milosť prichádza cez modlitbu“ (Denníček 146).

Nech si v akomkoľvek stupni vo vzťahu s Pánom, či si vlažný, priemerný alebo horlivý, potrebuješ modlitbu. **„...Vystúpili do hornej siene... a jednomyseľne zotrvali na modlitbách“** (porov. Sk 1,13-14). Tieto slová Písma sú určené aj pre teba. Možno stačí urobiť iba ten krok a vstúpiť do „hornej siene.“ Tam na teba čaká ten, ktorý chce s tebou budovať opravdivé priateľstvo. Ak si nebol zvyknutý pravidelne tráviť čas s Pánom, môžeš urobiť tento krok dnes. Ak má modlitba v tvojom živote pevné miesto, pokračuj ďalej v poznávaní Pána, lebo len pravidelný čas vyhradený na vzájomné zdieľanie sa a komunikáciu, môže robiť tento vzťah trvalým a pevným.

ADE:

Keď sa modlíme, nerozprávame sa s prázdnom, so stenou. Modlitba je skutočná, nie je to žiaden psychologický jav. Na druhej strane je vždy milujúci Boh, ktorý počuje každý náš šepot a ktorý sa chce k nám takisto prihovárať. Prosme ho, aby nám dal milosť vytrvalej a dobrej modlitby.

Amen.

Chlieb z neba

*Niečo, čo nám dá večný život.*²⁶

AI:

Čo si predstavíme pod pojmom - 'Vôňa domova'? Spomeniete si vtedy na chvíle strávené so svojimi blízkymi, s rodinou. A kde najčastejšie býva celá rodina pokope? Pri jedle. Pri raňajkách. Keď jeme chlieb, či rožky. Vedeli by sme si predstaviť život bez toho? Chlieb nemá za účel len nás zasýtiť, i to je dôležité, ale chlieb nás spája. Chlieb je to, čo všetci konzumujeme a pritom môžeme stretať jeden – druhého. Preto sa i Ježiš rozhodol povýšiť chlieb a premeniť ho na svoje telo. A túto udalosť si dnes pripomíname...

KE:

Zamýšľali ste sa už niekedy, čo nám Pán dáva? Aké dary od neho dostávame? Stvoril nás, vykúpil nás, dal nám sviatosti, milosti, čnosti, dary Ducha Svätého. Prečo? Pretože nás miluje. Pretože nás nechcel stratiť, prišiel Ježiš a stal sa človekom. A nielen tým. Stal sa pre nás chlebom a nebeským pokrmom. A ako to vieme? Pretože to sám o sebe povedal: **„Lebo moje telo je pravý pokrm a moja krv je pravý nápoj (Jn 6, 55).**

DI:

Určite sme už všetci počuli výrok: *„Chlieb je Boží dar!“* Viete, čo to znamená? Veď sú veci, ktoré sú oveľa chutnejšie, ako chlieb. Mäso, koláče, pre niekoho pirohy... No, nech je jedlo akékoľvek, nestalo sa vám niekedy, že ste sa tohto skvelého jedla prejedli? Možno nám z toho bolo až zle... Ale kto sa prejedol chleba? Už prvému človeku povedal Boh: **„V pote svojej tváre budeš jesť svoj chlieb...“ (Gn 3, 19).** Teda chlieb sa po hriechu stal niečím, čo si človek musí zaslúžiť!

Potom, keď Izraeliti vyšli z Egypta, pohybovali sa po púšti. Na čo sa vtedy sťažovali? Pomôžem, vraveli: **„Niet chleba, niet vody...“ (Nm 21,5).**

²⁶ Porov. MALEC, V.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula, 2010. Vladimír Malec

Nezháňali sa po koláčoch, ani po vyberaných dobrotách. Hľadali to najzákladnejšie potrebné na prežitie: chlieb a vodu. A čo im poslal Pán? Počuli sme to i v prvom čítaní. Mannu – chlieb z neba. Tak mohol tento národ prežiť na púšti 40 rokov. Chlieb teda znamená: život.

Pamätáte sa, čo sa stalo, keď Ježiš rozmnožil chleby pre ľud? Chceli ho urobiť kráľom. Pritom on bol len syn chudobného tesára. Nedal im zlato. Nedal im peniaze. Dal im chlieb. A zrazu bol ľud ochotný ísť za nim kamkoľvek... Chlieb je to, po čom ľudia túžia. A navyše – pri posvätnnej židovskej večeri, ktorá sa nazýva 'seder' a koná sa na Veľkú noc, hádajte, čo tam jedli? Nekvasený chlieb. Keď Melchizedech, kňaz a kráľ Salemu prinášal obetu, čo priniesol? **„A salemský kráľ Melchizedech priniesol chlieb a víno; bol totiž kňazom najvyššieho Boha“** (Gn 14,18). Čiže chlieb bol už vtedy posvätný pokrm určený pre kult.

Zhrňme si to: Chlieb je Boží dar, lebo si ho musíme zaslúžiť. Vďaka nemu máme pokrm pre život, preto po ňom túžime a zároveň ho môžeme obetovať Bohu. A práve z tej obety Bohu urobil Ježiš čosi výnimočné. On k tomu všetkému – ľudskému a pozemskému, pridal ešte to Božské. Vyzdvihol chlieb a víno a urobil z nich SEBA! Pri poslednej večeri vzal chlieb, lámal a dával hovoriac: **„Vezmite a jedzte: toto je moje telo“** (Mt 26,26). A po večeri, vzal kalich a zvolal: **„...toto je moja krv novej zmluvy, ktorá sa vylieva za všetkých na odpustenie hriechov...“** (Mt 26, 28). Vtedy sa z chleba a vína stalo Ježišovo telo a krv. Navonok síce vyzerajú i chutia rovnako. No ich podstata je už iná.

Navyše sa z toho stala sviatosť a preto si ju môžeme vždy sprítomňovať na oltári. A preto je pri nás Ježiš prítomný i telesne. Kde? V bohostánku. A jeho prijatím dostaneme nielen život, po ktorom túžime. Dostaneme i život večný. Sám Ježiš to sľúbil, keď hovorí: **„Kto je tento chlieb, bude žiť naveky“** (Jn 6,58).
PAR:

Chceme, aby Pán splnil svoj sľub? Tak potom ale musíme ten chlieb prijímať. Inak by sme boli ako ten bezdomovec, ktorý sa každý večer modlil,

aby vyhral v lotérii a sťažoval sa, že ho Boh nevypočul a Boh mu na to: že by ho vypočul, keby si on aspoň kúpil žreb!

Túžime ísť do neba. Boh pre nás pripravil miesto a ukázal nám cestu tam. Našou úlohou je len po nej kráčať. Čo je tou cestou? Sviatosti. Krstom sme boli začlenení do Cirkvi. A vďaka tomu môžeme prijať samého Krista – v chlebe a víne. Využívame to? Pristupujeme k svätému prijímaniu? Nemusíme sa toho báť, Pán Ježiš nehryzie. Skôr hrozí, že my pohryzieme jeho, keď ho budeme prijímať. Eucharistický pôst - je len hodinu pred prijímaním. Myslím, že polhodinku pred omšou bez jedla vydržíme. A čisté srdce? Dvere spovedníc sú vždy otvorené. Tam si ideme pre odpustenie, nie odsúdenie. Ale stojí nám Ježiš za to, aby sme zmenili svoje životy, vyspovedali sa a snažili sa žiť, ako sa na kresťanov patrí?

MY:

Čo to znamená? Akú úlohu preberáme na seba, keď prijímame 'Živý chlieb'? Ako sa máme zmeniť? O tom najlepšie rozpráva jedna rozprávka o chlebe:

V jednej ďalekej krajine žila chudobná vdova. Zarábala si na chlieb službou u bohatej tajomnej pani, ktorá bývala sama v pochmúrnom dome skrytom uprostred lesa. Dobrá vdova si poctivo a zodpovedne vykonala svoju prácu a pani ju jedného dňa nečakane obdarila. Dala jej vzácny prsteň. „Keď tento prsteň dva razy otočíš okolo prsta, zmeníš sa na čo si len zmyslíš“, vysvetlila jej pani. Vdova tomu nepripisovala dôležitosť. Keď však zavládol v krajine veľký hlad, spomenula si na prsteň. Otočila ho dva razy a premenila sa na nádherného sokola s mocnými krídlami. Rozhodla sa, že zaletí až tam, kde nájde obživu pre svojho syna a susedov. Letela až do vyčerpania, potom sa zarmútená vrátila domov. Hlad postihol celé kráľovstvo. Nik sa mu nevyhol. Žena sa však nevzdávala. Otočila dva razy prsteňom a premenila sa na obrovský voňavý pecen chleba. Keď sa syn vrátil domov a uvidel ten obrovský bochnik, s chuťou sa doň pustil. Bol to chlieb, ale zasýtil zázračným spôsobom. Kým s chuťou prežúval, zbadal okolo domu prechádzať suseda, s ktorým mal mnoho sporov a ktorý v ňom vzbudzoval veľkú nevôľu. Bol rozhodnutý, že si ho nebude všímať, ale stisnutie srdca ho prinútilo, aby ho pozval a ponúkol mu z toho zázračného chleba. Chýr o chlebe sa rozniesol po celej

dedine a zbehli sa všetci ľudia – veľkí i malí, mladí i starí, chorí i zdraví, všetci zúfalí a ustarostení. Zdalo sa, že chlieb sa nikdy neminie. Nielen, že zahnal hlad, ale naplňal ľudí radosťou a túžbou po pokoji, pocitom dobra a telesného zdravia. Nepriatelia si odpúšťali a tí, ktorí boli voči sebe ľahostajní, sa na seba srdečne usmievali. Každú noc sa posledná omrvinka chleba znovu premenila na šľachetnú vdovu. Každé ráno sa žena znovu premenila na obrovský, voňavý a chutný peceň , ktorý sýtil telo a ducha obyvateľov dediny. Tak to bolo do novej žatvy. Vtedy dedinčania usporiadali veľkú slávnosť. Samozrejme, zúčastnila sa jej aj vdova. Každý, kto sa k nej priblížil, pocítil čosi zvláštne. Žena voňala ako čerstvo upečený chlieb.

Čo nám to pripomína? Po hriechu ostali ľudia bez Boha. Živorili. Zrazu prišiel Ježiš a stal sa 'chlebom z neba'. Bol medzi nami, učil nás, ukázal, aký dobrý je Boh a zomrel za nás. Dal sa nám za pokrm. A keď ho prijímame, berieme na seba záväzok. Záväzok, že budeme mať srdce čisté – hodné prijať Pána. A on sa nám stane posilou a môžeme nájsť cestu – jeden k druhému.

ADE:

Ako v modlitbe 'Otčenáš' prosíme o chlieb náš každodenný, tak prosme i o 'nebeský chlieb', aby sme ho prijímali každý deň. A tak sa stretávali s Bohom – i so sebou navzájom. Ako sa rodina stretáva pri jedení pozemského chleba, tak sa my v chráme Božom stretávame pri požívaní chleba nebeského. Prijímajme ho s radosťou a stále. V tom nech nám Pán pomáha.

Amen.

Nedeľa Najsvätejšej Trojice v roku "A"

Jn 3,16-18

Veriť neznamená vedieť

Aby sme sa nesnažili vedieť to, čo môžeme iba veriť.²⁷

AI:

Nedávno som čítal, že Arabi na Sahare majú zvláštny spôsob, ako potrestať vyzvedačov. Takého muža spustia do jamy v piesku, ušľapú okolo neho piesok až k jeho

²⁷ Porov.: KRIŽAN, K.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula, 2010

krku a tvár obrátia k slnku. Tropické slnko za krátku dobu vykoná svoje dielo – vypáli mu oči. Potom mu povedia: „Vidíš to, chcel si vedieť všetko, a teraz nebudeš vidieť nič.“

Človek svojimi obmedzenými zmyslami nemôže poznať všetko - niektoré veci musí jednoducho iba veriť...

KE:

Dnes, keď sa zamýšľame nad tajomstvom Najsvätejšej Trojice, evanjelista Ján nám okrem iného píše: **„...aby nezhynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život“** (Jn 3,16b).

DI:

V celom Svätom písme nie je možné nájsť konkrétny biblický text, ktorý by nás sám o sebe a úplne privádzal k tajomstvu Trojice. Je to vidieť i na výbere textov pre dnešný sviatok. Všetky hovoria o tajomstve Boha, ale žiadny z nich tajomstvo Trojice v nejakom súhrne neprezentuje. Pretože toto tajomstvo Božieho bytia vystupuje z Písma ako celku. Ako máme pristúpiť k dnešnému sviatku? Boha predsa oslavujeme každú nedeľu, vlastne denne a to Boha trojjediného (iného niet). Čo je teda vlastne náplňou tohto sviatku? Predbežne sa dá povedať, že je to radosť z Boha a radosť z nášho poznania Boha, radosť nad tým, že tajomstvo Božieho bytia je nám aspoň v nejakej miere odhalené.

Kresťanstvo nie je ani deizmom, ani teizmom – je vierou v Boha, ktorý s ľudstvom jednal a ktorý je známy ako Otec, Syn a Duch svätý. Teda každá skutočne kresťanská oslava Boha musí byť oslavou Trojice. Pokiaľ ale ide o pojem Trojice, potom si musíme uvedomiť, že ani v Novom zákone, tým menej v Starom zákone, nenájdeme niečo ako definíciu „jedného Boha v troch osobách“. Vo Svätom písme čítame o Bohu stvoriteľovi, o Bohu - partnerovi starozákonného ľudu zmluvy, o Bohu - záchrancovi a ďalej o Ježišovi; o Ježišovi, ktorý zjavuje Boha ako svojho Otca a o vzťahoch Otca a Syna (Ježiša). A ďalej potom čítame o prisľúbení Ducha a o mocnom pôsobení Ducha v rodiacej sa i žijúcej Cirkvi. A rovnako z týchto textov rozpoznávame, že tento Duch vychádza z Otca i zo Syna. Tak teda bolo poznávané tajomstvo Trojice - zo skúsenosti s Božím pôsobením, s Božím sebazjavením sa vo svete. A tieto

skúsenosti sa veľmi rýchlo odrazili v modlitebnej praxi Cirkvi, ktorá formulovala svoje prosby skrze Syna v Duchu k Otcovi. Diskusia s bludármi viedla potom k vybudovaniu výkladovej a pojmovej konštrukcie, ktorá sa snaží toto tajomstvo vymedziť a popísať tak, aby bolo čo najlepšie oddeliť pravdu od bludu. Tak sa dostávame k pojmom osoba, prirodzenosť, ku vzťahom vo vnútri Trojice a podobne. Tým sa však dostávame do oblastí laikovi nezrozumiteľných...

PAR:

Na prvý pohľad sa nám teda môže zdať, že tajomstvo dnešného sviatku je nám vzdialené a netýka sa nás priamo ako tajomstvá iných sviatkov. Napríklad na Vianoce vieme, že sa Syn Boží pre nás stal človekom, v pôste si uvedomujeme, že pre nás trpel, na Veľkú noc sa radujeme, že pre nás vstal z mŕtvych, na slávnosť Božieho tela obdivujeme jeho lásku k nám. V dnešný sviatok sa nám zdá, že ide o samého Pána Boha, o jeho vnútorný život. Je to naozaj tak? Je skutočne zmysel dnešného sviatku iba ideový?

Dnešné evanjelium hovorí inou rečou a hľadá na dnešný deň z inej perspektívy. Neopisuje nám vzdialený, neprístupný vnútorný život Pána Boha, ale upozorňuje nás na podivuhodný Boží pohyb smerom k nám: **„Ved’ Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezhynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život“** (Jn 3,16). Pán Ježiš vo svojich slovách neprízvukuje, že Boží život sa deje v neprístupnom svetle, vo veľmi vysokej matematike, v ktorej sa vyznajú len vysokoučené teológovia, ale celkom opačne hovorí o Božom živote ako zameranom na nás. Ba dokonca vraví, že my budeme účastní na Božom živote. Blažený život je otvorený pre nás ...ak uverím, že toto všetko je pravda a podľa toho sa budeme snažiť aj žiť.

A práve to môže byť problém dnešných čias – že vieru degradujeme na úroveň vedy a chceme stopercentne vedieť aj to, v čo môžeme iba veriť. Chceme mať rukolapný dôkaz, že je to tak, lebo inak neuveríme.. Veriť ale znamená vziať za pravdu, čo nám Boh zjavuje. Viera však nie je myslenie abstraktné, matematické. Je to predovšetkým dôvera a životný postoj. Zahŕňa teda i dobré

skutky. Veriaci sú tí, ktorí nasledujú Krista, dôverujú jeho slovám a idú po ceste jeho prikázaní. To neznamená, že veriaci sú zároveň „vediaci“, že vedia všetko... To by už nebola viera, ale veda. A veľká časť najväčších a najvýznamnejších svetových vedcov všetkých čias by nám vedela potvrdiť, že čím viac bádali a skúmali zákonitosti tohto sveta, tým jasnejší a zreteľnejší dotyk Boha v nich videli...

MY:

Vidíme, že viera nie je to isté, čo veda. Niektoré veci sú a vždy zostanú z dôvodu obmedzenosti nášho rozumu nepochopiteľné. Tak aj podstata Najsvätejšej Trojice sa nám na prvý pohľad môže zdať ťažká a neprístupná. Avšak aj napriek tomu existujú isté prirovnania či príklady, ktoré nám aspoň trochu pomôžu vniknúť do tohto veľkého a úžasného tajomstva; napríklad môžeme povedať, že s Najsvätejšou Trojicou je to podobne ako s trojitým skupenstvom vody: je jedna voda, ale môže existovať v troch skupenstvách: voda, para a ľad. Ale stále je to jedna a tá istá voda. Alebo trojlístok: má síce tri listy, ale stále je to jedna rastlina. Rovnako tak je jeden Boh v troch osobách...

Iste, mohli by sme používať i ďaleko zložitejšie teologické definície a vysvetlenia. Avšak definície a vedomosti pre nás nie sú až tak dôležité...

Potvrdzuje to aj istý slávny teológ, ktorý v Ríme prednášal študentom celý semester dogmatický traktát o Najsvätejšej Trojici. Po skončení prednášok sa s úsmevom spýtal študentov: „Tak čo, páni, viete teraz niečo viac o Najsvätejšej Trojici, než keď sme začali?“ A poslucháči sami prišli na to, že tieto veci je zbytočné do hĺbky študovať, že tu je nevyhnutný prístup hlbokej a oddanej viery.

Svätý otec Benedikt XVI. má vo svojom biskupskom znaku mušľu. Je to mušľa z onej legendy, keď sv. Augustín na morskom brehu počuje slová: „Skôr ja touto mušľou prelejem nekonečné more do jamky v piesku, než ty svojím rozumom pochopíš tajomstvo trojjediného Boha.“ Mušľa v znaku má pripomínať nemožnosť, slabosť, obmedzenosť nášho poznania v oblasti Božieho tajomstva. I teológ si musí stále pripomínať, že Boha sa nemožno zmocniť ako nejakého objektu.

Nie je to tak dávno, keď istá uvedomelá učiteľka napísala v škole na tabuli takúto podivnú rovnicu: $1+1+1=1$. A spýtala sa: „Deti, je to pravda?“ Deti odpovedali, že to pravda nie je. „No vidíte“, pokračovala víťazoslávne učiteľka, „a tomu veria katolíci – Najsvätejšia Trojica je vraj jeden Boh v troch osobách!“ Na to prišlo k tabuli jedno dievča a zmazalo všetky znamienka „+“ a miesto nich napísalo „x“: $1x1x1=1$. A smelo hovorí: „Tomu veria katolíci! U Boha sa nesčítava. Tam sa všetko násobí...“

Odkiaľ sa to v tom dievčati vzalo? Ona tomu totiž bezvýhradne verila. Keď človek verí Bohu a všetkému, čo hovorí a čo nám zjavil, aj keď možno niečomu nerozumie, Boh si vždy nájde spôsob, ako nás použiť ako svoj nástroj. Keď Boh vidí úprimnú vieru v srdci človeka, neváha mu zosielať stále nové a nové milosti potrebné pre jeho život a svedectvo, ktoré ním vydáva. A svedectvo života takejto viery je vždy účinné...

ADE:

Keby sme chceli preniknúť aký Boh je, ako v ňom prebieha vnútorný život, boli by sme oslepení - tak ako ten muž na Sahare. Zatúžme po tom, aby bol pre nás dnešný sviatok Najsvätejšej Trojice posilnením našej viery v trojosobného Boha. Otvorme si svoju myseľ a svoje srdce pre hlbokú vieru v Boha v troch osobách. Iba hlboká viera nás urobí ľudskejšími a šťastnejšími.

Amen.

Narodenie Jána Krstiteľa v roku „A“

Lk 1,57-66,80

Jej susedia a príbuzní sa radovali s ňou
Povzbudiť k radosti z prijímania detí.²⁸

AI:

Nik z nás si nepamätá udalosti svojho narodenia - môžeme to poznať len z rozprávania iných. Náš príchod na svet iste sprevádzala radosť našich príbuzných, hlavne rodičov a súrodencov. V liturgickom kalendári slávime

---

²⁸ Porov.: TARAJ, P.: *Seminár z homileтики*. Spišská Kapitula, 2010.

väčšinou sviatky svätých v deň ich smrti alebo pohrebu, lepšie povedané - narodenia pre nebo. Dnes však slávime narodenie Jána Krstiteľa svojim rodičom. Skúsme sa spoločne zamyslieť, ako chápali v dobe Jána narodenie dieťaťa a ako ho chápeme my dnes.

KE:

V evanjeliu od sv. Lukáša sme si práve vypočuli stať o narodení Jána Krstiteľa. Popri známom nezvyčajnom škandále s výberom Jánovho mena nám evanjelista predkladá správu o okolnostiach Jánovho narodenia, kde začína vetou: **„Keď jej susedia a príbuzní počuli, že jej Pán prejavil svoje veľké milosrdenstvo, radovali sa s ňou“** (Lk 1,58).

DI:

Predstavme si ten šok. Zachariášovi, ktorý bol podľa údajov Svätého písma už stavec (Lk 1,18), a jeho manželke Alžbete - tiež v pokročilom veku, sa má narodiť syn. I keď neplodnosť v očiach židov bola veľkou hanbou, ba dokonca bola považovaná za Boží trest, predsa už títo manželia boli zmierení s tým, že nebudú mať deti. Zachariáš si vzorne plnil úlohu starozákonného kňaza a Alžbeta zrejme skôr rozmyšľala nad svojim odchodom do večnosti ako nad dieťaťom. A predsa.

Anjel zvestuje Zachariášovi: **„Tvoja manželka Alžbeta ti porodí syna a dáš mu meno Ján“** (Lk1,13). Reakcia Zachariáša je celkom prirodzená, možno by tak zareagoval i každý z nás - neveril. Neveril, lebo sa mu zdalo nemožné, stať sa v takom veku otcom. Aby uveril a trochu popremýšľal o Božích plánoch, na deväť mesiacov onemel. Teda mu nezostávalo nič iné, len v modlitbe očakávať narodenie vytúženého potomka, i keď sa to zdalo skutočne nemožné. Pokračovanie príbehu ďalej veľmi dobre poznáme. Keď sa Mária dozvedela, že Alžbeta je v požehnanom stave, išla jej pomáhať. Ako som už spomenul, pri narodení nastal zrazu škandál ohľadom výberu mena. Prečo sa má volať Ján? Veď nik v príbuzenstve sa tak nevolá. No Alžbeta i Zachariáš trvali na svojom, veď meno zvestoval sám anjel. Jánovo meno vyjadruje teda niečo veľmi dôležité. Znamená 'poslanie, ktoré dáva sám Boh'. Ján nebude kráčať v stopách predkov,

ale je vyvolený pre Boha, má špeciálne poslanie, ktoré mal Pán v pláne už pred jeho počatím. Rodičia tak dávajú dieťaťu meno Ján a čo je podstatné, radujú sa, že im Pán preukázal milosrdenstvo. Radujú sa spolu so svojimi priateľmi a susedmi. Skončila sa potupa pre Alžbetu, je Bohom požehnaná. Môže porodiť syna, ktorého narodenie **„poteší mnohých“** (Lk1,14) a **„mnohých synov Izraela obráti k Pánovi, ich Bohu“** (Lk 1,16). Ján má pred sebou veľké poslanie, je teda obrovský dôvod na radosť.

PAR:

Po 2000 rokoch musíme konštatovať, že doba sa 'trochu', ba veľmi zmenila. Kým v časoch Alžbety bolo dieťa a vôbec už počatie dieťaťa považované za požehnanie ženy a rodiny - za obrovskú radosť, dnes tento prvok hodne vymizol. Bojíme sa detí viac ako diabla a keď ich prijmem, strachujeme sa, čo s nimi. Tak sa dostávame do situácie, keď mladí nechcú mať deti, pretože sú ešte mladí, nemajú dosť peňazí a byt, manželia v strednom veku si deti nemôžu dovoliť pretože by prišli o kariéru a keď sú starší, boja sa možného rizika počas tehotenstva a pôrodu. Výsledkom sú úmyselne bezdetné rodiny, akosi záhadne v tzv. „vyspelej kultúre Európy“ klesá populačná krivka a už nám 'dýchajú na krk' viacdetné rodiny prisťahovalcov z východu, ktorí nutne vyplňajú prázdne pracovné miesta prestarnutého starého kontinentu. My však spokojne zabíjame deti a tvárime sa, že sme super „*pro life*“, no pritom tvoríme kultúru smrti. Problematika rodičovstva a prijímania detí je veľmi široká a dobre viem, že v tejto homílii sa ani zďaleka nemôžem dotknúť celého problému, no chcem poukázať aspoň na podstatu. Nie, nechcem moralizovať. Nechcem odsudzovať manželov, ktorí majú skúsenosť s neprijatím detí. To ja naozaj súdiť nechcem.

Avšak ako človek, ktorého posielal Cirkev hlásať pravdu, hovorím rovno, že: potrat a antikoncepcia s abortívnym účinkom je vražda. Riadna vražda, vykonaná proti bezbrannému človekovi, ktorou odsudzujeme sami seba. Veď deti sú požehnaním! Tak to chápali už v časoch Starého zákona. Prekliatím môže byť skôr nemožnosť mať deti. Čoho sa vlastne bojíme, keď dokážeme

páchať také bezprávie? Myslíme, že Alžbeta so Zachariášom boli v porovnaní s nami bohatší, keď zvládli užiť a vychovať dieťa? A Alžbeta vo svojom pokročilom veku bez problémov a bez akejkoľvek odbornej lekárskej pomoci dokázala donosiť dieťa. A bolo jej nakoniec veľkou radosťou. Viem, že sa o prípadoch tehotenstva nedá rozprávať všeobecne, každé je špecifické. Viem však, že každé prijaté dieťa - o to viac postihnuté, je veľkým požehnaním pre rodinu.

Chcem zdôrazniť hlavne dva dôvody, pre ktoré sa oplatí prijať dieťa:

Prvý je veľmi ľudský a prirodzený. Určite nik z nás sa neteší na starobu prežitú v štátnom sociálnom zariadení, ale v láskavom prostredí a s opaterou svojich detí, ktoré sú povinné po dobrej výchove sa postarať v starobe o svojich rodičov - veď im vďačia za tak veľa.

Druhý dôvod je duchovný, zameraný na spoločné dobro a najvyšší cieľ. Žijeme krátko - až veľmi krátko, veríme však, že v nebi budeme žiť večne. Preto sa oplatí možno i tých pár rôčkov tu na zemi utiahnuť opasok a neegoisticky sa podeliť s dobrom, ktoré vlastním, aby som sa mohol vo večnosti tešiť i s tými, ktorí tam budú vďaka nám. A už počas života môžu byť deti veľkou radosťou a stanú sa veľkými ľuďmi, ktorých svet potrebuje.

MY:

Krásnym povzbudením pre nás môžu byť matky, ktoré dokázali veľa trpieť, možno i život položiť pre to, aby sa mohlo narodiť ich dieťa. Pochopili totiž hodnotu života.

Anna so svojím manželom sa krátko po presťahovaní do nového spoločného bytu dozvedela, že je v požehnanom stave. Prenikla ju obrovská radosť. Keď vypočítala deň narodenia a oznámila to rodine, bola dvojnásobne šťastná. Prvé kontroly u lekára prebehli v poriadku. Mnoho času manželia trávili rozhovormi o svojom dieťati, ako ho budú vychovávať a milovať. Po dvadsiatom týždni tehotenstva jej však po lekárskej prehliadke povedala lekárka: „Ťažko sa také veci hovoria, ale vaše dieťa má niekoľko problémov.“ Anna hovorí: „V tej chvíli som si myslela, že spadnem zo stoličky.“ Lekárka pokračovala: „Dieťa má priveľa tekutiny v mozgu, to znamená strednú hydrocefáliu, má

nedomykavosť srdcových chlopní, zvláštne jasné črevá, čo môže svedčiť o ich nedostatočnej funkčnosti, problémy s obličkami a deformované ruky.“ Anne sa zdalo, že je to len film. Až doma si uvedomila, čo sa deje. Plakala a takmer hlavou búchala o stenu, kričiac na Boha: „Prečo? Prečo my? Prečo naše dieťa??? Za čo?...“ Na druhý deň pri vyšetrení v nemocnici sa informácie potvrdili. Lekári povedali, že dieťa má toľko vád, že nevedno, či sa vôbec dožije pôrodu. Ak áno, bude ho čakať rad rôznych operácií. Počnúc od operácie mozgu, ktorá môže bezprostredne ohroziť jeho život, cez operáciu čriev až po operáciu srdca, ktorá je v prípade takých malých detí nesmierne ťažká. Je vraj ich úlohou odporúčať prerušenie tehotenstva. Manželia boli šokovaní. Neboli schopní okamžite sa rozhodnúť. Situácia ich prerástla a nevedeli, čo majú urobiť. Ako sa rozhodnúť? Ak dieťa bude potrebovať početné operácie a ak aj napriek tomu všetkému zomrie... Stáli pred obrovským rozhodnutím, ktoré ich zožieralo a nevedeli čo ďalej. Anna opisuje situáciu: „Bol večer. Pozajtra sme mali mať stretnutie s lekármi a museli sme povedať svoje rozhodnutie. Mlčky sme sa držali za ruky a zrazu sme sa obaja rozhodli - je to naše dieťa a narodí sa bez ohľadu na všetko. Bola to neuveriteľná chvíľa v našom živote. Z našich srdc spadli balvany a do nášho domu sa vrátila radosť. Prišiel čas pôrodu. Dieťa sa narodilo cisárskym rezom. Čakali sme, kedy uvidíme jeho veľkú hlávku s rozľahlou hydrocefáliou. No keď nám ukázali maličké bábätko s malou, trošku ochlpenou hlávkou a ohrnutým noštikom, pocítili sme úľavu a stále sme prosili o Božie milosrdenstvo.“ Anna ďalej píše: „Nenapíšem, že náš synček je zdravý ako ryba, lebo to tak nie je, ale po mnohých vyšetreniach sa ukázalo, že naše dieťa nikdy nebude potrebovať operáciu mozgu, lebo hydrocefália nie je taká, aká sa zdala, ani operácia srdca nebude potrebná, lebo srdiečko pracuje spoľahlivo a črevá - nuž tie jasné miesta boli spôsobené plodovou vodou, ktorej sa synček napil, keď bol ešte v bruchu. Najdôležitejšie je, že sme nepodľahli a urobili sme rozhodnutie vo veľmi ťažkej situácii. Máme úžasné dieťa, Boží dar, náš najväčší poklad, bez ktorého si nedokážem predstaviť život. Teraz vieme, že Boh má veľké plány s každým z nás, ale len od nás závisí, či sa aj uskutočnia. Boh nám dáva slobodnú vôľu, no zároveň je bohatý vo svojom milosrdenstve.“

Tolko svedectvo matky, ktorá uprednostnila lásku pred sebeckým egoizmom.

ADE:

Nik z nás sa na svoje narodenie nepamätá, no jedno je isté - sme tu a naši rodičia nás prijali. Priniesli obeť a vychovali nás, za čo im patrí veľká vďaka. My máme zas povinnosť prijať a vychovať naše deti. Netvrdím, že každá rodina má mať osem detí. Máme rozdielne schopnosti, sám však pochádzam z viacdetej rodiny a môžem potvrdiť, že každý zo súrodencov by mi veľmi chýbal. Nebojme sa prijať deti. Boh každým dieťaťom žehná rodinu. Vyprosujme si teda silu správne sa rozhodovať a správne chápať slobodu i zodpovednosť.

Amen.

Kristus prichádza za nami*Boh má o mňa záujem.**Nech som akýkoľvek on s láskou a pokorou prichádza za mnou.²⁹*

AI:

Väčšina z nás sme boli pokrstení ako malé deti. Rozhodli za nás rodičia a my sme si to ešte neuvedomovali. Vieme, čo sa v takom krste vlastne deje? Krstom sa zaraďujeme do Cirkvi a odpúšťa sa nám dedičný hriech aj všetky ostatné hriechy a tresty za ne. No keď je to tak, prečo sa potom prišiel dať pokrstiť Kristus, ktorý je bez hriechu? Takéto a podobné otázky nás môžu napadnúť pri čítaní tohoto úryvku evanjelia pre dnešný deň. V Písme sa píše:

KE

Ježiš prišiel z Galiley k Jordánu za Jánom, aby sa mu dal pokrstiť. Ján mu odporoval a hovoril: „Ja by som sa mal dať tebe pokrstiť, a ty prichádzaš ku mne?“

Ježiš: „Len to nechaj, lebo sa patrí, aby sme splnili všetko, čo je spravodlivé“ (Mt 3,13-15).

DI:

Ježiš prišiel z Galiley k Jordánu za Jánom, aby sa mu dal pokrstiť. Ján mu odporoval: „Ja by som sa mal dať tebe pokrstiť, a ty prichádzaš ku mne?“

Máme pred sebou zvláštnu udalosť. Ján krstí zástupy ľudí v Jordáne. Prichádzajú k nemu obyčajní ľudia a aj farizeji a zákonníci. Jánov krst spočíval v ponorení do vody a bol znakom duchovného očistenia. Pokrstení vyznávali svoje hriechy a vnútorne túžili po očistení sa a po novom živote. A zrazu - prichádza Ježiš. ...čaká v rade s ostatnými ľuďmi, aby sa dal pokrstiť od Jána.

Od Jána, ktorý bol obyčajný človek a pritom Ježiš, Ježiš bol Bohom. Aké to veľké zníženie sa a pokora od Ježiša. Boh prichádza za človekom... Boh, ktorý

---

²⁹ Porov: VAKLUŠIAK, M.: Seminár. Spišská Kapitula, 20+0.

stvoril nebo a zem, a všetko mu právom patrí. Boh, ktorý je bez hriechu, prichádza prijať krst pokánia...

A nie je to jediný príklad zo Svätého písma, kde Boh prichádza za nami v pokore a nie v nebeskej sláve. Vo svojej sláve sa zjavuje len vyvoleným, ale v pokore všetkým. Boh sa pokoruje, keď prichádza na svet ako obyčajné dieťa, ako najchudobnejšie dieťa, ktoré sa narodí v maštali. Hoci mohol prísť ako kráľ, vyberá si práve tento spôsob. Panna Mária ho ide obetovať do chrámu, hoci on je pravým Bohom. Žije na zemi a vzrastá v múdrosti. Ako dieťa poslúcha rodičov a pomáha im. Tridsať rokov žije na zemi ako každý iný človek, mimo hriechu, kým dôjde k jeho verejnému vystúpeniu. A práve Jánovým krstom sa začína Ježišovo verejné účinkovanie. A nakoniec si vyberá tú najpotupnejšiu smrť na kríži, aby spasil celý svet. Tu si môžeme položiť oprávnenú otázku - 'Prečo'? Ježiš si vyberá túto cestu pokory, aby sa stal blízky nám, aby nám ukázal cestu lásky, ktorou ho máme nasledovať. Cestu pre človeka nepochopiteľnú, ale pre Boha samozrejmu.

Ježiš sa prichádza dať pokrstiť a stojí medzi týmito všetkými hriešnikmi, stojí tu medzi nami z jediného dôvodu - aby všetky naše hriechy vzal na seba.

Ján spomedzi všetkých zástupov spoznáva Ježiša a ostáva začudovaný. Dokonca mu odporuje, keď hovorí: „Ja by som sa mal dať tebe pokrstiť, a ty prichádzaš ku mne?“ Ján - prorok svätého života, ktorý ohlasuje Božie kráľovstvo, prichádza do situácie, keď sám nechápe Božie cesty. Chce odporovať, ale nakoniec sa nechá presvedčiť Ježišovými slovami: „Len to nechaj, lebo sa patrí, aby sme splnili všetko, čo je spravodlivé.“ Ján nestojí tvrdohlavo za svojím názorom, ale počúva Ježiša a mení svoje správanie podľa jeho slov. Celý život žil podľa Božieho hlasu a teraz, keď ho stretá tvárou v tvár, je ochotný a schopný prijať všetko, čo mu Ježiš hovorí. Má ťažkosti, pretože je len človek, no napriek pochybnostiam, prijíma Božie slovo - krstí Ježiša. A až po tom zaznie z neba hlas: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie.“
PAR

Tak, ako pred dvetisíc rokmi Ježiš prišiel v pokore za Jánom, dať sa mu pokrstiť, tak dnes prichádza za každým z nás. Je tu prítomný, prítomný medzi nami hriešnikmi. Prichádza, aby nás obmyl od hriechu, pomohol nám v našich trápeniach, túži aby sme začali žiť nový život spolu s ním. Ježiš čaká pri dverách srdca, pokojne trpezlivo a s láskou. A môžeme sa pýtať ako Ján Krstiteľ: „***Pane ty prichádzaš za mnou? Veď ja som človek slabý a hriešny. To ja by som mal prísť za tebou. Pane ja nie som hoden.***“ Môžeme sa vyhovárať a hľadať dôvody, prečo nepustiť Ježiša do nášho srdca. Môžeme tvrdošijne obhajovať svoj názor a hovoriť, že chcem trpieť za svoje hriechy a nepotrebujem Ježišovo odpustenie. Zoberme si príklad od Jána Krstiteľa. Prijíma Ježiša, krstí ho aj keď to možno celkom dobre nechápe, počúva Boží hlas. Až potom sa otvára nebo a nastáva potvrdenie od samotného Boha - 'toto je môj milovaný Syn'.

Ježiš trpezlivo čaká pri dverách nášho srdca s náručou plnou lásky a odpustenia. Čaká a je trpezlivý a pokorný ako bol aj pred 2000 rokmi; čaká, kým mu otvoríme. Vie všetko o nás, o našich hriechoch a slabostiach, a už dávno nám odpustil. Nebojme sa a otvoríme Ježišovi svoje srdce a nechajme ho pôsobiť. Až potom sa náš život zmení. Božie slovo, ktoré sa nám prihovára, je tiché, no predsa búra to, čo je staré a zlé, a stavia nové a nepochopiteľné.

MY

V dejinách máme, krásne životné príbehy o odpustení. Ako ten, čo mal právo sa hnevať prichádza za svojím vinníkom. Prichádza, aby mu odpustil.

Keď bol na pápeža Jána Pavla II. spáchaný atentát a ležal s ťažkým zranením v nemocnici, prvé slová, ktoré povedal po operácii, boli: „Odpúšťam tomu, kto na mňa vystrelil.“ Neskôr pápež osobne navštívil atentátnika Aliho Agču, aby sa s ním porozprával a povedal mu o svojom odpustení.

Ďalšou veľkou postavou svetových dejín bol Gándhi - veľký vodca indického ľudu v boji za oslobodenie. Krátko po tom, keď jeho národ dosiahol v Anglicku samostatnosť, bol zastrelený hindustickým fanatikom. Umieral, ale ešte chcel vidieť svojho vraha, aby mu odpustil. Keď mu okolostojaci zacláňali pohľad, zodvihol ruku, dotkol sa svojej hrude a čela na znamenie, že mu odpúšťa. Všetci znamenie pochopili.

Ako tieto dve veľké postavy svetových dejín sprítomnili svojím životom Božiu lásku tu na zemi, tak ako oni odpustili svojím vinníkom, tak aj Boh odpúšťa nám. Boh je milosrdný, trpezlivý a láskavý. Prichádza medzi nás, prichádza za každým jedným človekom osobitne a ponúka svoju lásku a odpustenie. My zraňujeme svojím hriechom jeho - Boha, a on s láskou prichádza, aby vzal naše hriechy na svoje plecia. Prichádza ku nám hriešnikom, ako keď prišiel pri Jánovom krste. Prichádza a čaká. Čaká, ako sa rozhodneme.

ADE

Dovoľme Bohu, aby nám odpustil a my tak budeme mať silu odpúšťať druhým. Pozvime ho dovnútra nášho srdca a nenechajme ho stáť vonku. Veď je to najvzácnejší hosť, aký ku nám kedy prišiel a príde. Povedzme Ježišovi, každý sám za seba vo svojom vnútri: Pane tu som, príď a premeň môj život.

Amen.

Druhá nedeľa v období cez rok „A“

Jn 1,29-34

Môj život svedectva

Povzbudiť veriacich, aby sa svojím životom nebáli svedčiť o Baránkovi.

AI

Svätý otec Benedikt XVI. zvolil pre 47. svetový deň modlitieb za duchovné povolania motto: 'Svedectvo prebúdza duchovné povolania'. Ale to platí aj pre všetkých pokrstených. To je výzva pre všetkých. Aby sme svojím životom svedčili a svietili iným, že Ježiš je Boží Baránok, ktorý sníma hriechy sveta.

KE

V Evanjeliu sme počuli začiatok svedectiev, prvé svedectvo o Ježišovi Kristovi, od Jána Krstiteľa. On nazval Ježiša „...**Božím Baránkom, ktorý sníma hriechy sveta**“ (Jn 1,29).

DI

Židia z Jeruzalema poslali k Jánovi kňazov a lévito, aby sa ho pýtali: „Kto je to?“ On vyznal a nič nezaprel. Povedal: Ja nie som Mesiáš. **„Ja som hlas volajúceho na púšti: „Vyrovnajte cestu Pánovi.“** A pýtali sa ho: **„Prečo teda krstíš, keď nie si Mesiáš ani Eliáš, ani prorok?“** Ján im odpovedal: **„Ja krstím vodou. Medzi vami stojí ten, ktorého nepoznáte. On prichádza po mne a ja nie som hoden rozviazať mu remienok na obuvi.“** To sa stalo v Betánii, kde Ján krstil. Keď na druhý deň Ján videl, ako k nemu prichádza Ježiš, zvolal: **„Hľa Boží Baránok, ktorý sníma hriech sveta.“** Ján vydal svedectvo. Videl som Ducha, ktorý ako holubica zostupoval z neba a spočinul na ňom. Ani ja som ho nepoznal, ale ten, čo ma poslal krstiť vodou, mi povedal: „Na koho uvidíš zostupovať Ducha a spočinúť na ňom, to je ten, čo krstí Duchom Svätým. A ja som to videl a vydávam svedectvo, že toto je Boží Syn.“

Evanjelista Ján podobne ako Marek začína priamo svedectvom Jána Krstiteľa. Toto svedectvo, ktoré vyvrcholilo pri krste samého Ježiša, spadá asi na začiatok roku 28 po Kristovi. Ján bol otvorený na pôsobenie Božieho Ducha a preto mohol rozpoznať znaky čias. Spoznal Ježiša, ako Božieho Syna a nazval ho Božím Baránkom. Obraz 'Božieho Baránka', je vzatý z Izaiášovho proroctva o Božom služobníkovi (Iz 53,5-7) Píše: On bol prebodnutý pre naše hriechy, strýznený pre naše neprávosti, na ňom je trest pre naše blaho a jeho ranami sme uzdravení. Všetci sme blúdili ako ovce, išli sme vlastnou cestou, a Pán na neho uvalil nepravosť nás všetkých. Obetoval sa, pretože sám chcel, a neotvoril ústa, ako baránka viedli ho na zabitie a ako ovcu, čo onemie pred svojím strihačom, (a neotvoril ústa). Ježiš sa obetuje ako 'baránok zmierenia'. Je to aj poukaz na veľkonočného baránka. Ján naozaj rozpoznať, kto je v skutočnosti Ježiš a vydal o ňom svedectvo. Ježiš pre to prišiel na zem, aby sa za nás obetoval a tým nás vykúpil. Ján najskôr vydal svedectvo svojim kázaním, svojim krstom na obrátenie a na koniec svojou mučeníckou smrťou. On vyznal, kto je Ježiš a načo tu prichádza, na čo prišiel na túto zem. On prišiel, aby sme mali život a mali ho hojnejšie. Boh tu neprišiel robiť len zázraky, ale on nás prišiel vykúpiť.

To bolo poslanie Jána Krstiteľa a smerovalo k tomu, aby ukázal svetu Spasiteľa, a aby povedal o ňom všetko, čo vie: „Toto je Boží Syn“. Kristus bol povoláný Otcom od lona svojej Matky, aby všetkých obrátil k Bohu, aby bol svetlom národov, aby bol spásou pre všetkých... Len on je Spasiteľ, iného niet. Jeho krstom budú všetci očistení. V ňom boli všetci povolaní k svätosti. Skrze neho Otec ponúka svoju milosť a svoj pokoj zosiela svetu, obohacuje všetkých, čo vyzývajú jeho meno. Ježiš je trpiaci Služobník, ktorí sa mlčky nechá viesť na zabitie, a nesie hriech mnohých. Ale prečo nazval Ján Ježiša zvieratom - baránkom? Lebo veľkonočný baránok je symbol vykúpenia Izraela počas prvej Veľkej noci. Krv baránkov na dverách zachránila židov pred záhubou. Boh poslal svojho posla, zhubcu, ktorý pozabíjal všetko prvorodené u Egypťanov, a tí boli tak donútení prepustiť židov z otroctva. V tejto biblickej udalosti zo Starého zákona sme si mohli všimnúť, čo znamenala vtedy krv baránka. Táto krv zvieratá znamenala prepustenie len z otroctva Egypťanov, ale krv Božieho Baránka nás vyslobodzuje z beznádejného otroctva hriechu.

PAR

Aj my máme, rovnako ako Ján, ohlasovať slovom aj životom, kto je Ježiš, že On je Boh, ktorý nás prišiel zachrániť. Ako sme mali možnosť počuť, Jánova misia vrcholí. Po celú dobu jeho pôsobenia hľadali jeho prorocké oči túžobne toho, ktorý má prísť po ňom. Všetko, čo hovoril a konal, malo svoj zmysel v tom, aby nakoniec vydal svedectvo. To je poslanie, ktoré prijal od Pána. Nie je to aj pre nás vznešená úloha byť svedkom samému Bohu? Ani náš život nemá iný zmysel. Avšak nie je to len vyznamenanie, ale aj záväzok. Svojím životom, štýlom života máme svedčiť, že sme stretli Ježiša, nášho Spasiteľa a pomôžme ho spoznať celému svetu, ktorý ho tak málo pozná. Je to jednoduché – svojím každodenným 'všedným' životom vydávať svedectvo evanjelia všade tam, kde sa vyskytneme - či už v škole, v zamestnaní, v rodine, medzi priateľmi, známymi i neznámymi ľuďmi. Každý má zodpovednosť na tom mieste, na ktorom sa nachádza; lebo tam ho Boh posielal a tam ho potrebuje. Vieme, že svet, v ktorom žijeme, nie je najlepší. A tým ani nikdy nebol. Možno mu pomôcť?

Áno, lebo Baránok, ktorý sníma hriechy sveta, je odpoveďou na našu mnohorakú biedu. Možno niekoho z nás napadne otázka: Ako môžem svedčiť o Bohu, keď sám som človek biedny a hriešny? Aj Ján Krstiteľ si bol vedomý svojich chýb a nedokonalostí, ale čo bolo podstatné, vždy a všade sa snažil hľadať a nachádzať Ježiša a nakoniec poukazovať na neho - hľa, už je tu, Baránok Boží, ktorý sníma hriechy a slabosti všetkých nás.

„Hľa, Boží Baránok“ bol predstavený aj nám. On chce sňať aj naše mnohé hriechy a slabosti. Svojou milosťou chce aj nás posvätiť. Mali by sme sa k nemu obrátiť celým srdcom, lebo každého z nás od lona svojej matky povolal k svätosti. Nech sa akokoľvek budeme snažiť, bez neho nikdy nenájdeme pravý pokoj a radosť. On nás pozval, aby sme toto evanjelium ukazovali aj iným, aby sme svojím životom všetkým hovorili len o ňom, aby sme denne vydávali jemu svedectvo, aby sme tak aj my, každý jeden z nás, mohli byť pre druhých svetlom; aby tak druhí pri pohľade na nás a náš život, mohli povedať: on sa stretol s Kristom a vydáva svedectvo o pravom a milosrdnom Bohu.

MY:

Po dlhom spoločnom živote strávenom štúdiom a rozjímaním, traja žiaci opustili starého učiteľa a vydali sa do sveta za svojim poslaním. Po desiatich rokoch sa vrátili a navštívilo ho. Staručký mních ich usadil okolo seba. Staroba a choroba mu už nedovolili vstať. Po jednom začali rozprávať, čo zažili. „Ja“, začal prvý s ostrou pýchou, „som napísal mnoho kníh a predal som milión výtlačkov.“ „Zaplnil si svet papiermi“, povedal učiteľ. „Ja“, začal hrdo druhý, „som kázal na tisícich miestach.“ „Ty si zaplnil svet slovami“, povedal učiteľ. Potom sa ujal slova tretí: „Priniesol som ti tento vankúšik, aby si si mal kam položiť svoje boľavé nohy.“ „Ty“, usmial sa učiteľ, „ty si našiel Boha.“

Prorok Izaiáš nás povzbudzuje, keď hovorí: „To je málo, že si môj služobník...“ To je málo že si kresťan, to je málo že si uveril Kristovi. A hovorí ďalej: „Ale urobím ťa svetlom národov, aby moja spása siahala až do končín zeme!“ Si povolaný nielen byť učeníkom Kristovým nielen v tom zmysle, že si pokrstený a že môžeš praktizovať svoju vieru. Ježiš ťa chce urobiť svedkom a svetlom pre prostredie, v ktorom žiješ. A to je najvýraznejšie svedectvo žitého

kresťanského života. Nedávno som počul takéto zhodnotenie života jedného človeka: „Bol to dobrý človek, ale zlý kresťan.“ Ten, ktorý spoznal Ježiša, žije svoj život týmto stretnutím, život kresťana a tým poukazuje na Krista ako Božieho Baránka, ktorý sníma hriechy. Ako mám ja žiť moje svedectvo? Tak, že budem charakterný, spravodlivý, ale zároveň milosrdný, žiť celé Desatoro, nie iba tie prikázania, ktoré sa mi hodia, sú pre mňa prijateľné. Vo svojom pracovnom kolektíve žijem vieru, nepridám sa ku kolegom, ktorí sa vyjadrujú hrubo a primitívne, nebudem rozprávať nízke vtipy, budem vzorným otcom pre svoje deti, viem ich životom viery, som im prvým učiteľom viery.

ADE

A tak, aby sme dokázali svedčiť o živom, skutočnom a reálnom Božom aránkovi, prosme jeho samotného: Pane Ježišu Kriste - Boží Baránok, prosíme Ťa, pomôž nám žiť, ako opravdivým svedkom teba - živého Boha v tomto svete. Daj nám na to každý deň odvahu, aby naša viera bola živá, hlboká a príťažlivá.

Amen.

Druhá nedeľa v období cez rok „A“

Jn 1,29-34

Svedčiť o Kristovi

*Všetci sme povolání být svedkami Ježíša Krista.*³⁰

AI:

Čo by ste urobili, keby ste sa v televízii dozvedeli, že váš známy vyhral milión? Prepli by ste program a pozerali ďalej? Určite nie! Hneď by ste sa zdvihli, vzali telefón a s radosťou by ste mu to oznámili.

KE:

Aj Ján Krstiteľ v dnešnom evanjeliu odovzdáva radostnú správu, keď spoznáva pravdu o Ježišovi Kristovi a svedčí o ňom slovami: **„A ja som to videl a vydávam svedectvo, že toto je Boží Syn“ (Jn 1,34).**

---

^{30 30} Porov.: FORGÁČ, P.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula, 2010.

DI:

Čo je to svedectvo? Vo všeobecnosti by sme ho mohli definovať ako 'vypovedanie osobnej skúsenosti o niečom'. Z biblického hľadiska chápeme svedectvo ako svedectvo o Pánovi Ježišovi, o jeho kríži, zmŕtvychvstaní, o jeho moci a kráľovstve. Jednoducho o tom, kto a aký je Ježiš a tiež o tom, že sme v neho uverili, odovzdali sa mu, že ho milujeme. Svedectvom o Ježišovi je naša viera v neho a naše životy, ktoré sa ňou riadia. Evanjelium, radostná správa o Pánovi Ježišovi, sa do sveta rozniesla vďaka ohlasovaniu apoštolov. Oni vyplnili Pánov príkaz ísť do celého sveta a hlásali evanjelium všetkému stvoreniu. (Por. Mk 16,15). Apoštol Pavol bol po samom Ježišovi najväčší evanjelizátor. O Pavlovi aj jeho nepriatelia hovorili, že obracia svet naruby. Jeho prítomnosť spôsobila vzbury v meste. Počas svojich apoštolských ciest zasiahol veľké množstvo ľudí a priniesol im evanjelium. Keď odchádzal, zanechal po sebe rozvinuté cirkevné spoločenstvá.

V histórii Cirkvi sa stretávame s mnohými príkladmi veľkých svedectiev. Mučeníci o Kristovi nielen hovorili, ale svedčili o ňom vrcholným spôsobom a to tak, že položili svoj život. Túžili podobať sa svojmu Pánovi úplne. A preto, keď prišlo prenasledovanie, neváhali zomrieť.

PAR:

Matka Tereza hovorila: „Evanjelizácia znamená - mať Krista v srdci a prinášať ho do srdc ďalších.“ Toto je našou povinnosťou. Ako kresťania sme povolaní k vydávaniu svedectva o našom dobrom Pánovi.

Encyklika pápeža Jána Pavla II. Redemptoris missio hovorí, že všetci kresťania na základe krstu ako členovia Cirkvi nesú zodpovednosť za misionársku činnosť.³¹

Takže nielen kňazi, ale všetci pokrstení, sú povolaní do tejto služby. Úloha evanjelizácie je základnou povinnosťou každého kresťana. Možno si niektorí myslíte, že stačí, keď sa budeme modliť, chodiť do kostola a prijímať sviatosti. Nestačí. O našu vieru sa treba deliť aj s ľuďmi okolo nás. Je tu stále veľa ľudí, ktorí Krista nepoznajú alebo v živote ktorých je Kristus na vedľajšom

---

³¹ Redemptoris missio, por. bod č.71

mieste. Sú to ľudia, s ktorými sa možno denne stretávame, rozprávame. Títo ľudia potrebujú naše svedectvo, náš osobný príklad. Ale hovoriť a pritom nežiť podľa Krista, je ako hádzanie hrachu o stenu. Najväčší vplyv na druhých má život neustále premieňaný Kristom. Naše životy sú akoby knihou a ostatní musia mať možnosť čítať o Kristovi z nás. To, čo hovoríme, musí byť aj viditeľné v našom živote. Čo čítajú druhí v našich životoch, v tvojom živote? Vidno zmenu, ktorú spôsobil Boh? Keď naozaj, celým srdcom, myslou i silou žijeme pre Pána, bude to na nás vidieť a ostatní sa nás budú pýtať na Boha. Budú hľadať príčinu našej zmeny, nášho konania, nášho správania. Naš život bude ukazovať na neho.

MY:

Nebojme sa svedčiť pred druhými o našej viere v Ježiša. Príkladom nám môže byť apoštol Filip, ktorý sa stretol s eunuchom na ceste z Jeruzalema a práve čítal proroka Izaiáša. Stať Písma, ktorú čítal, bola táto: **„Viedli ho ako ovcu na zabitie a ako baránok onemie pred tým, čo ho strihá, tak ani on neotvorí ústa. Pre jeho pokoru bol súd nad nim zrušený. A kto bude rozprávať o jeho rode? Lebo jeho život sa berie zo zeme.“**

Eunuch povedal Filipovi: **„Prosím ťa, o kom to prorok hovorí? O sebe, či o niekom inom?“** Tu Filip otvoril ústa a počnúc týmto miestom z Písma, zvestoval mu Ježiša. Ako išli cestou, došli k akejsi vode a eunuch vravel: **„Pozri, voda! Čo prekáža, aby som sa dal pokrstiť?“** (Filip mu povedal: **„Ak veríš z celého srdca, slobodno.“** A on odpovedal: **„Verím, že Ježiš Kristus je Boží Syn.“**) Rozkázal zastaviť voz a obaja, Filip i eunuch, zostúpili do vody a pokrstil ho (Sk 8,32-38).

Filip sa ešte pár dní predtým ustráchaný schovával v obave o svoj život, no po zoslaní Ducha Svätého plný sily hlásal radostnú zvesť a vydával svedectvo o zmŕtvychvstalom Pánovi. A tak prosme aj my Ducha Svätého, aby nám dal odvahu hovoriť druhým o Bohu a svedčiť o ňom svojim životom v každodenných situáciách. Pretože - ak si kresťan, bol si povoláný, bol si poverený misiou od Boha!

ADE:

Keď sa dozvieme nejakú dôležitú správu, nenechávame si ju pre seba. My, ktorí veríme v Ježiša Krista, sme už túto správu dostali. A našou úlohou je, posilať túto správu ďalej.

Amen.

Tretia nedeľa v období cez rok „A“

Mt 4,12-23

Prijať a vyžarovať Kristovo svetlo

*Povzbudiť veriacich, aby skutočne prijali Kristovo svetlo, ktoré pretvára svet.*³²

AI:

Snáď každý z nás si vie živo predstaviť pivnicu a neporiadok, ktorý v nej vládne. Staré kusy vyradeného nábytku sa miešajú s kusmi dreva či uhlia, povalujú sa tam škatule – obaly od chladničky, práčky, mikrovlnky. Tiež dielce z bicykla, staré linoleum a do toho sa pokúšame uskladiť ešte niekoľko trúbok z lešenia... Na všetkom je prach a špina. V pivnici chýba svetlo. Okno je zadebnené a elektrina do suterénu ešte nebola zavedená. Ak sa aj snažíme urobiť poriadok, je to márne. Čoskoro rezignujeme. Bez svetla sa to nedá. Na neporiadok si zvykneme..

Až raz sa podarí otvoriť okno. Odstrániť dosky, ktorými bolo zadebnené. Jas náhle zaleje celú tú spúšť. Všetko je zrazu prehľadné, stáva sa zrejmým, čo je dobré a čo nie, čo sa môže vyhodiť a čo ešte uschovať, čo je ešte použiteľné, čo sa dá uložiť a čo treba radikálne zlikvidovať. Svetlo umožní urobiť poriadok.

KE

Evanjelista sv. Matúš na začiatku pôsobenia Pána Ježiša cituje slová proroka Izaiáša: ***„Lud bývajúcí vo tmách uvidel veľké svetlo. Svetlo zažiarilo tým, čo sedeli v tmavom kraji smrti“*** (Iz 9,1; Mt 4,16).

³² Porov.: KRIŽAN, K.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula 2010.

DI:

Minulú nedeľu sme počuli, ako Ján Krstiteľ vydal svedectvo o Kristovi slovami: „**Hľa, Baránok Boží**“ (Jn 1,29) a dnes už tento Ján vo väzení ustupuje do úzadia, aby uvoľnil miesto na scéne tomu, ktorého príchod tak vytrvalo a húževnato ohlasoval.

Ježiš sa teda odobral do Galiley pohanov, prišiel bývať do pobrežného mesta Kafarnaum... Možno nás napadne otázka: Prečo práve tam? Prečo, keď sa narodil v Betleheme, žil v Nazarete, Ján Krstiteľ kázal v tej časti Jordánu, ktorá sa nachádza v Judsku... prečo sa Ježiš rozhodol začať kázať práve v Galilei? Nieкто by mohol povedať: „Pretože to povedal prorok“, ale to sú spojené nádoby - Izaiáš to povedal preto, že Ježiš to potom urobil.

Zdá sa teda, akoby nás tento verš iba jednoducho a fakticky informoval o Ježišovom presune. Evanjelisti však nikdy nepíšu niečo len preto, aby informovali. A preto, keď sa zdá, že ide iba o čisto 'technickú poznámku', treba 'nastaviť antény', lebo nám určite chcú niečo povedať. Pobrežné mesto Kafarnaum bolo už v Ježišových časoch známe ako križovatka národov, kultúr, náboženstiev... Križovatka obchodných a vojenských ciest spájajúcich Egypt a Damask. Dnes by sme povedali: mesto, kde sú obchody otvorené aj v nedeľu a účasť na bohoslužbách sa pohybuje okolo niekoľko desiatín percenta. A práve tu prichádza Ježiš, aby tak na sebe vyplnil Izaiášovo proroctvo: „*Lud bývajúci vo tmách uvidel veľké svetlo. Svetlo zažiarilo tým, čo sedeli v tmavom kraji smrti*“ (Iz 9,1). Izaiáš tieto slová adresuje Galilejčanom, ktorí boli roku 732 pred Kristom odvedení do zajatia asýrskym kráľom Tiglatpilesarom III. Zajatci boli akoby zbavení svetla a uvrhnutí do tmy. Tým prorok ohlasuje nádejné svetlo: koniec otroctva, návrat do vlasti a jasot radosti. Sčasti sa toto proroctvo vyplnilo už vtedy, keď kráľ Kýros obsadil Babylon, vrátil židom slobodu a dovolil im vrátiť sa do Jeruzalema, ale hlavné naplnenie našlo až v osobe Ježiša Krista. Práve z tohto kraja, ktorý trpel pod Asýrčanmi, vidí Izaiáš vychádzať svetlo, Mesiáša, ktorý poláme ťažké jarmo a brvno na pleciach utláčaných a vyslobodí ich z otroctva. Tým svetlom je Ježiš Kristus, ktorý sám o sebe vyhlásil: „**Ja som**

svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života“ (Jn 8,12). Veľmi pekne to vyjadril aj starec Simeon, keď pri obetovaní Pána v chráme povedal veľmi výstižné slová: **„...svetlo na osvietenie pohanov a slávu Izraela, tvojho ľudu“ (Lk 2,32).** Ježiš Kristus je tým svetlom, ktoré osvecuje pohanov a on je aj slávou tých, ktorí uveria v neho.

PAR:

Skúsme si predstaviť situáciu, že si vykračujeme zamyslení po ulici a zrazu nás osloví nejaký novinár s jedinou anketovou otázkou: „Kto alebo čo je pre vás svetlom vášho života?“ Ako by sme reagovali? Určite mnohí z nás by pohotovo odpovedali v tomto zmysle: „...tým svetlom či slnkom môjho života je jednoznačne môj Ferko, Jožko, Janko či moja Anička, Zuzka, Filoménka...“ Iní by spomenuli svojich rodičov, rodičia zas deti, niekto by možno povedal, že jeho psíček, ďalší by zas spomenul nejakého kňaza či psychológa, ktorí významne ovplyvnili ich životy... Ale bolo by zaujímavé sledovať, koľkí z týchto ľudí by za svetlo svojho života považovali Krista...?

Čo máme robiť, aby sa Kristus mohol stať skutočným svetlom a oporou nášho života? Čo všetko je potrebné k tomu, aby aj v často temnom kraji našich srdiec mohlo toto svetlo zažiarieť? Vychádzajúc zo slov proroka Izaiáša, ktoré sme mali možnosť počuť v dnešnom prvom čítaní, ako aj v evanjeliu: **„Lud bývajúcí vo tmách uvidel veľké svetlo“**, môžeme vybadať, že v prvom rade je potrebné toto svetlo najprv uvidieť. Až keď toto svetlo zbadáme, vtedy ho budeme môcť prijať. Čo to pre nás znamená? Kristus je všade vôkol nás a v nás, len my si ho častokrát nevšímame a prehliadame ho. Kristus, jasné a žiariace Svetlo, sa totiž nikdy nikomu nevnučuje - každý z nás má slobodnú vôľu ho prijať alebo ho jednoducho nechať prejsť okolo nás. Recept na to, ako to máme v praxi robiť, nám dáva on sám hneď v prvých slovách, ktoré začal v Galilei pohanov hlásať: **„Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“**

A to je tá cesta pre každého z nás - prijať ponuku Kristovej odpúšťajúcej lásky a cez sviatosť pokánia umožniť, aby aj v najtmavších zákutiach nášho srdca mohlo opäť zažiarieť jasné a žiarivé svetlo. Milosť posväcujúca, ktorú pri

svätej spovedi získame nás uschopňuje k tomu, čo hovorí prorok Izaiáš v pokračovaní svojho proroctva: „**Svetlo zažiarilo tým, čo sedeli v tmavom kraji smrti**“. To svetlo - sám Kristus zažiari v nás a skrze nás aj do celého šíreho sveta. A aké sú účinky žiarenia? Tie už pozná každý z nás, lebo sa vždy dostavia po dobre vykonanej svätej spovedi. Preto je dôležité, aby sme k sviatosti zmierenia pristupovali pravidelne, pretože ak človek žije dlho v tme, ľahko sa môže stať, že zabľúdi. Bez svetla Kristovej milosti totiž nedokážeme vidieť v správnom svetle svoj život...

Pán Boh teda nie je vzdialený na míle, aj keď sa modlíme, že býva v neprístupnom svetle, on je nám bližšie, než sme sami sebe - záleží len na nás, nakoľko my dovolíme, aby prenikla milosť tohto svetla do nášho vnútra.

MY:

My kresťania sme synmi a dcérami svetla. Najkrajšieho, najjasnejšieho, najvznešenejšieho svetla, ktorým je Ježiš Kristus. Kiež by sme si to dnes radostne uvedomili.

Nemecký duchovný spisovateľ Otto Baur v jednej zo svojich kníh spomína, že sa so skupinou mladých horolezcov vybral do švajčiarskych Álp. Boli náležite pripravení a vystrojení k výstupu na vysoký horský štít. Po niekoľkých hodinách výstupu zrazu sa dovalili na nich strašné čierne mraky blížiacej sa búrky. Zahalila ich taká tma, že očami nedovideli na vlastnú ruku. Vtedy ich vodca z celej sily zakričal: „Všetci zostaňte okamžite stáť na svojom mieste. Nepohnite sa z miesta ani o krok ďalej!“ To preto im tak rozkázal, lebo každý krok v tme mohol znamenať pád do priepasti a smrť. A spisovateľ píše: „V tých chvíľach, keď som nehybne musel stáť na jednom mieste, uvedomil som si, aký veľký význam má pre môj život veľké svetlo Ježiša Krista a vtedy som si zamiloval celým srdcom jeho svetlo a modlil som sa, aby ma on vždy uchránil pred pádom do priepasti.“

Zamilujme si aj my dnes, viac než doteraz, Ježišove svetlo. S ním sa nemusíme báť výstupu ani na tie najvyššie a najťažšie štíty našich každodenných

starostí či problémov, pretože s jeho svetlom vždy budeme vedieť, čo máme robiť, keď prídu čierne mraky pokušení a hriechov. Lebo ako píše svätý Cyprián: „Pre deti svetla je aj v temnej noci deň“. A naozaj, jeho svetlo nás uchráni pred pádom do duchovnej priepasti smrti..

Keď sa pápežský kazateľ Raniero Cantalamessa v jednej zo svojich meditácií zamýšľal nad významom svetla v živote kresťana, povedal aj tieto slová: "Čo majú hodinové ručičky, malý fosforeskujúci ruženec a viera spoločné? Odpoveď: schopnosť žiariť v tmách. Práve tak, ako fyzikálne fosforeskovanie predmetov môže zoslabnúť, ale znovu sa zintenzívni, keď sa predmet vystaví slnku, tak aj veriaci môže znovu obnoviť svoje duchovné vyžarovanie, keď sa vystaví svetlu Kristovej tváre. Táto tvár je iste ľudská, ale predovšetkým je božská."

Aj my máme byť svetlom tým, že budeme v sebe odrážať Kristovo svetlo. Pán Ježiš sám hovorí: **„Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach“** (Mt 5,16).

A tak, prosím vás, usilujme sa aj my o dôverné spoločenstvo s Kristom, aby sme tak s ním a skrze neho mohli pretvárať seba samých i celý svet navôkol, aby tak aj vďaka nám, a našej ochotnej spolupráci s ním, mohlo svetlo zažiariť tým, čo stále sedia v tmavom kraji smrti.

ADE:

Aj náš život neraz pripomína pivnicu bez svetla. Pivnicu, v ktorej vládne neporiadok. Potrebujeme vpustiť do nášho života svetlo, aby sa náš život i život okolo nás, mohol stávať krajším a priezračnejším. Keď vpustíme svetlo dovnútra, uvidíme veci, ktoré sme nevideli, porozumieme, čo je na nič, čo treba vyhodiť a naopak, čo je ešte použiteľné. Spolu s nedávno blahoslaveným kardinálom Newmanom sa modlime: „Nech každý, s kým sa stretnem, pocíti tvoju prítomnosť vo mne.“

Amen.

Ježišove blahoslavenstvá

*Poukázať na to, že len Ježiš nám môže darovať pravé šťastie.*³³

AI:

Predstavme si, že spisovateľ chcel napísať úvahu na tému šťastie. Hľadal si k tomu materiály v rôznych vedeckých prácach. Opýtal sa aj svojho niekoľkoročného syna, čo si myslí o šťastí. Ten sa najprv zamyslel a potom úprimne povedal, čo mu prvé prišlo na um. Vyslovil svoju myšlienku takto: „Ocko, vždy viem, keď som nešťastný, ale ako mám poznať, či som šťastný?“ Ste šťastní? Chcete byť šťastní? Poviete si: čo je to za otázku? Ved' kto z nás by nechcel byť šťastný? Ale, čo je skutočné šťastie?

KE:

V dnešnom Božom slove Pán Ježiš dáva návod na šťastie, ponuku - ako byť šťastným, keď nám hovorí: ***Blahoslavení ste. Blahoslavení vy, ktorí ste chudobní v duchu, čistého srdca, milosrdní ...(Mt 5.3.8).***

DI:

Blahoslavenstvá sú stredobodom Ježišovho učenia. Je to akoby osem stupňov, na ceste ku šťastiu. V Starom zákone sa tento termín používal vtedy, keď sa inému želal pokoj, požehnanie a šťastie. V Novom zákone tento výraz znamená 'blažený, šťastný'. Ježiš tento výraz, toto želanie používal častejšie: blahoslavení tí, čo nevideli a uverili; blahoslavení tí, čo počúvajú Božie slovo a zachovávajú ho; blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo ti to nezjavilo telo a krv, ale môj Otec, ktorý je na nebesiach. Všetky blahoslavenstvá sú paradoxnými prisľúbeniami, ktoré udržiavajú nádej v utrpeniach a zároveň zvestujú požehnanie a odmenu. Blahoslavenstvá odpovedajú tiež na vrodennú túžbu po šťastí. Boh ju vtlačil do srdca človeka, aby nás tak bližšie pritiahol k sebe. Pekne to vyjadril sv. Augustín: „Zaiste všetci chceme žiť šťastne a v ľudskom pokolení niet nikoho, kto by nesúhlasil s týmto tvrdením ešte skôr, ako by bolo jasne vyslovené.“ Blahoslavení sme my všetci. Toto želanie a zároveň výzvu, Ježiš adresuje každému. Ježiš si teda praje, aby každý z nás bol

³³ Porov.: MAJERNÍK, R.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula, 2010.

šťastný. Šťastie si však nemôžeme privodiť my sami, nepríde k nám len-tak náhodou, ani nám nespadne do lona. Blahoslavenstvá - blaženosť, ktorú nám Ježiš predstavil, sú prísľubom, ale aj požiadavkou. Ježiš nám sľubuje šťastie, ale zároveň úprimne a otvorene hovorí, za 'akých podmienok' ho môžeme získať. Avšak to, čo nám Ježiš hovorí o šťastí, sa nám určite nijako veľmi nepozdáva.

Blaženosť, ktorú nám sľubuje, presahuje naše chápanie a rozum. Jeho ponuka šťastia v chudobe, plači, prenasledovaní, určite nezní pre nikoho z nás príjemne a lákavo. Dnes sa nám ponúka úplne iné šťastie, z reklám, televízie či internetu. Veľmi rýchlo a radi veríme tomu, že ak sa obklopíme bohatstvom, nebudeme mať už nijaké problémy a starosti v živote, alebo, že sa nikdy nestretneme s bolesťou. Každý z nás si predsa uvedomuje, že takýto život nie je možný, ba ani reálny. A z vlastnej skúsenosti každý z nás vie, že sa nedá vyhnúť starostiam či bolesti v našom živote. No na druhej strane si úprimne priznajme, že niekde v kútiku srdca, každý z nás túži po živote, kde by nás už neťažila bolesť, kde by sme nemali žiadne starosti. Táto túžba po šťastí je oprávnená a správna, lebo každý z nás, či si to už priznáme alebo nie, túži po nebi, mieste kde budeme večne šťastní, blažení.

V dnešnom evanjeliu nám Pán predstavuje vlastnosti a postoje, ktoré sa dnes nenosia, no napriek tomu nás vedú po ceste šťastia. Tých, ktorých stavia na obdiv, patria v súčasnosti skôr na perifériu. Dnes chce byť každý úspešný, populárny, slávny a obdivovaný. Ježiš stavia svoje blahoslavenstvá oproti mienke sveta.

PAR:

Ako je to s nami, bratia a sestry? Netúžime aj my len po tom, aby sme boli úspešní, populárni a slávni? Za akú cenu to však môžeme dosiahnuť?

John Henry Newman mentalitu dneška vyjadril veľmi výstižne: „Všetci sa skláňajú pred bohatstvom. Veľké množstvo ľudí mu inštinktívne vzdáva poctu. Šťastie merajú bohatstvom a bohatstvom merajú aj úctyhodnosť. Je to hold, ktorý vyplýva z presvedčenia, že bohatstvom možno dosiahnuť všetko. Bohatstvo je jednou z modiel našich čias a druhou je popularita.“

Kristus hovorí veľmi jasne, kedy môžeme dosiahnuť šťastie, blaženosť. Otvorme mu srdce a prijmime jeho posolstvo blahoslavenstiev, ktoré nám ponúka. Veď Ježiš nám ich nedal preto, aby sme sa trápili či sužovali, ale preto, aby nás nasmeroval na cestu šťastia, na ktorej nás bude sprevádzať a pomáhať nám. Blahoslavení ste, ak sa snažíte prijať a žiť to, čo vám vravím, hovorí Ježiš. To je šťastie - blaženosť, ktorú nám Kristus ponúka. Určite nie je ľahké ju prijať. Dnes sa nás mnohí pokúšajú presvedčiť, že objavili šťastie, ale je na nás, či im uveríme. Blaženosť nedosiahneme tým, že si všetko dovoľíme, že sa nám splní všetko, čo si prajeme a my preto nebudeme musieť nič urobiť. Ježišova cesta k šťastiu je náročná a kladie na nás svoje nároky. Ak Ježiš hovorí o chudobe, nechce od nás, aby sme mali ekonomické či sociálne problémy, aby sme žili v krajnej chudobe. Hmotné dobrá sú potrebné pre náš život. Ježiš nám však pripomína, že všetko čo máme a vlastníme, je jeho darom. Tu musíme v pokore prijať skutočnosť, že sme na Bohu závislí a dôverovať mu. Ježiš nás učí, že pravé šťastie nie je v bohatstve či blahobyte, ani v ľudskej sláve či moci, ani v nijakom ľudskom výtvore ako je veda, technika, umenie, ale jedine v Bohu - prameni každého šťastia a lásky. Napokon priznajme si, byť blahoslaveným, šťastným, znamená byť svätým, podľa návodu ktorý nám dal Kristus.

MY:

Pevne sa pridržajme tohto návodu. Veď, kto z nás by nechcel byť šťastný? Často máme šťastie na dosah, blízko seba a my nemáme záujem, nestojíme oň. Skutočné šťastie spočíva v tom, že sa budeme tešiť z každej maličkosti, veď šťastie je mozaika skladajúca sa z drobných radostí.

Pekne nám to vykresľuje nasledujúci príbeh: Raz sa rybár vrátil z lovu, sadol si na breh mora a pozeral sa do diaľky. Vtom ho oslovil dotieravý turista. „Prečo si nevezmeš pôžičku? Mohol by si si kúpiť motorovú loď a aj tvoj úlovok by bol dvakrát väčší. Ten by ti priniesol peniaze na poriadnu rybársku loď a pomocníka. Mohol by si ísť dvakrát denne na lov - to by bol už štvornásobný zárobok. Potom by nasledovali ďalšie motorové člny, posádka, stánky na trhu, rybárska reštaurácia, továreň na konzervy...” turista hovoril ako v extáze. „A

potom?“ prerušil ho rybár. „Potom nebudeš musieť vôbec nič robiť. Budeš celý deň sedieť a šťastný meditovať pri mori.“ Rybár sa usmial a odvetil: „Veď to robím aj teraz.“

Nesnívajme o šťastí, ktoré nám môže priniesť bohatstvo, kariéra či úspech, ako turista z príbehu. Právě šťastie môžeme objavovať každý deň, stačí len, keď máme otvorené dvere svojho srdca, aby sa nás mohol dotknúť Boh svojou láskou a milosťou. Otvorme svoje srdce Ježišovi a prijmime to, čo nám tu ponúka. Nie je to lacná ponuka, ale milosť, jeho recept ako sa stať šťastným. Napriek tomu, že blahoslavenstvá kladú na nás svoje nároky, tak len v tomto zriekaní a námahe zakúsime pravé šťastie, ktoré trvá a nepominie. A to vždy vtedy, keď sa dokážeme podeliť s tým, čo máme, keď dokážeme pomôcť, či povzbudiť, keď ostane naše srdce čisté a milosrdné, ak sa dokážeme porozprávať s tým, kto nám je nemilý, nesympatický. Ježiš túži naplniť naše srdcia pokojom a šťastím, a je isté, že nás nenechá odísť s prázdnyimi rukami.

ADE:

Budeme šťastní, ak prijmem Ježišov návod, zakúsime pravé a nefalšované šťastie, budeme blahoslavení. Usilujme sa posilňovaní milosťou Ducha Svätého kráčať po tejto ceste blahoslavenstiev našimi každodennými skutkami.

Amen.

Piata nedeľa v období cez rok „A“

Mt 5,13-16

Svetlo sveta

Som svetlom v živote iných?³⁴

AI:

Určite poznáte situáciu, keď vypadne elektrina. Nie preto, že zdražela, ale preto, že nastala nejaká porucha. Nič príjemné. Hlavne, keď už bola noc. Keď

---

³⁴ Porov.: MALEC, V.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula 2010.

som bol malý, tak pre mňa takýto výpadok znamenal škrt cez rozpočet - potreboval som sa učiť na písomku, alebo napísať úlohy a zrazu: tma. Čo sme vtedy robili? Hľadali sme sviečky, alebo baterky. Hocičo, čo by mohlo byť zdrojom svetla. V takejto situácii si uvedomíme, aké dôležité je svetlo v našom živote. Tu vidíme, ako veľmi ho potrebujeme - pre prácu i pre každodenný život. Rovnako je to aj v duchovnom živote. I na ceste k Bohu si potrebujeme posvietiť. A o tom, čo je pre nás týmto svetlom a ako nás vedie k Bohu si teraz povieme.

KE:

Zamýšľali ste sa už niekedy nad tým, čo od nás Pán chce? Povedali by ste: „Pán si praje, aby sme dodržiavali prikázania.“ To je správne. A ako by sme to mohli vyjadriť vo forme želania? V dnešnom evanjeliu sám Ježiš vyslovuje takéto želanie: **„Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach“** (Mt 5,16).

DI:

Je to, čo nám Boh želá, pre nás potrebné? Pozrime sa na to takto: Čo všetko potrebujem pre život? Musím dýchať, musím piť, musím jesť. Tak do seba dostaneme látky potrebné pre život. A rovnako, ako potrebujem jedlo pre zachovanie pozemského života, tak potrebujem Boha pre zachovanie večného života.

Teraz vám však položím provokujúcu otázku. Jedli ste už jedlo, ktoré nebolo osolené? Také jedlo by nám asi moc nechutilo. Ale je i také - jedlo bez chuti, dôležité pre prežitie? Áno, je. Ale nie je to ono. Niečo nám chýba. Cítíme, že tam má niečo byť a nie je to tam. To isté platí i v duchovnom živote. Človek spozná kresťanstvo a povie si: „Dodržiavať prikázania, konať skutky pokánia, postiť sa... to nie je veľmi príjemné“.

My vieme, že to nie je ľahké. Ale taktiež vieme, že to má zmysel, že je to pre nás potrebné ako jedlo. Robí nás to lepšími ľuďmi. A odmena v nebi - večné a nekonečné šťastie - to stojí za to. Preto, ako soľ urobí jedlo príťažlivé pre nás, tak my máme byť tí, čo ľudí pritiahnu k Bohu.

Ako ukázať, že ide o viac ako o zapieranie sa? Naším životom! Náš život - naše každodenné konanie, skutky, slová, myšlienky - to má byť tým svetlom, ktoré ľuďom ukáže, kde je pravda a čo je skutočné.

Prvým takým svetlom je sám Ježiš. On je **„Pravé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka, prišlo na svet“** (Jn 1,9). **„A svetlo vo tmách svieti, a tmy ho neprijali.“** (Jn 1,5). Sám o sebe hovorí: **„Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života“** (Jn 8,12). My za ním ideme – preto budeme mať SVETLO ŽIVOTA. A keď ho prijmeme, je našou povinnosťou: svietiť. Načo by bola lampa, keď by sme ju zažali a potom schovali pod posteľ? Účel lampy je svietiť, aby sme sa mohli v noci pohybovať po dome. Preto i náš účel je svietiť, aby sme ľudí tohto sveta viedli do domu nášho nebeského Otca.

Pýtame sa, čo znamená, byť svetlom? V dnešnom prvom čítaní na to odpovedá prorok Izaiáš. Kedy zažiarim moje svetlo? **„...keď lámeš chudobným svoj chlieb, potulných bedárov zavedieš do domu, ak vidíš nahého, zaodeješ ho a pred svojím telom sa neskryáš...“** (Iz 58,7). Nepripomína nám to niečo? Pomôžem: Na konci vekov príde Pán a spasí nás. Povie, že preto: **„Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť; bol som smädný a dali ste mi piť; bol som pocestný a pritúlili ste ma; bol som nahý a priodeli ste ma; bol som chorý a navštívili ste ma; bol som vo väzení a prišli ste ku mne“** (Mt 25,35-6). Áno, uhádli ste - sú to skutky milosrdenstva. Oni kresťanov odlišujú od ostatných ľudí. Tieto skutky ich nútia zamýšľať sa a pýtať sa: „Prečo tí kresťania tak konajú?“

A tak postupne môžu pochopiť pravdu. A tak sa my staneme soľou, ktorá dochutí množstvo milostí, ktoré nám Pán ponúka...

PAR:

Pozrime sa do svojho vnútra. Sme my tou soľou, ktorú svet potrebuje? Vieme pomôcť druhému a nič za to nečakať? Alebo sa riadime heslom: aké požičaj, také vráť! Nezáleží na tom, čo ste konali doteraz. Teraz je čas rozhodnúť sa a zmeniť život ľuďom okolo seba. Sme v chráme Božom. Je to najlepšie miesto na modlitbu. Prosme Pána, aby nám otvoril oči pre potreby

blížnych a dal nám silu pomôcť im. Modlime sa za našich blízkych a drahých, potom pridajme modlitby i za ostatných ľudí. A môžeme vari odmietať pomoc ľuďom, za ktorých prosíme? Keď túžim, aby bol niekto šťastný, neurobím azda všetko preto, aby som túto túžbu naplnil?

Vieme, že iné je hovoriť a iné je konať, ale nič za to nedáme, ak to skúsime. Modlite sa – proste o svetlo vo vašom živote. Dávajte ho iným. Keď budeš vonku a uvidíš, že niekto potrebuje pomoc, spomeň si na tvoju modlitbu. Rozpamätaj sa, ako si vrúcne prosil o dar pomôcť. A tu máš zrazu príležitosť, tak ju využij. Poznáte pocit – keď človek niekomu pomôže? Je to príjemné. Máme dôvod byť hrdý. A nielen to. Potom si i tí, ktorým sme pomohli, povedia: „Byť kresťanom - to stojí za to!“

To znamená: byť svetlom. Svetlo sa má šíriť. Preto vás vyzývam - buďte nosiči svetla. Prinášajte radosť a nádej.

MY:

Vidíme, aké dôležité je konať skutky milosrdenstva. O životnej dôležitosti takýchto skutkov rozpráva i jedna stará legenda 'O rabínovi a žobrákovi':

Istý pobožný rabín putoval po púšti. Viedol za sebou troch oslov naložených chlebom a ovocím. Unavený teplom ledva sa vliekol. Zrazu mu stal do cesty vychudnutý a vredmi pokrytý žobrák a prosil ho o jedlo. Rabín nikdy predtým neodmietol nijakého žobráka, ale páľava dňa ho tak unavila, že neochotne zamrmľal: „Počkej, nájdem ti niečo!“ A s hundraním začal pomaličky prehľadávať koše. Ako tak bezmyšlienkovite obchytáva koše, začul zrazu tichý a zúfalý výkrik. Obzrel sa a uvidel, ako žobrák spadol na zem. Teraz už rýchlo robil všetko možné, aby ho vzkriesil. Žiaľ, žobrákovi už život nevrátil.

Vtedy rabín zvolal k nebu: „Pane sveta! Pre moje lenivé správanie zahynul človek. Uľav môjmu trápeniu a potrestaj ma! Nech mi ochrnú nohy, ktoré sa neponáhľali pomôcť chudákovi! Nech mi uschnú moje ruky, ktoré lenivo vykonávali svoju službu! Nech oslepnú oči, ktoré ľahostajne pozerali na chudobu blízkeho človeka! Nech je moje telo vydané napospas chorobám! Pane sveta, trestaj ma v tomto živote na tele, aby si ma nemusel trestať v budúcom

živote na duši!“ Od toho dňa ochrnuli jeho nohy, uschli mu ruky, oslepli oči, celé telo sa stalo jedným veľkým vredom. Rabín napriek tomu nezúfal, lebo vedel, že je to znak Božej lásky a odpustenia.

Toto všetko kladie pred nás otázku: Prečo bol ten rabín ochotný radšej ostať úplne zmrzačený do konca života, akoby mal žiť s tým, že nebol ochotný pomôcť blížnemu? A to on ešte išiel ku košom pozrieť, či má nejaké jedlo. Čo by urobil, keby vtedy tomu žobrákovi povedal: „Zmizni, nič pre teba nemám?“ Múdry rabín pochopil, čo znamená byť svetlom pre niekoho. Život toho žobráka závisel od neho. To je akoby sme chodili v absolútnej tme. Kedykoľvek môžem do niečoho naraziť, môžem na niečo stupiť. Nevieme kto, alebo čo je okolo nás a ani netušíme kam ideme. Bez svetla nepoznáme krásu sveta, ani dobro v srdciach ľudí. V tme nám ostane len strach, zúfalstvo, smrť. Predstavme si však, že sa v tejto tme objaví svetlo. Nemusí to byť nič veľké, ani svetoborné - stačí čosi ako horiaca zápalka alebo sviečka. A sme v bezpečí. Vidíme na cestu, vidíme okolo seba. Môžem nájsť nebezpečenstvá a prekážky, ktoré na nás číhajú. A nielen to, nájdeme i blúdiacich ľudí. Ich život bude závisieť od nás. A za ich život sa my budeme zodpovedať.

Kde nás Pán postaví pri poslednom súde: medzi tých, čo pomáhali, alebo medzi tých, čo odmietli? Ak sme niekedy zanedbali pomoc blížnemu, nemusíme na seba zvolávať všetky choroby, radšej prosme o milosť a odpustenie a hlavne: vyprosme si silu a otvorené oči, aby sme skutky milosrdenstva nezanedbávali, ale poctivo ich konali. Ježiš je svetlom, ktoré nás vedie k otcovi. Šírmeho.

ADE:

Ako začať? Povieme si, už sme začali. Len tým, že ste tu, vydávame svedectvo o svojej viere. Druhý krok je, že tu sa budeme modliť a prosiť za ľudí, ktorí tápu v temnotách. Prijmeme Eucharistiu - Pán v nás tak bude žiariť. A ten zvyšok je na nás. Pomáhajme si. A je niekto v stave hriechu, teda: akoby mu vypadla elektrina - bez svetla, na to neexistuje nič ľahšie: na to máme sviatosť zmierenia. Nebojte sa pristúpiť k tejto sviatosti a podľa toho i žiť a konať.

Amen.

Spravodlivosť

Ak vaša spravodlivosť nebude väčšia ...

AI:

Moderátor sa raz v interview pýtal istého gynekológa: „Nemyslíte si, že ak vykonávate potrat, zabíjate ľudský život?“ On mu odpovedal: „Ale, veď my nerobíme nič protizákonné.“

KE

V dnešnom evanjeliu sme počuli, ako Ježiš hovorí : ***„Ak vaša spravodlivosť nebude väčšia ako spravodlivosť zákonníkov a farizejov, nevojdete do nebeského kráľovstva“*** (Mt, 5.20).

DI:

Možno dnes nemáme farizejov a zákonníkov, ale aj tak sú jednotlivci, skupiny a aj samotná spoločnosť, ktorá sa vyjadruje k tomu, čo je správne alebo nesprávne, dobré, zlé, morálne, legálne atď. Vidíme napríklad, že dnešný zákon nemá problém s potratom. Je to legálne. A mohli by sme si aj my povedať, veď ak to je legálne, tak to je OK. Ale tu nám Ježiš hovorí: ***„Ak vaša spravodlivosť nebude väčšia...“*** Aká väčšia? Aká je to spravodlivosť, o ktorej Ježiš hovorí? Istotne nehovorí len o tom, čo nie je protizákonné, ak myslíme verejné zákony. Ale on hovorí o spravodlivosti, ktorú prišiel on sám zjaviť, o spravodlivosti, ktorá je v ňom. Ako aj Pavol o ňom hovorí: teraz sa zjavila Božia spravodlivosť bez zákona a dosvedčujú ju Zákon i Proroci: Božia spravodlivosť skrze vieru v Ježiša Krista pre všetkých, čo veria (Por. Rim 3,21-22). On je ten kľúč, ten vzor spravodlivosti. Ježiš v dnešnom Božom slove hovorí: „Počuli ste, že otcom bolo povedané: „Nezabiješ!“ No ja vám hovorím: „Počuli ste, že bolo povedané: „Nescudzoložíš!“ „Ďalej bolo povedané: „Kto prepustí svoju manželku, nech jej dá priepustný list!“ No ja vám hovorím: „On sám je kritériom spravodlivosti.“ A on tu nerozpráva len o nejakom otrockom dodržiavaní prikázaní. Ako farizeji, ktorí si mysleli, že budú ospravedlnení preto, že sa postia dva razy do

týždňa a dávajú desiatky zo všetkého, z čoho mali dávať. Ježiš hovorí o spravodlivosti skrze vieru v neho, pre všetkých, čo veria.

PAR:

Máme prichádzať k spravodlivosti skrze vieru v neho. Veriaci je totiž onen 'spravodlivý', ktorý kráča po Božích cestách. Viera je kráčaním s Kristom, v ktorom je naplnenie Zákona. Veriaci žije z Božej spravodlivosti a nasleduje Krista. To nie je bezduché dodržiavanie predpisov a nariadení. Je to krácanie po Božích cestách k Bohu, ktorého milujem, pretože ho milujem. Sv. Augustín povedal: „Miluj a rob, čo chceš“. Kto miluje, nebude ubližovať, nebude škodiť. Ale so všetkou zodpovednosťou bude hľadať vždy to najlepšie pre daný vzťah lásky. Nie to najjednoduchšie, najlacnejšie, najsebeckejšie riešenie. Spravodlivosť vo veriacich ľuďoch spôsobuje, že sa nedokážu uspokojiť s existujúcou skutočnosťou a neudúšajú v sebe nepokoj srdca, ktorý človeka vedie k tomu, čo je väčšie, aby sa vo svojom vnútri vydal na cestu - podobne ako mudrci z východu hľadajúci Ježiša, hviezdu, ktorá ukazuje cestu k pravde, k Bohu. Sú to ľudia s vnútornou citlivosťou, čo ich robí schopnými počuť a vidieť jemné znamenia, ktoré Boh zosiela na tento svet, a tak lámu diktatúru zvykov.

MY:

Kto by pritom nepomyslel na pokorných svätcov, v ktorých sa Starý zákon otvára pre Nový a premieňa sa naň? Na Zachariáša a Alžbetu, na Máriu a Jozefa, na Simeona a Annu, z ktorých každý svojim spôsobom s vnútornou bdelosťou čaká na spásu Izraela a svojou pokornou zbožnosťou, trpezlivosťou svojho očakávania a túžob „pripravujú cestu Pánovi“. A k tomu sme povolaní aj my. Uprostred svojej práce a každodenného života si zachovať otvorenosť srdca, ktoré nám umožní začuť volanie Väčšieho. Aby sme stále boli citliví na Boží hlas v nás, ktorý nám stále našepkáva, ako sa máme zachovať. Aby sme sa neporovnávali s druhými, ale aby Ježiš bol náš vzor. Lebo jemu nemusí stačiť to, čo stačí tomuto svetu. Naša spravodlivosť má byť väčšia ako spravodlivosť lekára, ktorý vykoná potrat, lebo 'nerobí nič protizákonné'. Väčšia ako spravodlivosť ľudí, pre ktorých kritérium krádeže je to, či ich chytia. Každý deň

sa máme pri rozhodovaní pýtať, čo by urobil Ježiš, nie čo robia všetci. No na to, aby sme mohli počuť Jeho hlas, poznávajme jeho slovo v Biblii.

Počúvajte ho v osobnej modlitbe. Možno nás dnes Ježiš pozýva, aby sme ráno, večer aspoň desať minút kľáčali pri ňom pod krížom. Aby sme denne prečítali v rodine aspoň jeden odstavce z evanjelia. A možno ďalšie veci. Počúvajte jeho hlas, aby sme mohli kráčať vo viere v neho, a tak našli spravodlivosť väčšiu, ako je spravodlivosť farizejov a zákonníkov.

ADE:

V Božom slove sa píše: „Spravodlivý bude žiť z viery.“ Boh sa ustavične zľutúva a na jeho potomstve požehnanie spočinie. Oplatí sa žiť s Bohom. Lebo Boh nedovolí, aby bol spravodlivý zmietaný.

Amen.

Siedma nedeľa v období cez rok „A“

Mt 5, 38-48

Svätosť – povolanie každého kresťana

*Ježiš nás pozýva na cestu dokonalej lásky k Bohu a blížnemu,
ktorá sa volá svätosť.³⁵*

AI:

Keď sme boli ešte malé deti, mali za sebou skúsenosť prvých krokov a rodičia chceli, aby sme niekde prešli, napríklad z kuchyne do detskej izby, samy najprv išli do detskej a potom na nás zavolali: „Poď ku mne!“ A my sme s radosťou vykročili ku ockovi alebo mamke, lebo sme ich milovali a mali istotu, že cesta ku nim bude úplne bezpečná.

KE:

Dnešné Božie slovo nám predkladá podobnú situáciu. V prvom čítaní Boh volá k sebe skrze Mojžiša svoj vyvolený národ Izrael a hovorí im: „**Buďte**

³⁵ Porov.: SCHREINER, M., *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula, 2010.

svätí, lebo ja, Pán, váš Boh, som svätý“ (Lv 19,2). A v evanjeliu skrze svojho Syna, Ježiša Krista, volá k sebe jeho učeníkov slovami: *„Buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec*“ (Mt 5,48). Dnes Boh Otec, nás - roztratené ovečky, chce priviesť na jedinú cestu, ktorá vedie k nemu a ňou je svätosť.

DI:

Svätý Pavol členov prvých kresťanských komunít, ktorým adresuje svoje listy, nazýva a oslovuje ako *„svätí“*. Druhý vatikánsky koncil pripomína kresťanom dnešnej doby, že ich prvé a základné povolanie je: povolanie ku svätosti. Toto povolanie Boh daroval každému. Svätosť nie je len úlohou kňazov a rehoľníkov, ale je to záväzok pre každého kresťana. Z čoho pramení naše povolanie ku svätosti? Prameňom našej svätosti je Ježiš Kristus. On je spolu s Otcom a Duchom Svätým zvelebovaný ako *„jediný Svätý“*. Ježiš založil Cirkev ako svoju nevestu a seba samého vydal za ňu, aby ju posvätil a spojil so sebou ako svoje telo a naplnil ju darom Ducha Svätého. Krstom sme sa stali členmi tejto Cirkvi. Hneď po krste nás kňaz pomazal kryzmou a stali sme sa údmi Krista Kňaza, Proroka a Kráľa. Tu sa začalo naše povolanie ku svätosti. Svätosť nie je niečo abstraktné. Dušou svätosti je láska. Láska k Bohu a blížnemu. Presne tak, ako nám to hovorí Ježiš, keď odpovedá na otázku: *„Ktoré prikázanie je najväčšie?“* Jeho odpoveď znie: *„Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojim srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou! To je najväčšie a prvé prikázanie. Druhé je mu podobné: Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého!“* (Mt 22,36). Apoštol národov pokladá lásku za najväčšiu z čností. V prvom liste Korinťanom píše: *„A tak teraz ostáva viera, nádej, láska, tieto tri; no najväčšia z nich je láska“* (1Kor 13, 13).

Viera a nádej zanikne, vo večnosti ich už nebudeme potrebovať. Láska však siaha až do neba a nebo je predsa cieľ svätosti. Toto isté pochopila aj svätá Terézia z Lisieux.³⁶ Uvažuje o tom, že ak Cirkev tvorí jedno telo, zložené z veľa údov, nesmie tam chýbať jeden úd. Ten úd je najpotrebnejší a najvznešenejší

---

³⁶ porov. SVÄTÁ TERÉZIA OD DIEŤAŤA JEŽIŠA (Z LISIEUX), Manuscrit B, 3v: Manuscrits autobiographiques (Paris 1992), s. 299

a to je srdce; srdce, ktoré horí láskou. Keby Cirkev túto lásku nemala, apoštoli by neohlasovali evanjelium, mučeníci by odmietali vyliť svoju krv. Láska jednoducho zahŕňa všetky povolania, objíma všetky časy a miesta – je večná.

PAR:

Boh povedal skrze Mojžiša vyvolenému národu: **„Budte svätý ako som svätý ja.“** Ak máme napodobňovať Boha v jeho svätosti, to nás núti položiť si otázku: „Ako sa prejavuje svätosť nášho Boha?“ Božia svätosť sa prejavuje najviac v jeho milosrdenstve voči nám. A preto, ak chceme byť svätí, musíme napodobňovať Boha v jeho milosrdenstve. Ako? My máme preukazovať milosrdenstvo svojim blíznym. Ježiš nám to v dnešnom evanjeliu veľmi jasne hovorí: **„Tomu, kto sa chce s tebou súdiť a vziať ti šaty nechaj aj plášť. A keď ťa bude niekto nútiť, aby si s ním išiel jednu míľu, choď s ním dve. Tomu, kto ťa prosí, daj, a neodvracaj sa od toho, kto si chce od teba niečo požičať“** (Mt 5, 41-42). Náš Pán ide ešte ďalej a žiada od nás, aby sme preukazovali lásku a konali dobré skutky hlavne tým, ktorí nám to nemajú ako odplatiť. Dokonca máme milovať a modliť sa aj za svojich nepriateľov. Takáto dokonalosť sa dá dosiahnuť jedine vtedy, keď budeme hľadiť na Krista pribitého na kríži a z neho čerpať silu. Táto sila je ukrytá vo sviatostiach, hlavne v Eucharistii.

V liste Filipanom nás autor vyzýva: **„Zmýšľajte tak ako Kristus Ježiš“** (Flp 2,5) a pokračuje slovami nádherného chválospevu, ako sa Ježiš zriekol svojej rovnosti s Bohom a stal sa človekom. A ako jeden z nás sa uponížil až na smrť na kríži. Cesta Ježišovej svätosti je aj našou cestou. Áno, je to cesta utrpenia a tvrdej práce na sebe. Cesta poníženia a pokory. Ale toto všetko vedie do večnej radosti v nebi. Keď sa nám nasledovanie Krista bude zdať príťažké, spomeňme si na Pannu Máriu - našu Matku, ktorá stála pod krížom. Práve tam sme sa stali jej deťmi. Anjel ju pri zvestovaní oslovuje ako „plnú milosti“. Kniha Zjavenie apoštola Jána ju nazýva ako „ženu odetú slnkom“ a tým slnkom je Božia milosť. Existuje lepší ideál svätosti ako Panna Mária? Ona však nie je len vzor našej svätosti. Je v prvom rade našou Matkou a nedovolí, aby sa stratilo čo len jedno z jej detí. Je Kráľovnou všetkých svätých - tých, ktorí sú v nebi, ale aj tých, ktorí

sú ešte len na ceste do neba. A to sme my. Preto denne pozývajte Pannu Máriu, aby kráčala s nami po ceste do neba.

MY:

Drahí bratia a sestry, dôverujme Pánovi na ceste našej osobnej svätosti. On je Emanuel, Boh s nami, a preto nikdy nie je dôvod strácať nádej.

Muž menom Dapozzo strávil osem rokov v nacistickom koncentračnom tábore. Keď sa vrátil domov ku svojim, zdôveril sa, s čím všetkým tam musel bojovať, hovoril: ³⁷„Býval som pevnej konštrukcie, ale vtedy som nevážil viac ako 45 kg, a celé moje telo nieslo znaky po ranách, ktoré som utržil. Mal som zlomené pravé plece bez ošetrenia. Večer na Vianoce 1943 ma dal zavolať veliteľ. Stál som pred ním do pol tela nahý a bosý. Bol za stolom ozdobeným najvyberanejšími lahôdkami. Mal som asistovať postojáčky, umierajúc od hladu, pri jeho kráľovskej večeri. A predsa som sa usiloval zo všetkých síl, ako kresťan, mať ho rád. Po jedle podporučík priniesol kávu s koláčikmi. Veliteľovi očividne chutili, pozrel sa na mňa a povedal mi: „Vaša žena je znamenitá kuchárka, Dapozzo!“ Nerozumel som, čo tým chcel povedať. Vysvetlil mi to sám: „Už roky vám žena posiela koláčky, ktoré mi vždy nesmierne chutili.“ Pokušenie nenávidieť ho bolo neznesiteľné. Moja žena a moje štyri deti šetrili zo svojich malých dávok múky, masla a cukru, aby mi posielali tie koláče, ... a tento človek ich vždy zjedol. Požiadal som veliteľa, aby mi dovolil aspoň privoňať ku koláčom, aby som si pripomenul domov. Odmietol a zreval: „Raus! Von!“ Po vojne som našiel stopu tohto veliteľa. Zmenil si meno a viedol jednoduchý život, snažiac sa neupútať pozornosť.

V roku 1953 som ho išiel navštíviť s jedným priateľom. Nespoznal ma. Tak som sa teda predstavil: „Som číslo 17531. Pamätáte si Vianoce 1943?“ Zmocnila sa ho hrôza. „Prišli ste sa mi pomstiť?“, opýtal sa bezvýrazným hlasom. Namiesto odpovede som otvoril pred ním veľký balík. Boli v ňom vynikajúce koláče. Požiadal som jeho manželku, či by nebola taká láskavá

---

³⁷ porov.: PIERE LEFÈVRE, Veľké pravdy v malých príbehoch, Lúč 2006, s. 13

a uvarila nám kávu. Potom sme si rozdelili koláče a všetci štyria sme si vypili kávu. Po celý čas sme boli ticho. Veliteľ sa rozplakal a povedal: „Ako ste mi mohli odpustiť?“ Odpovedal som mu: „Z lásky ku Kristovi.“ Prvé prikázanie nás vyzýva, aby sme Boha milovali nadovšetko.

Na čo ste mysleli, keď som vám rozprával tento príbeh? Áno, máme odpúšťať. Je správne, kresťanské, že pre lásku od Ježiša, chceme milovať i nepriateľov... Priberme si tieto Ježišove slová do svojho života...

ADE:

Svätý Pavol prirovnáva Cirkevné spoločenstvo ku veľkolepej stavbe. Každý veriaci je jedným kameňom v múre tohto diela. A vieme, že pre bezpečnosť veľkej stavby je nevyhnutné, aby každý kameň bol spoľahlivý. Rovnako aj svätosť Cirkvi je rozdelená medzi jej členov. Drahí svätí, zostaňme verní tomuto vznešenému povolaniu – svätosti, ktoré nám dal Ježiš, lebo sme jeho priatelia a miloval nás až na smrť.

Amen.

Ôsma nedeľa v období cez rok „A“

Mt 6,24-34

Božia prozreteľnosť

Naučiť sa uprednostňovať duchovné veci pred materiálnymi.³⁸

AI

Prozreteľnosť. Kto z vás by vedel povedať, čo znamená toto slovo? V bežnej komunikácii dnes toto slovo vôbec nepoužívame. Keď som sa tak nad tým zamýšľal, ja osobne som toto slovo počul a použil len v súvislosti s Bohom a jeho prozreteľnosťou. Niet teda divu, že by niekto z nás nechápal, čo toto slovo znamená. To by však bola veľká škoda, lebo práve táto Božia vlastnosť sa nás tu na zemi bytostne dotýka.

---

³⁸ Porov.: TARAJ, P.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula, 2010.

KE

Ak sme pozorne počúvali dnešné prvé čítanie a evanjelium, iste nám neušlo hlavné posolstvo, ktoré sa nám dnes ponúka. Dozvedáme sa, že sa nemáme veľmi starať o to, čo budeme jesť alebo si obliekať, ale hlavne o Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť. Pripomínajú nám to slová: „*Váš nebeský Otec vie, že toto všetko potrebujete*“ (Mt 6, 32). Čo to znamená?

DI

Evanjelium, ktoré sme si práve vypočuli, patrí k Ježišovej „reči na vrchu“. Svätý evanjelista Matúš sa jej venuje celé tri kapitoly. Ježiš tu počnúc blahoslavenstvami a novým učením - rozdielnym od Starého zákona, vysvetľuje ako žiť. V dnešnej dobe, v porovnaní s dobou Ježiša Krista, dosť málo žijeme s prírodou. Len málokto z nás je poľnohospodárom a vníma zbližša orbu, siatie či mlátenie obilia a rovnako život zvierat a rastlín. Pred 2000 rokmi to bola pre ľudí každodenná záležitosť, preto Kristus vo svojej reči používa prirovnania najmä z prírody.

V dnešnom evanjeliu dominovalo najmä slovo 'ustarostení'. V gréčtine toto slovo znie 'merimnan' a má význam ako 'namáhať sa pre niečo', vzhľadom na jedlo, oblečenie či čas. Ježiš ho používa až päťkrát. Prečo asi? Práve preto, že chcel upozorniť na problém, ktorý je v človeku od prvotného hriechu a pretrváva až dodnes. Istotne každý z nás chápe, že život je viac ako jedlo a telo je viac ako odev. Jedlo a odev sú totiž len akoby nástroje života a tela, ktoré im súžia. Nedá sa však žiť bez jedla a bez oblečenia - neviem si predstaviť, že by sme tu behali teraz s figovými listami. Čo teda Ježiš žiada? Problém nie je v tom, že by sme nemali zháňať pre seba jedlo alebo oblečenie a čakať, kým nám to padne z neba. Avšak starosť o tieto pozemské veci máme dať na druhé miesto, za veci duchovné. Keď som jeden rok v seminári býval blízko hniezda lastovičiek, párkrát som sa zastavil a ticho pozoroval ich život. Celý čas lietali a zháňali potravu. Keď ju zohnali, tak ju doniesli mláďatám alebo zjedli sami. Nijaké zásoby si však nerobili.

Osobne nemám veľký prehľad o živote vtákov, ale myslím si, že väčšina z nich si zásoby nerobí. Každý deň začína odznova boj o prežitie, no ako vidíme, sú tu podnes. Boh im nedal zahynúť. Práve na túto skutočnosť poukazuje Ježiš. Nesmieme to však pochopiť nesprávne. Ježiš nenabáda k lenivosti, aj keď to tak z počiatku môže vypadáť. Nabáda k viere v Božiu pomoc ohľadom pozemských starostí s tým, že uprednostníme starosť o Božie kráľovstvo a získanie nebeskej slávy. Na zemi asi azda ani niet človeka, ktorého by nenadchla krása rozkvitnutej lúky. Nik z nás nevidel Šalamúna, ale za krásou dnešných módných trendov určite veľmi nezaostával. Ježiš však tvrdí, že obyčajná poľná ľalia je krajšia ako Šalamún v celej svojej kráse. Nuž keď sa Boh takto stará o poľnú bylinu, vari by zabudol na nás? Veď sme preňho omnoho cennejší ako vtáky či kvety.

PAR:

Nedá mi, aby som sa nedotkol dnes aj obsahu prvého čítania. Boh hovorí: „Môže matka zabudnúť na svoje nemluvňa a nezľutuje sa nad synom svojho lona?“ (Iz 49,14). Pravda, aj tu musíme konštatovať, že dnes azda častejšie ako inokedy v minulosti, matky zabudnú na svoje deti a odhodia ich. No Boh dodáva: „Keby aj matka zabudla, ja nezabudnem.“ Veľmi dôležité slová. Aj keby nás opustil najbližší človek, matka ktorá nás porodila a mala by chcieť pre nás to najlepšie, alebo keby nás opustili aj všetci priatelia a známi, Boh na nás nezabudne. Prečo sa teda prehnane starať o to, čo bude zajtra? Prečo donekonečna zháňať peniaze a majetok len preto, aby som mal viac? Prečo sa donekonečna zháňať za titulmi a vysokými postaveniami, len pre dobrý pocit? Preto, aby som si zabezpečil lepšiu budúcnosť? A kde je naša dôvera v Boha?

Tu prichádzame k podstate a pravému významu slov 'Božia prozreteľnosť'. Boh veľmi dobre vie o všetkom, čo potrebujeme a my by sme to mali vedieť. Žili by sme potom omnoho spokojnejšie. Nikomu by sa nestalo, že by nestíhal mať čas na Boha, pretože keď máme starosť o svoju dušu - modlitbu, svätú omšu, čítanie Božieho slova atď. – a kladieme ju pred starosti o živobytie, Boh nás požehná a vždy budeme mať dostatok prostriedkov pre život.

MY:

Zamyslime sa:

Istý úspešný podnikateľ počas svojej dovolenky v Afrike, sa prechádzal po opustenej morskej pláži a zbadal domorodého človeka, ako nečinne leží na brehu mora a spokojne sa vyhrieva na slnku. Podišiel k nemu a spýtal sa ho: „Prečo tu len tak nečinne ležíš na brehu?“ Ten mu odpovedal: „A čo mám robiť? Keď skončí príliv, pozbieram nejaké ryby, ktoré more prinesie, zjem ich a ležím spokojne ďalej.“ „A prečo tie ryby nepredáš na trhu? Zarobil by si peniaze a mohol by si si kúpiť čln s ktorým by si nachytal viac rýb.“ „A čo potom?“ ozval sa domorodec. „No potom by si predával ryby ďalej a mohol by si si založiť malú rybársku spoločnosť, kúpiť väčšiu loď...“ „A čo potom?“ „No potom by sa tvoja rybárska firma rozrástla, mal by si niekoľko lodí, zamestnával by si veľa ľudí...“ „A čo potom?“ opýtal sa znova domorodec. „Stal by si sa veľkým boháčom, na všetko by si mal ľudí a už by si nemusel robiť vôbec nič, len si spokojne ležať niekde pri mori.“ „A čo robím teraz?“ odvetil spokojne.

Možno by sa každý z nás rád vymenil s tým človekom na pláži, no nejde to. Viera v Božiu prozreteľnosť nie je výzva k lenivosti. Veď Boh nás nestvoril len pre to, aby sme jedli. Volá nás k zodpovednému životu a k práci. Sv. Pavol v druhom liste Solúnčanom píše: „Kto nechce pracovať, nech ani neje.“ Nezháňajme sa však priveľmi za majetkom a peniazmi. Hlavne nie tak, aby nás to nútilo zanedbávať vzťah k nášmu Otcovi, ktorý na nás nikdy nezabúda.

ADE:

Čo je teda Božia prozreteľnosť? Je to starostlivosť nášho Boha o každého z nás. On nenechá ani vtáka padnúť na zem bez svojho vedomia a stará sa o každého z nich. Je teda rad na nás. Neprehlušme prehnými svetskými starosťami starosť o svoj duchovný život, ktorý je v konečnom dôsledku to najdôležitejšie. Veď, čo nám je zo všetkého bohatstva zhromaždeného tu na zemi? Už zajtra ráno sa totiž nemusíme prebudiť do nového dňa.

Amen.

Byť oddaný viere

Povzbudiť veriacich, aby dokázali vyznať vieru za každých okolností.

AI:

Určite, každý z nás zvykne najmä v administratívnych úkonoch či pri slávnostných príležitostiach, používať slovné spojenie 'vážený pán, vážená pani' a podobne. Je však otázne, do akej miery myslíme tieto slová vážne, pretože častokrát sa stáva, že tieto slová používame len zo zvyku, bez toho, aby sme svojim životom ukázali, že si toho človeka, ktorého oslovujeme, naozaj vážime.

KE:

V dnešnom úryvku z Evanjelia podľa Matúša sme počuli, ako vraví sám Ježiš Kristus: ***„Nie každý, kto mi hovorí: „Pane, Pane“ vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach“*** (Mt 7,21).

DI:

Prečo Pán Ježiš dáva takúto výstrahu? V tých časoch existovali rôzne náboženské skupiny, ako sú farizeji, saduceji, zelóti, ..a každá z týchto skupín prežívala svoju vieru ináč. Problém bol v tom, že oni vieru žili navonok. Sám Ježiš o nich hovorí: ***„Viažu ťažké až neúnosné bremená a kladú ich ľuďom na plecía, ale sami ich nechcú ani prstom pohnúť. Všetko, čo robia, konajú iba preto, aby ich ľudia videli: rozširujú si modlitebné remienky a zväčšujú strapce na šatách, radi majú popredné miesta na hostinách, prvé stolice v synagógach, pozdravy na uliciach a keď ich ľudia oslovujú Rabbi“*** (Mt 23,4-7).

Toto všetko, čo farizeji konajú, robia iba pre to, aby všetci videli, akú majú vieru. To je akoby navonok volali k Bohu: ***„Pane, Pane!“*** čiže robia sa, že sú Boží služobníci, ale v skutočnosti sa len pretvarujú a utláčajú ľud. Preto ich Ježiš vystríha. Hovorí, že pri poslednom súde budú zatratení, lebo všetko, čo robili, robili pre seba a svoju slávu a nestarali sa o to, čo od nich chce Otec. Upozorňuje ich, že spasení môžu byť nie vtedy, keď konajú zázraky, alebo vedú

liturgiu, či dávajú nariadenia ohľadom náboženského života, ale jedine vtedy, keď plnia vôľu jeho Otca a žijú vieru aj v srdci. Ježiš vysvetľuje, že jeho Otec chce presný opak toho, čo robia farizeji: ***„Vy sa nedávajte volať Rabbi, lebo len jeden je váš Učiteľ, vy všetci ste bratia. Ani Otcom nevolajte nikoho na zemi, lebo len jeden je váš Otec, ten nebeský. Ani sa nedávajte volať Učiteľmi, lebo len jediný je váš Učiteľ, Kristus. Kto je medzi vami najväčší; bude vašim služobníkom. Kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený“*** (Mt 23,8-12). Teda Pán od nás v prvom rade žiada pokoru a pravú žitú vieru..

PAR:

Povedali sme si, v akej situácii a komu povedal Ježiš tieto slová. Ale jeho slová sú aktuálne aj dnes. Nežijeme aj my ako farizeji? Aký je náš život? Odsedíme si len v nedeľu hodinu v kostole a v týždni žijeme ako neveriaci; len keď nám to prinesie výhody sa priznáme, že sme veriaci. Každodenný život musíme žiť ako kresťania, skutkami dokazovať a žiť vieru. My veriaci musíme stáť na pevnom základe viery.

MY:

Presvedčivá viera premáha v ľuďoch neveru.

Jeden študent rozprával, že býval v internáte a zdalo sa mu, že má okolo seba samých neveriacich spolužiakov. Aj keď tušil, že niektorí sú veriaci, nikdy to navonok neprejavili, skôr naopak. Zvlášť jeden sa často vyjadroval na adresu veriacich ironicky a keď sa hovorilo o Cirkvi, nenechal si ujsť príležitosť, aby ju v niečom nezosmiešnil. Raz priniesol do izby roztrhnutý ruženec, mával ním a pýtal sa: „Kto z vás vie, čo to je?“ Jeho spolužiak cítil, že by mal povedať, že je to ruženec, na ktorom sa modlievajú veriaci, ale mlčal s ostatnými. Neveriaci mladík umiestnil ruženec v izbe na pekné miesto a malý krížik, ktorý na ňom visel, im sprítomňoval Krista celé ďalšie štúdium. Rozprávajúci veriaci študent poznamenal: „Ja som sa nedokázal ani raz ozvať na ironické poznámky svojho spolužiaka, nikdy som nedokázal vyznať svoju vieru. Ale vidím, že Kristus sám robí krok ku mne, a práve cez toho, od ktorého by som to najmenej čakal.“

V tejto prežitej skúsenosti cítil povzbudenie, že v najbližšej príležitosti vyznať svoju vieru už nemôže mlčať. A stalo sa, že pár týždňov jednému z jeho spolužiakov zomrel otec. Celá trieda išla na pohreb aj s triednym profesorom. Rozprávajúci mládenec sa už v tom čase snažil častejšie pristupovať k svätému prijímaniu. Pohrebu predchádzala svätá omša. Všetci jeho spolužiaci išli na chór, on zostal dolu, lebo chcel ísť na sväté prijímanie. Počas svätej omše na seba stále cítil pohľady svojich spolužiakov i triedneho, v ktorých registroval otázku: „Prečo nie si medzi nami?“ Keď prichádzal čas ísť na sväté prijímanie, odohrával sa v ňom veľký vnútorný boj, boj o vyznenie svojej viery. „Dokážeš sa priznať ku Kristovi a vyznať svoju vieru, alebo ju zatajíš ako doteraz!?“ S Božou pomocou pozbieral sily, zdvihol sa a šiel... Keď prijal Krista a vrátil sa na svoje miesto, prežíval veľkú vnútornú radosť z toho, že zvíťazil. Zároveň však víťazila v ňom aj presvedčivosť viery. Po svätej omši v duchu čakal na otázky svojich neveriacich spolužiakov, ale zároveň si uvedomoval, že teraz už niet kde cúvať, len odpovedať. A tak to bolo. Najprv sa ho jeho triedny profesor spýtal: „Ty si veriaci?“ – „Áno, som veriaci.“ Potom sa aj spolužiaci pýtali. A v jeho odpovediach bolo možné spoznávať, že si za nimi už stojí celý a je ochotný znášať i výsmech. Na prekvapenie sa mu nedostalo žiadneho výsmechu.

Vidíme, že presvedčivá viera si podmaňuje ľudské srdce, ktoré tápa v nevere, a to je naša služba našim blízkym. Nebojme sa ju vyznávať vždy a všade. Odkaz Svätého Otca v blahej pamäti Jána Pavla II. nám Slovákom bol jednoznačný: „Nebojte sa! Nikdy sa nehanbite za evanjelium!“ Evanjelium nádeje nikdy nemôže sklamať. Keď postavíme svoj život naozaj na pevných základoch viery, dáme nášmu životu neohrozenú silu a naplní nás dôvera, že Boh je vždy s nami. Prežijeme všetky trápenia a skúšky, ktoré nám každodenný život prináša a nikto z nás sa im nevyhne, lebo viera dáva silu a s dôverou, že som v Božom náručí, vždy všetko zvládnem. Vo svetle viery sa rozriešia mnohé naše životné problémy. A to sa stane vtedy, keď slová „Pane, Pane“ budeme v modlitbe myslieť vážne...

ADE:

Ak sme si uvedomili slová Pána Ježiša, že naše slová sa musia zhodovať s naším životom, nemalo by sa nám stať, že v onen deň si vypočujeme najsmutnejšiu vetu evanjelia: „Odídte odo mňa, nepoznám vás.“ Prajem vám i sebe, aby sme v ten deň počuli: „Verný sluha, vojdí do radosti svojho Pána.“

Amen.

Desiata nedeľa v období cez rok „A“

Mt 10,26-33

Nasledovanie Ježiša

*Povzbudiť k radostnému a odhodlanému nasledovaniu Krista.*³⁹

AI:

Predstavme si, že sme dobre situovaní, máme luxusný dom, perfektné auto, chatu v lukratívnej turistickej oblasti a hlavne bohaté bankové konto. Z práce máme radosť, veľa sa nenarobíme, ale s príjmom sme viac ako spokojní. Daný stav a spôsob života sa nám páči a za nič na svete by sme ho nemeni. A predsa, zrazu niekto príde a povie: **„Nechaj to všetko tak a poď za mnou.“** Čo by sme urobili? Ako by sme reagovali?

KE:

Presne to sa stalo aj Matúšovi v dnešnom evanjeliu: **„Ježiš videl na mýtnici sedieť človeka menom Matúš a povedal mu: „Poď za mnou!“ On vstal a išiel za ním“** (Mt 9,9).

DI:

Mýtnik Matúš sa mal vo svojej dobe veľmi dobre. Mal stabilnú prácu, bol vyberačom daní, bolo to jeho zamestnanie, za ktoré dostával plat. Ale to mu nestačilo. Ako mnohí ďalší mýtnici, aj on vyberal viac ako mal, okrádal ľudí a často od nich pýtal viac ako bolo treba. Samozrejme, že to, čo bolo navyše, išlo do jeho vrečka. Okrádal predovšetkým svojich súkmeňovcov, preto bol nimi nenávidený a opovrhovaný, skrátka všetci vedeli čo je zač. Život colníka Matúša

³⁹ Porov.: MAJERNIK, R.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula, 2010.

bol spojený s nepoctivosťou a korupciou. Bol však zabezpečený, mal všetko, po čom túžil, patrila medzi najbohatších ľudí svojej doby. Určite bol s tým spokojný a čo o ňom vraveli iní, mu nevadilo. Tu zrazu prichádza niekto, koho predtým osobne nepoznal a jednoducho mu povie: **„Nechaj všetko tak a poď za mnou.“**

Reakcia Matúša je prekvapujúca. Postavil sa, všetko zanechal a išiel za Ježišom. Je to veľmi obdivuhodné, ako tento zbohatlík bez slova protestu, či nejakej otázky a pochybovania ide za Ježišom. Všetko, čo si nahonobil a získal, všetky svoje hmotné istoty opustil a vykročil za niekým, kto bol chudobný a zdanlivo nič nemal. **„Lebo niet nikoho, kto by pre mňa a pre evanjelium opustil dom, alebo bratov a sestry, alebo matku a otca, alebo deti, alebo polia, aby nedostal stonásobne viac; teraz, v tomto čase... a v budúcom veku večný život“** (Mk 10,29-30). Ale toto stretnutie sa Matúša s Ježišom zmenilo celý jeho život. Matúš sa tu stretol so živým Bohom a počul slová, ktoré boli v tej chvíli adresované len jemu: **„Nasleduj ma.“** Toto nasledovanie Ježiša však vyžaduje od Matúša zmenu života. Už nič pre neho nebude tak, ako doteraz a napriek tomu Matúš neprotestuje. Táto výzva, ktorou ho Ježiš oslovil, je dôkazom, že Matúš pochopil, že v živote jestvuje aj niečo viac ako sú peniaze, pohodlný a zabezpečený život. Matúš zrazu chápe, aký bol jeho život a chce to napraviť. Tento začiatok nového života nespočíva len v zmene zmýšľania a konania, ale predovšetkým v nasledovaní Majstra. Je to vykročenie na cestu, ktorá vedie do Božieho kráľovstva, ktoré Ježiš ohlasoval. Je to odvaha a chuť žiť odteraz svoj život s Ježišom a pre Ježiša, bez kompromisov a naplno.

PAR:

Nie je nám toto rozprávanie o Matúšovi nejako povedomé aj z nášho života? Nie je nám Matúš tak trochu podobný? Možno si teraz povieme: ja určite nežijem, ako Matúš. Nikoho neokrádam, živím sa poctivou prácou a ani zďaleka nevlastním toľko, že by o mne niekto mohol tvrdiť, že som bohatý. No napriek tomu, položme si teraz otázku: Nasledujem svojho Majstra? Počul som už vo svojom živote jeho výzvu: **„Poď za mnou!“**? Áno, žijeme si svoj vlastný, spokojný život. Nekradneme, nezabíjame, v nedeľu zjídeme na svätú omšu

a sme úprimne presvedčení, že tak je to v poriadku. Tu však prichádza Ježiš a aj nám hovorí: „Nasleduj ma.“ Čo to ale znamená pre náš každodenný život?

Živý Boh nás pozýva, aby sme sa rozhodli pre neho, aby sme mu dovolili vstúpiť do našich životov, aby sme mu v dôvere odovzdali svoj život a tak ho nasledovali na ceste do Božieho kráľovstva. Prosí aj nás, aby on sám mohol zaujať prvé miesto v našom živote, aby sa tak stal centrom a stredobodom všetkej našej každodennej aktivity a činnosti. Tu je potrebné, aby sme aj my s chuťou a odhodlane vstali a nasledovali Ježiša. Pravda, tak ľahko to asi nepôjde. Možnože nemáme také bohatstvo ako mytník Matúš, no aj napriek tomu je ešte veľa toho, čo musíme opustiť a vzdať sa, aby sme tak mohli naplno nasledovať Ježiša. Je potrebné, aby sme sa vzdali pohodlného ničnerobenia a tak mali viac času pre Boha, na modlitbu, ako aj pre svojich blízkych. Je potrebné, aby sme sa vzdali hnevu a zlosti, dokázali odpustiť a boli priateľskí voči svojmu okoliu. Musíme opustiť cestu hriechu, aby sme naplno zažili milosť Božieho odpustenia. Ako si sami určite uvedomujeme, je toho ešte dosť, čo musíme zanechať a opustiť, aby sme mohli nasledovať Krista.

MY:

Byť s Ježišom, chodiť spolu s ním, byť jeho učeníkom, je pre nás veľké vyznačenie. Boh tu a teraz každému z nás hovorí: Ján, Mária, Anna, Peter: **„Podľa mnou, nasleduj ma.“**

To je to najkrajšie a rozhodujúce pozvanie, akého sa nám môže dostať. 20. júl 1969 sa navždy zapísal do histórie ľudských dejín. Vtedy položil Američan Neil Armstrong, veliteľ vesmírnej lode Apollo 11, ako prvý človek svoju nohu na Mesiac. Povedal pri tom známe slová: „Je to malý krok pre človeka, ale obrovský krok pre ľudstvo.“

Boh pozýva nás všetkých, aby sme urobili malý krok, ktorý však siaha až do večnosti. Je to krok k Pánovi Ježišovi. Je to rozhodnutie nasledovať ho. Môže ho urobiť každý z nás. V našom živote tým nastane obrad s úžasnými, večnými následkami. Nebojme sa vykročiť za Kristom a nasledovať ho všade, kam pôjde.

Ježiš nás k tomu nenúti, ale pozýva, obracia sa na nás a to len preto, aby sme my boli šťastní a aby sme svoj život prežili šťastne a plnohodnotne. Prijmime toto pozvanie a vykročme za svojim Majstrom a Učiteľom.

ADE:

Mýtnik Matúš sa rozhodol zanechať svoj majetok a ísť za Ježišom, preto je nám v tomto konaní vzorom a príkladom. My, aj keď možno nemáme luxusnú vilu, nevlastníme perfektné auto, či tučné bankové konto, zanechajme všetky svoje naviazanosti, ktoré nám bránia nasledovať Krista a na jeho výzvu: „Pod’ za mnou“, odvážne vstaňme a vykročme za ním. Môžeme tak urobiť hneď, tu pri dnešnej sv. omši, povedať svoje „áno“ Ježišovi a nasledovať ho.

Amen.

Jedenásta nedeľa v období cez rok „A“

Mt 9,36-10,38

„Chodte a hlásajte.“

*Ohlasovanie evanjelia slovom.*⁴⁰

AI:

Skúsme sa zamyslieť nad tým, ktorí ľudia sú nám najbližší. Ktorých ľudí máme najradšej, alebo s ktorými ľuďmi, možno priateľmi, sa v našom okolí najviac stretávame a skúsme sa zamyslieť nad tým, ako veľmi nám na nich záleží, ako veľmi ich máme radi.

KE:

Ježiš dnes hovorí: **„Chodte a hlásajte: Priblížilo sa nebeské kráľovstvo. Chorých uzdravujte, mŕtvych krieste; malomocných očisťujte, zlých duchov vyhánajte. Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte“** (Mt 10,7-8).

DI:

Chodte a hlásajte, povedal Ježiš. Hlásanie je jeden z dvoch spôsobov svedectva. Tým druhým je svedectvo životom. Dnes sa veľa hovorí o tom, že

---

⁴⁰ Porov.: ORAVEC, M.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula, 2010.

treba ohlasovať životom, inak to svedectvo nie je autentické. A to je pravda. Ale je aj pravda to, že Ježiš povedal: **„Choďte a hlásajte.“** Prečo to hovorím? Lebo sa nám to svedectvo životom stalo niekedy aj nejakou výhovorkou. Lebo ak ja nehlásam slovom Krista, tak sa aspoň chlácholím, že ved' svedčím životom. Ja sa pýtam, ak ja svedčím životom, vráta niekomu moje svedectvo v hlave. Všimol si niekto, že je môj život nejaký iný. A nielen to, že je iný, ale je aj príťažlivý, radostný a má v sebe niečo tajomné ako napr. tajomstvo Ježiša Krista. Viete ako to spoznáme, či to tak je? Že sa nás na to ľudia opýtajú. Prídu a opýtajú sa: *„Počúvaj ty Jožo, Hanka,...atď. ako to, že ty si stále taký radostný, alebo vyrovnaný, spokojný, že z teba sála taký pokoj. Alebo, prečo robíš tamto, alebo tamto nerobíš?“* Zažili sme to alebo nie? Lebo ja som presvedčený, že ak sa nám to nestalo, tak my tým životom nesvedčíme. Lebo ľudia vtedy o nás zrejme nehovoria ako o prvých kresťanoch: „Pozrite ako sa milujú“. Vtedy zrejme nie sme tým svetlom Kristovým, ktoré žiari v temnotách. Vtedy ak neohlasujeme slovom, tak sa už nemôžeme vyhovoriť ani len na svedectvo života.

Neviem, či viete, ale svet bez Krista žije naozaj v temnote. Ved' kde sa pozriete, samé zločiny vraždy, vojny, nepokoje, nevraživosť, zlé vzťahy na pracoviskách v rodinách, cez Vianoce zvýšený počet samovrážd. A do tejto temnoty sme pozvaní my kresťania vydať svedectvo o Kristovi, priniesť svetlo Kristovo, jeho nádej, spásu a vykúpenie už pre tento život a neskôr pre život večný. Sú ľudia, ktorí nikdy nepočuli o Ježišovi, nikto im o ňom nepovedal, a tak celý život žijú v temnote. Nikdy nevideli záblesk Kristovho svetla. Sú rodičia, ktorí nepovedali svojim deťom ani len slovo o Ježišovi.

PAR:

O čom sa zhovárame so svojimi blízkymi, s ľuďmi, na ktorých nám najviac záleží? Hovoríme im o Ježišovi, alebo preberieme všetko ostatné? Lebo ak nebudeme svojim blízkym ohlasovať Ježiša, nielenže riskujeme, že nebudú raz spasení, ale že budú zatratení. Rodičia dnes pracujú od rána do večera, aby ich dieťa malo všetko, čo si zmyslí, ale nepovedia im o Kristovi a riskujú, že tí, pre ktorých celý život žili, raz budú zatratení. A neuvidia Božiu tvár. Ako

nezmyselne sa zrazu javí ich život, keď ich najmilší, ich deti, súrodenci, vnúčatá, priatelia sú vylúčení z večného života...

O čom sa zhovárame so svojimi najbližšími? Viete, ak sa dnes pozrieme do sveta, tak tam ľudia nemajú problém ohlasovať hocičo. Nemajú problém propagovať promiskuitný spôsob života. Propagovať pornografiu. Propagovať alkohol, propagovať drogy... ale my máme problém povedať priateľovi o Ježišovi. Prečo? Lebo sa hanbíme. Lebo by sme vyzerali čudne. Lebo by sme boli iní...?

MY:

Všetci poznáme príbeh svätého Pavla, keď píše, čo vytrpel pre Božie kráľovstvo: „Od Židov som, päť ráz dostal štyridsať bez jednej, tri razy ma bičovali, raz kameňovali, trikrát som stroskotal na lodi, noc a deň som bol na morských hĺbinách; často na cestách, v nebezpečenstvách na riekach, v nebezpečenstvách od zbojníkov, v nebezpečenstvách od vlastného rodu, v nebezpečenstvách od pohanov, v nebezpečenstvách v meste, v nebezpečenstvách na púšti, v nebezpečenstvách na mori, v nebezpečenstvách medzi falošnými bratmi; v námahe a lopote, často v bdení, o hlade a smäde veľa ráz v pôstoch v zime a nahote“ (2Kor 11,24-27).

Toto všetko vytrpel pre evanjelium. A čo my? Čo robíme my pre evanjelium? Viete, sú ľudia, ktorí si hovoria, že sú kresťania, alebo katolíci, a nikdy nikomu nepovedali o Ježišovi. A je na to veľa dôvodov.

Tak napr.: 1. „Nie som dosť svätý.“ Nikto nie je dosť svätý, aby mohol evanjelizovať, ale mali by sme sa snažiť a byť na ceste k svätosti. To je dobré pre pokoru, keď to vieme. Alebo:

2. „Teraz nie je vhodná chvíľa.“ Keby bol Ježiš čakal na najvhodnejšiu chvíľu, tak by dodnes neprišiel na zem a my by sme teraz nežili ako vykúpené Božie deti. Niekedy, keď sa robí taká verejná evanjelizácia na ulici, tak sa nám nechce, lebo trochu prší. Predstavte si, po tom všetkom, čo Pavol prežil.... a my sa bojíme kvapiek vody. 'Kvapiek vody'. Tu človek nevie, či sa ma smiať alebo plakať. A je plno ďalších výhovoriek, prečo nehovoriť o Ježišovi. Prečo je to tak?

Pretože pozeráme na seba. Pretože pozeráme na to, ako sa budeme hanbiť a čo všetko musíme prekonať. A tu predsa vôbec nejde o nás. Tu ide o tých, ku ktorým sme poslaní. O tých, ktorí potrebujú Ježiša, ale nikto im ho neohlásil. O tých, ktorí preto žijú v temnote bez Kristovho svetla, bez nádeje, bez hlbšieho zmyslu života. To nie je o nás. To je hlavne o nich. Ak budeme vnímať ich trápenia, prázdnotu a klam, v ktorom žijú, nebudeme môcť zostať byť ľahostajní. Nechať ich len tak 'napospas osudu'.

AI:

Kto sú naši najbližší? A čím žijú? Počuli už o Ježišovi? Prežili už niekedy hlboké stretnutie s Ježišom? Prežili sme ho my, aby sme ho mohli podávať ďalej? Ak svedčíme o Kristovi životom, potom istotne prichádza mnoho situácií, kedy musíme slovom vyznať Krista, ohlásiť Krista ľuďom, ktorým vrta v hlave náš spôsob života, naša radosť, ktorá vychádza z nádherného vzťahu s Kristom, ktorú oni u nás hľadajú.

Amen.

Dvanásta nedeľa v období cez rok „A“

Mt 10,26-33

Kto je náš nepriateľ?

*Diabol existuje a chce nás zahubiť, ale Kristus nad ním zvíťazil.*⁴¹

AI:

Stalo sa to v jednom africkom kmeni uprostred tropického pralesa. Ako po iné dni, otec vzal svojho mladého syna, aby ho zasvätil do ďalších tajomstiev džungle. Džungľa to nie sú len pestrofarebné škriekajúce papagáje uprostred sladkého tropického ovocia v korune stromov. Skôr naopak. Z každej strany tam číha na cudzieho návštevníka nebezpečenstvo. Ako sa tak túlili pomedzi mohutné stromy v spleti lian a papradí, otec zvolal: „Stoj! Ani sa nehni! Čakaj na môj povel!“ Syn ostal ako skala. Sekundy sa valili ako hodiny. Keď pocítil na

---

⁴¹ Porov.: SCHREINER, M.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula, 2010.

sebe prvé kropaje studeného potu, otec ticho povedal: „Pomaly sa plaz ku mne.“ Ako prišiel otočil ho smerom k stromu odkiaľ sa priplazil. V korune práve zmizol prudko jedovatý had. Každý chlapcov pohyb by znamenal istú smrť.

KE:

Ježiš vykresľoval svojim apoštolom pravdivý obraz o živote jeho učeníka. Ostať mu verný znamená aj: byť nenávidený a prenasledovaný týmto svetom. No dodáva, že sa nemusíme báť tých, čo môžu zabiť iba naše telo, ale **„...skôr sa bojte toho, ktorý môže i dušu i telo zahubiť v pekle“** (Mt 10,28b). Kto to je? Všetci veľmi dobre vieme.

DI:

Prečo Ježiš prišiel na svet? Aký bol účel jeho služby, poslania tu na zemi? Prišiel, aby sňal z ľudí bremeno hriechu. Aby nám odpustil. Veď to naznačuje aj Jeho meno. Ježiš - Ješua, čo v preklade znamená: **„Jahve je spása“**. **On sám povedal: „Neprišiel som svet súdiť, ale spasiť“** (Jn 12,47). Prišiel, aby uzdravil naše telá z chorôb a postihnutí. Sväté písmo o tom jasne hovorí: **„Slepi vidia, chromí chodia, malomocní sú čistí, hluchí počujú, mŕtvi vstávajú a chudobným sa hlása evanjelium“** (Mt 11,5). Túto odpoveď dostal Ján Krstiteľ, keď sa pýtal, či Ježiš je ten pravý Mesiáš, ktorý mal prísť na svet. Prišiel, aby nás uzdravil z našich emocionálnych zranení. Sám nás pozýva: **„Podďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním“** (Mt 11,28). Odpustenie hriechov a uzdravenie nášho tela a duše nie je ešte všetko, kvôli čomu tu Ježiš prišiel. Je ešte jeden dôvod. A to, aby zabránil zlu, ktoré toto všetko spôsobuje. Prišiel nás oslobodiť od zdroja, pôvodcu zla. Kto to je? V prvom liste apoštola Petra je na to jasná odpoveď: **„Váš protivník diabol ...“** (1Pt 5,8).

Naším nepriateľom je diabol. Nie je to náš nepodarený kolega v robote, sused, s ktorým sa hádame o hranicu pozemku. Naš skutočný nepriateľ je jeden. Keď apoštol Peter odhováral Ježiša od toho, aby splnil Otcovu vôľu, aby sa vyhol utrpeniu a smrti na kríži, on mu rázne odpovedal: **„Choď mi z cesty satan!“** (Mk 16,23). Ježiš vedel, že za slovami Petra sa skrýva pokúšanie Zlého. Neodohnal, neodsúdil Petra, ale jeho. Prameňom môjho hnevu, neodpustenia

blížnemu nie je náš blížny, ale on. On rozsieva neustále kúkoľ medzi pšenicu (*porov. Mt 13,24-30*). Jeho cieľ je jeden. Zahubiť našu dušu i telo. Chce nás dostať do pekla, do večnej smrti.

Či sa nám to páči alebo nie, diabol existuje. Toto je stále platné učenie Cirkvi, ktoré sa nikdy nezmení. Sú dva extrémne pohľady v tejto oblasti. Prvý je, že diabol neexistuje. Druhý, že diabol je všade a vo všetkom. Správny názor je niekde v strede a znie: Diabol existuje. Odkiaľ to vieme? Znovu z Písma. Jeho existencia sa spomína v celej Biblii. Od prvej knihy až po poslednú. V prvej Knihe Genezis je opísaný prvý hriech našich prarodičov Adama a Evy. V poslednej Apokalypse sa o ňom hovorí, že bude napokon porazený.

Satan nielen existuje, ale aj ovplyvňuje ľudí. Boh to dopúšťa. Prečo? Nevieme, vie to iba Boh. Ako? Najčastejšie pokúšaním. S týmto sa stretáva každý z nás a každý deň. Diabol nám v pokušeniach predstavuje veci tak, aby sa nám páčili a považovali sme ich za dobré, hoci za normálnych okolností by sme ich odmietli. Väčšinou sa mu dáme nachytať. Vie majstrovsky klamať. Veď jedno z jeho mien je „Otec lži“. Božie slovo nám však dáva nádej, že Boh nedovolí, aby sme boli skúšaní nad naše sily. Dá nám všetko, aby sme zvládli každé pokušenie. Nikto z ľudí sa tomu nevyhol. Každý svätý musel bojovať s pokušeniami. Dokonca aj Ježiš, keď žil tu na zemi.

PAR:

Nemusíme sa však báť. Meno svätého archanjela Michala v preklade znamená „*Kto ako Boh*“. Nik nie je mocnejší ako náš Boh. Ježiš vo svojej rozlúčkovej reči v evanjeliu svätého Jána hovorí učeníkom otvorene, že odpoveď na ich hlásanie nebude vždy kladná, skôr sa stretnú s odporom a prenasledovaním. Na záver im povie: „***Vo svete máte súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet***“ (*Jn 16,33b*). Ako Ježiš premohol svet? Svojou smrťou na kríži. Jeho víťazstvo je večné. Prostredníctvom Cirkvi nám rozdáva z ovocia tohto vykupiteľského diela. Toto ovocie je ukryté vo sviatostiach. Zvlášť vo sviatosti zmierenia a v Eucharistii. Ježiš nás takto pridružuje k svojmu víťazstvu. Musíme žiť v milosti a odmietať hriech. Takto sa však dostávame do

nepriateľstva s diablom. Bude na nás útočiť. On útočí hlavne na našu slobodnú vôľu. Slobodná vôľa je najväčší dar, ktorý sme dostali od Boha pre náš život. On útočí na ňu hlavne preto, lebo my sme v nej dostali možnosť, moc odmietnuť Boha a otočiť sa mu chrbtom. Fyzické utrpenie, ktoré zakusoval Ježiš pri svojom utrpení nebolo všetko. Doliehalo na neho neustále pokušenie nedokončiť dielo vykúpenia. Satan útočil na jeho slobodnú vôľu. Lebo on sa slobodne rozhodol obetovať svoj život za nás. Vidíme to hlavne v Getsemanskej záhrade. Aj keď doliehala naňho smrteľná úzkosť, vždy povedal svojmu Otcovi: **„Nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane!“** (Lk 22,42). Na kríži víťazne spečatil tento boj slovami: **„Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha“** (Lk 23,46). Do modlitby, ktorú nás Ježiš naučil, vsunul prosbu: **„...buď tvoja vôľa, ...“** (Mt 6,10b). Chce, aby sme aj my neustále odovzdávali svoj život do Božích rúk, aby náš život bol skrze Krista ukrytý v Bohu. Kedy ho najviac urážame? Keď konáme tzv. zvykové hriechy. Ježiša neurážajú najviac naše pády, ktoré sa nám stanú z našej slabosti, ale hriechy, ktoré neľutujeme, lebo sa ich nechceme zbaviť a počítame s nimi aj v budúcnosti. Najviac mu spôsobuje bolesť práve toto, že s tým počítame aj do budúcnosti. Hriech sa nám stáva zvykom. To je najväčšia tragédia!

MY:

Svätý Peter - prvý pápež, nám, hovorí: **„Buďte triezvy a bdejte! Váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá koho by zožral. Vzoprite sa mu, pevní vo viere“** (1Pt 5,8-9). Náš nepriateľ stále číha na náš život ako lev na svoju korisť. Aký má byť náš postoj? Byť triezvy a bdieť. Nehovorí: „Kľud, máš istotu, o nič nejde,...“ Máme byť bdelí, čiže kľudní ale opatrní.

Aj „Petrovia“ našej doby nám jasne hovoria, aký nepriateľ na nás číha.

Pápež Pavol VI. vo svojom príhovore v Castel Gandolfo v novembri 1972 povedal: „Chcem sa vás opýtať jednu otázku“ je to zvláštne, keď sa pápež pýta, „Čo je najväčšia potreba dnešnej Cirkvi?“ Čakal na odpoveď a hovoril: „Nemyslím si, že moja odpoveď je poverčivosť a zjednodušovanie. Ale je to: ako sa ochrániť a obrániť proti tej duchovnej sile, ktorú nazývame diabol.“ Teraz už

Boží sluha, Ján Pavol II., sa v roku 1985 vyjadril: „Cirkev je teraz zatiahnutá do duchovnej vojny, ktorá môže prejsť do formy exorcizmu.“

K tejto téme sa vyjadril i súčasný pápež Benedikt XVI.: „Cirkev potrebuje o 3000 exorcistov viac ako má teraz.“ Diabol existuje a koná svoju špinavú robotu. Existuje vo svete, aj tu v našej farnosti. „Dym diabla vstúpil aj do Vatikánu“, povedal raz Pavol VI. Platí to i dnes. Byť triezvy a bdieť! 'Bdieť' v Písme znamená, 'mať pripravenú, zažatú lampu'. Stále dávajme pozor na to, aby svetlo milosti nikdy nezhaslo v našej duši. Náš nepriateľ nám možno povie: „Ja ti postrážim tvoje svetlo, aby nezhaslo. Len mi ho daj.“ Je to „otec lži“. Jeho cieľom je, aby sme prestali byť deti svetla a stali sa deťmi tmy - zatratenia.

ADE:

Keď sme boli deti, nepoznali sme mnohé nebezpečenstvá. Ale našťastie bdeli nad nami naši starostliví rodičia a i vďaka nim sme teraz možno nažive. Takto to bolo aj v prípade toho chlapca v džungli. Všetci sme synmi a dcérami nášho nebeského Otca. Nechce stratiť ani jedného z nás, lebo nás veľmi miluje. Preto počúvajte jeho starostlivý hlas, ktorým nás vystríha pred našim nepriateľom a ukazuje nám bezpečnú cestu do raja - večnej blaženosti v nebi. Nech v našom srdci stále zaznieva prosba: **„Buď vôľa tvoja.“**

Amen.

Trinásta nedeľa v období cez rok „A“

Mt 10, 37-42

Nájdienie života

Získať život večný, naplňaním každodenných povinností.⁴²

AI:

Určite si spomíname na rôzne relácie, či súťaže z televíznej obrazovky, ktoré nám za nejaký skutok - 'hrdinský čin', prinesú ľudskú slávu a peniaze. Síce strácame časť a slušnosť, ale získame nejakú výhodu.

---

⁴² Porov. VLASATÝ, P.: *Seminár z homileтики*. Spišská Kapitula 2010.

KE:

Dnešné Božie slovo nám hovorí o strate a zisku, ale nie o hocijakom. O získaní večného života na úkor pozemského. **„Kto nájde svoj život, stratí ho, a kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho“** (Mt 10,39). Zamyslime sa, čo sme ochotní obetovať pre Boha.

DI:

Dvetisícročná skúsenosť Cirkvi hovorí, že navzdory všetkým výhradám a výčitkám, aj tieto Pánove slová sú pravdivé. Na Ježišove slová odpovedá Peter: **„Pozri, my sme opustili všetko a išli sme za tebou. Čo z toho teda budeme mať? Ježiš im povedal: „Veru hovorím vám: Pri obnovení sveta, keď Syn človeka zasadne na trón svojej slávy, aj vy, čo ste išli za mnou, zasadnete na dvanásť trónov a budete súdiť dvanásť kmeňov Izraela. A každý, kto pre moje meno opustí domy alebo bratov a sestry, alebo otca a matku, alebo deti, alebo polia, dostane stonásobne viac a bude dedičom večného života“** (Mt 19,27–29).

Odvtedy, čo zazneli Ježišove slová o zrieknutí a kríži, premnohí opustili otca, matku, bratov a sestry, opustili majetok a postavenie a išli za Ježišovým pozvaním. Mnohí doslovne 'stratili život pre Ježiša', aby ho znovu našli vo večnej sláve - také je svedectvo mučeníkov. Pritom Ježišove slová v ničom neumenšovali v kresťanskom ľude lásku k rodičom, ani lásku k deťom, ani úctu k životu. Naopak, povýšili a posvätili ľudský život, ľudskú rodinu, ľudskú lásku. Ježiš nežiada od nás, aby sme nemilovali rodičov, bratov, sestry, deti, život, žiada od nás iba to, aby sme ich nemilovali viac ako jeho. Aby sme nenarušili Boží poriadok lásky, aby sme neoddelili ľudské hodnoty od Božieho prameňa. Pán Ježiš chce, aby sme v ňom milovali všetkých, slúžili všetkým, aby sme v ňom hľadali a zachraňovali náš život. Čím viac budeme milovať Ježiša, tým viac budeme milovať aj našich rodičov, bratov, sestry, synov a dcéry, tým si zachráňime život. Pán Ježiš nám dal príklad svojim životom. Prišiel na svet ako dieťa, miloval svoju Matku a prijímal jej lásku. Aj nám ju dal za Matku, aby sme ju milovali.

PAR:

Ježiš miloval deti, miloval život, miloval prírodu. No nadovšetko a vo všetkom miloval Otca. Táto trojičná láska Otca a Syna v Duchu svätom je prameňom každej inej lásky. Aj našej lásky. Jej patrí to večné viac.⁴³ Pre koho alebo pre čo sme ochotní stratiť svoj život? Mnohí z nás by odpovedali, že pre rodinu. Tí čo nemajú rodinu - pre najbližších priateľov, či kamarátov v škole, na ulici. Sme ochotní stratiť život pre vieru? Veď dnes nám stačí odísť za prácou za hranice, mladým do školy na druhý kút Slovenska a životom ukážeme, že keď sme navonok stratili rodinu, priateľov, čo hľadáme!? Myslím si, že najviac človek stráca pre blížneho. Veď si povieme, že život stratili pre Boha len zasvätené osoby a to kňazi či rehoľný brat, sestra. Veď je to ich úloha! Strácam niečo vo vzťahu k blížnemu? Otec, matka pre syna i dcéru sa zrieka svojich obľúbených činností, niekedy má aj viac zamestnaní, len aby dieťa malo všetko potrebné do školy, nejaké krúžky. A deti si to mnohokrát nevážia. No stáva sa aj naopak. Deti sa snažia a rodičia to flákajú. Rodič si len odvedie prácu v zamestnaní a doma nemá záujem o deti.

MY:

Čo-to si môžeme pripomenúť na príklade.

V minulom komunistickom režime, riaditeľ na základnej škole bol veľký komunista. Keď ráno deti trochu meškali na vyučovanie, lebo boli na rannej sv. omši, tak ich bil po rukách. Na ostatných hodinách im dal pocítiť svoju moc a útočil na Cirkev. Keď nastal prevrat, ten veľký komunistický riaditeľ sedával v prvej lavici v kostole. Veriaci ľud bol veľmi pohoršený. Kňaz mu nič nehovoril, veď platí pravidlo, že človek má odsúdiť hriech a milovať hriešnika. No za pár mesiacov zomrel. Po pohrebe jeho matka povedala kňazovi: „Dvadsať rokov sa modlila za jeho obrátenie.“ Pán jej prosbu vypočul. Stratila táto babka dvadsať rokov času s modlitbou? Nie! Strácala čas pre Boha o ona svojimi modlitbami našla zmysel života pre syna.

---

⁴³ Porov.: KRAPKA,, E.: :*Káž Božie slovo*, s. 142-143.

Čo si môžeme uvedomiť? Odpovedzme si myšlienkou na dnešné evanjeliu. Boh je milosrdný. Kto z nás je bez viny? Je čas, aby sme všetci urobili viac pre svoju spásu. Krátka modlitba? Niečo navyše? Napríklad, čo, kedy ako? Otázky si môžeme upraviť každý na seba, svoju rodinu...

ADE:

Snažme sa strácať svoj život pre Krista a to tým, že si zachováme svoju česť. V každom našom blížnom viďme Ježiša a s nezištnou láskou prežívajme každodenné radosti i starosti nášho života.

Amen.

Štrnásť nedeľa v období cez rok "A"

Mt 11,25-30

Tichý a pokorný srdcom

Uskutočňovať dobré skutky podľa Kristovho učenia⁴⁴.

AI:

Možno si to ani neuvedomujeme, hoci sme v kostole, predsa sa nachádzame v škole. No nie na základnej či strednej, ale v škole života. Poznáme v nej len dve hodnotenia. Prospel a neprospel. Zmeníme na drobné. V škole kde neprospel znamená: strata večného života. Prospel znamená: známka jednotka je nebo a známky dva, tri, štyri - očistec.

KE:

Ktorý učiteľ môže povedať: „***Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom.***“ (Mt 11,29)? Možnože, by sme takého našli, ale história ho usvedčí, že klame. Jedine jeden, ktorý presahuje všetky generácie a svet - Boh.

DI:

Dnes sa môžeme spýtať: „*Koho priťahuje Boh?*“ Evanjelium nám odpovedá, že nie múdrom a inteligentným, ale maličkým sa zjavil Ježiš. Títo pokorní a jednoduchí boli tými prvými, ktorí ho prijali. Boli to galilejskí rybári,

---

⁴⁴ Porov.: VLASATÝ, P.: *Seminár z homiletiky*. Spišskej Kapitule 2010.

tí najchudobnejší ľudia z dedín a miest, hriešnici, ľudia na okraji spoločnosti. Tí ďalší múdri ako Nikodém, alebo Pavol z Tarzu museli podstúpiť dlhú cestu, byť vyhodení zo sedla koňa, než dosiahli ten bod, kde človek stráca dôveru vo svojich silách, odovzdáva svoj život Bohu a nechajú sa ním viesť.⁴⁵

Ježiš nie je proti múdrosti a rozumu, ale je proti pýche a namyslenému mudrovaniu, ktoré je najčastejšie obyčajnou hlúposťou. Ježiš sa viackrát stretol s takýmto správaním ľudí, ktorí svojou ľahostajnosťou, zatvrdlosťou a nevšímavosťou, ranili nielen jeho srdce, ale zviedli a pohoršili iných vo svojom okolí. Boli to tí, ktorí videli a spravovali národ. Nevytýkal im ich vedu, učenosť, ale pýchu, ktorá im prekážala prijať pravdu. Je to memento, že nie hlava, ale srdce je pravým domovom evanjelia. Ježiš nepohrda odvahou, učenosťou, múdrosťou, usilovnosťou, ale tým, čo je spojené s pýchou, ako sú nadutosť, vyvyšovanie sa, podceňovanie iných. Pýcha zatvára človeku cestu k pravde. Človek môže byť múdry ako Šalamún, ak však nemá jednoduchosť a nevinnosť detského srdca, zatvára sa pred pravdou a nakoniec môže byť na tom horšie ako jednoduchý človek bez vzdelania, ktorý je však úprimný, ponížený a otvorený pravde. Ježiš o sebe vyhlásil, že je Pravda (*Porov. Jn 14,6*). Netreba veľa a rozumieme slovám **„učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom“** (*Mt 11,29*), lebo sú označením Boha.

Ako Ježiš vidí Otca, tak my, keď vidíme konať Ježiša, máme sa učiť konať podľa neho, to znamená, že keď sa namáhame a sme preťažení a konáme v jeho duchu, ticho a pokorne, že jarmo sa nám stane príjemným a bremeno ľahkým, pretože On bude s nami. Naša pozemské i večné šťastie je viazané na to, či Ježiša nasledujeme v jeho príklade.⁴⁶

PAR:

Ježiš vedel byť ticho. Preto nám adresuje slová: **„Učte sa odo mňa“** (*Mt 11,29*). Srdce Ježiša, tiché a pokorné, i nám ukazuje vzor, akého srdca máme byť. Preto si musíme si uvedomiť, že všetko zlé pochádza z pýchy. Počnúc

⁴⁵ Porov. CANTALAMESA, R.: *Slovo a život*, s. 161 – 162.

⁴⁶ <http://homilie.rimkat.sk>

pýchou satanovou cez pýchu ľudskú. Veľký mysliteľ sv. Augustín napísal: „Pýtaš sa, čo je prvé v kresťanskom učení? Odpovedám: Pokora! A čo druhé? Pokora! A čo tretie? Pokora! A koľkokrát sa budeš pýtať, toľkokrát ti odpoviem - pokora!“ A ďalej hovoril: „Chceš postaviť veľkú, vznešenú budovu? V tom prípade nezabúdaj na základy pokory. Čím väčšiu budovu chceš stavať, tým hlbšie základy kop!“

Pokora je základom života Cirkvi a každého kresťanského spoločenstva. Je to niečo úplne iné, než to, s čím sa často stretáme: Prečo mám vždy ustúpiť len ja? Čo som nejaká slúžka? Čo som nejaký poskok? A predsa učte sa odo mňa - hovorí Ježiš. A on nebol ani poskok, ani slúžka ale predsa slúžil ľuďom so všetkou úctou. Postavenie si nevydobýjal pýchou, ale úctivou pokorou... láskou, dobrotou srdca. Bez pokory nie je možná ani dobrá sv. spoveď a odpustenie hriechov. Kto nemá v sebe aspoň kúsok pokory, ten sa o sebe nikdy nedozvie pravdu, lebo pokora to je pravda o sebe. Pokora vychádza z tichosti. A kde nadobudnem tichosť? V rozjímavej modlitbe. Najprv sa musím stíšiť aby, som mohol rozmyšľať nad určitou pravdou.⁴⁷ Je ťažké byť tichý v dnešnej hlučnej spoločnosti. Zovšadiaľ sa na nás valí nejaká muzika, v autobuse - ráno do práce, či školy, potom na pracovisku a doma tiež. Čo máme v ušiach? Dnešní ľudia používajú MP3. Nevieme dnes ani vypočuť kamaráta, či priateľa. Bojíme sa hluku. A keď sa už rozprávame, tak chceme, aby 'nás' počúvali a nie my 'ich'.

MY:

Započúvajte sa a zamyslite sa nad tým, čo robiť v tichu a pokore. Hovorí nám o tom nasledujúci príbeh.

„Stačí! Už toho mám dosť!“ Všetci v nebi zatajili dych. Ešte nikto nevidel Ježiša takého napätého. Hromovým hlasom si vylieval svoj božský hnev. „Bol som 33 rokov medzi ľuďmi, tisíckrát som im hovoril, že skutky zavážia oveľa viac než slová, a preto som bol ukrižovaný, vysvetľoval som, že mojich

---

⁴⁷ Porov.: KLISZ, M.: *Nedelné homílie*, s.80.

učeníkom možno rozoznať podľa lásky, a nie podľa množstva slov a prázdnych gest. Skoro nikto ma nepochopil. Kážu na všetky svetové strany, spievajú dojímavé chválospevy, zúčastňujú sa pekných slávnosti, ale robia tak málo!“

„Čo s tým chceš urobiť?“ placho sa opýtal anjel. „Odnímim im hlas... rovnako ako Zachariášovi, otcovi Jána Krstiteľa.“ Tak zrazu zmĺkli všetci kresťania na svete. V prvej chvíli sa čudovali. Mnohí sa ponáhľali do lekárne kúpiť si sirup alebo pilulky proti bolesti hrdla, na dračku išli liečivé bylinky a med. Mali strach. Ako sa budú modliť bez hlasu? Ako budú môcť povedať Ježišovi a blíždym, že ich milujú?

Veľkí teológovia a kazatelia sa cítili zbytoční. Veriaci sa už nemohli pohádať, ale, čo bolo horšie, už nevedeli vyjadriť spolupatričnosť, útechu, podporu, súciti. Chtiac-nechtiac sa museli zamyslieť a prišli na to, že čo nemôžu povedať slovami, vyjadria skutkami!

Veľkí majstri slova začali byť spontánni a úprimní a naučili sa vyjadrovať pohľadom, úsmevom, láskavosťou a službou.

Na teologických fakultách sa otvárali jedálne a nocľahárne pre chudobných a opustených. Aj Katechizmus naplňal radosť a hry. Mnohí sa zahanbili, keď si spomenuli na to, aké bolo ľahké klamať slovami. V niektorých novinách sa objavili články s titulmi: „Pozrite, ako sa milujú!“ Stále viac ľudí považovalo túto vieru za veľmi zaujímavú. Priťahovalo ich ovzdušie pokoja, láskavosti, radosti a skutočného prijatia, ktoré vládlo medzi Ježišovými nasledovníkmi. Keď im Ježiš po čase prinavrátil schopnosť rozprávať, bolo im to takmer ľúto. Láska predstavuje uskutočňovanie Božieho kráľovstva vo svete.⁴⁸

Kde patrí ja? Som teológ, majster v rozprávaní. Veľa rečí, skutkov - pracujeme pre Boha, ale bez Boha! Od rána do večera. Deti v škole, starší na pracoviskách. Pracujeme a nepočúvame spolužiakov a kolegov okolo nás. Aj v dnešnej dobe tak mnohí konáme. No dá sa to zmeniť. Treba si viac všímať

---

⁴⁸ Porov.: ERRETO, B.: *A kvety jednoducho kvitnú*, s.63 – 64.

toho druhého. A tak ako ľudia v príbehu, tak aj my môžeme v období veľkého ticha spoznať, koľko nehy je v kresťanskej viere.

ADE:

Dnešné Ježišovo učivo nás pobáda, aby sme vedeli správne konať v každom okamihu nášho života. Vedieť ako Ježiš, keď mu priviedli ženu pristihnutú pri cudzoložstve, kedy hovoriť a kedy nie (*Porov. Jn 8,10*). Vedieť hovoriť pravdu, ale vedieť aj mlčať. Vedieť robiť dobré veci, ale aj byť nečinní. Učme sa od Krista, ktorý je tichý a pokorný srdcom.

Amen.

Pätnásta nedeľa v období cez rok "A"

Mt 13,1-23

Dobrá pôda – dobrá úroda

*Boh chce, aby sme boli stále dobrou pôdou.*⁴⁹

AI:

Stále sa niekam ponáhľame, chceme ihneď výsledky, a čakať sa nám nechce. Sme ako mladík v príbehu!

Mladý človek mal takýto sen: raz dopoludnia vošiel do nejakého zvláštneho obchodu. Za pultom stál anjel v nie práve najčistejšom plášti a so spustenými krídlami. „Čo tu, prosím, predávate?“ opýtal sa zvedavo mládenec. „Všetko, čo si praješ,“ odpovedal priateľský anjel. Mládenec sa na chvíľu zarazil, no hneď začal pokojne vyberať. „V takom prípade si prosím zabaliť: koniec všetkých vojen na svete, lepšie životné podmienky, chlieb pre hladných, bývanie pre bezdomovcov, prácu pre nezamestnaných a....“ V tom okamihu mu anjel skočil do reči: Prepáč, mladý človek, ale ty si ma asi zle rozumel. Ja tu nepredávam ovocie, ja mám iba semenka.“⁵⁰

KE:

⁴⁹ Por. Peter Vlasatý, seminár v Spišskej Kapitule 2010.

⁵⁰ Wojtowicz, K.: *O kázni a dáždňikoch*, s.21.

V dnešnom evanjeliu počúvame o siati semena na zem. Semená padajú na kraj cesty, na skalú rastú s trnami, ale na radosť rozsievачa padajú aj do dobrej pôdy. **„A iné padli do dobrej zeme a vydali úrodu: jedno stonásobnú, iné šesťdesiatnásobnú, iné tridsaťnásobnú“ (Mt 13,8).**

DI:

Rosievач vyšiel rozsievať a jeho zrná padli do rôznych druhov pôdy. Terén v Galilei je často veľmi nerovný a hornatý, preto umožňoval rozsievať len úzke pásy zeme v údoliach a pozdĺž brehov riek. Podobenstvo verne zachytáva poľnohospodársku situáciu tejto konkrétnej oblasti. Rosievач rozmachom ruky hádže zrná na široko, a tak sa niektoré semená dostanú aj na cestu, kde ich čoskoro vyzobú vtáky alebo pošliapu okoloidúci. Rovnako dobre zodpovedá aj opis skalnatej pôdy pokrytej iba tenkou vrstvou zeme. Kvôli plytkosti zeme zrná rýchlejšie vzídu, ale nemajú hlboké korene a v páľave slnka potom rýchlo zoschnú. Pôdou, na ktorú padajú dobré zrná, je celý svet, každý človek.⁵¹ Tento obraz nás vyzýva zastať v úcte pred tajomstvom života. Aká životná sila je v jednom pšeničnom zrnku! Keď zrno padne do zeme a dostane vlahu, životná sila v ňom všetko popremieňa, dá mu vyklíčiť, preráža zem. vyženie steblo a klas. Výsledok závisí od stavu pôdy. Prináša tridsaťnásobnú, šesťdesiatnásobnú, stonásobnú úrodu. Aj my sami sme pôdou pod Božím zrnom. Hoci rozsievanie sprevádza veľká láska rozsievачa – veď to Boh sa vlieva do našich duší.⁵²

PAR:

Dnešné Božie slovo je pre nás veľmi známe. Poznáme toto podobenstvo naspamäť. Máme štyri kategórie pôdy – ľudí kde padá Božie slovo. Snažíme sa zaradiť niekde medzitým. My nepatríme na kraj cesty, či na skalú, ani medzi trnie! My sme úrodná pôda. Božie slovo nachádza našu pôdu - srdce. Najlepšou pôdou bola Panna Mária. Ona prijala a uchovala všetky slová vo svojom srdci. (Lk 2,19) Dobrou pôdou boli apoštoli a učeníci, ktorí prijali slovo, hlásali ho

⁵¹ Por. Carvajal, F.: *Hovoriť s Bohom*, s.132 – 133.

⁵² Por. Krapka, E.: *Káž božie slov*, s.150.

svetu, a dokonca ho zavražili vlastnou krvou. Kto z nás môže povedať, že je dobrou pôdou, ktorá prináša ovocie? Na prvom mieste sú to kresťania ktorí milujú a snažia sa počúvať, chápať ho, pretože sú presvedčení, „...**že nielen z chleba žije človek, ale aj z každého slova, ktoré vychádza z božích úst**“ (Mt,4,4). Sú to tí, ktorí dávajú priestor a možnosť pôsobiť slovu, aby sa zakorenilo do srdca. Aby premena Božieho slova priniesla 30, 60, 100-násobnú úrodu.⁵³ My čo sme sa tu zišli, a tiež chceme byť dobrou pôdou. Veď preto nás Boh stvoril, prijali sme Božie slovo. Nezdá sa nám, že sme úrodná pôda? Ako je to v našich rodinách, aké tam vládne porozumenie, aké sú tam medziľudské vzťahy? Veľmi často by sme sa museli začervenať. Častejšie sejeme semeno neporozumenia, hádok, hnevu a to život v rodine a v spoločnosti nezblízuje, ale rozdeľuje.⁵⁴ Zdá sa nám, že zlo skôr vidíme ako dobro. Myslíme pozitívne. Keď Boh stvoril človeka, videl všetko, čo učinil, bolo to veľmi dobré (Gn 1,31). Sme stvorení pre dobré veci, skutky. Záleží na nás či chceme prinášať úrodu!

MY:

Všetci čo sme tu sme aj v úlohe rozsievачa. Rodičia nám odovzdali pozemský život. My sa snažíme napomáhať rastu ďalšej generácie ľudstva.

*Roľník, ktorého obilie na súťaži každoročne získalo prvé miesto, mal zvyk rozdeliť najlepšie semeno sedliakom, ktorí mali svoje polia blízko jeho polí. Raz sa ho opýtali: „Prečo dávaš najlepšie semeno aj ostatným roľníkom, ktorých polia susedia s tvojimi“? On im odpovedal: V skutočnosti to robím zo zisťnosti. Vietor berie peľ a prenáša ho z jedného poľa na druhé. Ak by moji susedia zasiali zrno nižšej kvality, zmiešané opeľovanie by ochudobnilo kvalitu mojej úrody. Preto im dám len to najlepšie semeno.*⁵⁵

Roľník z príbehu je nebeský Otec. Vždy sa snaží, aby sme prinášali dobrú úrodu. Rozsieva najlepšie semeno, chce dobro, volí lásku, porozumenie a zmiernenie. On je optimista, ktorý dúfa, že sa predsa niečo ujme, zarodí

⁵³ Por. Cantalamesa, R.: *Slovo a život*, s.166.

⁵⁴ <http://homilie.rimkat.sk/kazen>

⁵⁵ Luciani, A.: *Veľké pravdy v malých príbehoch*, s.89.

prinesie ovocie. Všetci sme teda v určitom zmysle rozsievачmi. A keď sme rozsievачmi, tak je dobré sa aj zamyslieť nad tým, čo svojím životom, svojimi skutkami sejeme a to všade tam, kde žijeme a kde sa pohybujeme. Viem, drahí veriaci, že to nejde hladko, tak ako si to mnohokrát želáme. Dovoľme Kristovi, aby v nás začalo rásť jeho slovo. Buďme vytrvalí a svojou odhodlanosťou pomáhajme vzrastu Božiemu slovu rásť.

ADE:

Hoci stále túžime mať všetko, nebude to hneď. Tak ako musíme chodiť do práce, zarábať peniaze, aby sme mohli nakupovať veci pre pozemský život. Žiaci musia chodiť do školy a učiť sa, vysvedčenie nedostanú na začiatku školského roka. Tak aj Boh zasieva semená do nášho srdca. Naše srdce je dobrou pôdou, len na nás záleží, či si doň donesieme nejaké kamene, necháme vyrásť trnie, alebo budeme sa oň starať a prinášať úrodu. Nemusí byť úroda stopercentná, Bohu záleží na snahe a spolu s apoštolom Pavlom povieme, že Boh dal vzrast a zato budeme odmenení Božím kráľovstvom.

Amen.

Šestnásta nedeľa v roku „A“

Mt 13,24-43

Boh hovorí. Počúvajte.

*Počuli sme Božie slovo.*⁵⁶

AI

Vraj dnešný človek je málo všímavý. Všimnime si, ako vnímame slovo, ako ono k nám prichádza. Nám sa zdá, že vždy chápeme to, čo počujeme.

KE

Bolo to aj za čias Ježiša? Čo Ježiš myslí pod slovami: „**Kto má uši, nech počúva!**“ (Mt 13,43). Zdôrazniť veriacim, že nie všetko čo počujeme, nám osoží.

DI

---

⁵⁶ Porov. ČESNOKOV, A.: Seminár. Spišská Kapitula, 2007.

Dnes sme čítali podobienstvá o zrne. A čo z toho? Všetky sú pre nás tak jasné, tak zvyčajné, môže sa zdať, že už ich netreba znovu počúvať.

Evanjelium práve o tom i hovorí. Sú ľudia, u ktorých je srdce hlboké, ktoré bolo hlboko zorané - utrpením a súcitom, láskou, žiaľom - do ktorého vošlo chápanie úžasu osamelosti človeka, keď už aj Boha niet v jeho živote. Aj do takého srdca Božie slovo padá ako semeno a je prijaté dobrou pôdou. Ono vchádza hlboko, púšťa korene, kľučí životnou skúsenosťou toho človeka, jeho utrpením, radosťou - všetko prijíma, rastie a prináša plody.

PAR

Aká škoda, že Božie slovo prinieslo tak málo plodov v živote každého z nás, v mojom živote a určite i v živote každého z vás. Je nekonečné množstvo evanjeliových úryvkov, ktoré my tak milujeme, ktoré sú tak nádherné, ktoré my dobre poznáme, ktoré by sme sami mohli vyrozprávať a vysvetliť inému. Ale nestanú sa pre nás prekážkou v súdny deň - nie kvôli tomu, že sme ich nechápali, ale práve preto, že sme ich chápali, ale neviedli svoj život podľa nich? Koľkokrát sme počuli živé Božie slovo, ktoré nás povzbudilo, nadchlo... A po okamihu ešte do východu z kostola nás uniesol tok prázdnych myšlienok, klebiet či zbytočného posudzovania a my sme zostali vyprázdnení a nič v nás neostalo. Z toho výhonku, ktorý by mohol vyrásť a priniesť plody, nič neostalo, pretože bol udusený kúkoľom, ako búrkou zničený, prázdnyimi rečami iných a našimi prázdnyimi slovami.

Ale niekedy toto slovo prežije, akoby rozkvitne spomedzi kúkoľu, ktorý my nosíme v sebe. Ono sa zachytilo a začína vzchádzať, ale ani tu nemá šancu prežiť, pretože jeho korene slabnú. A slovo mrie. Zdalo sa nám, že už rastie, máme nádej, že prinesie plody - ale nič z toho neostalo.

Každé srdce je hlboké a môže prijať Boha - len my mu dávame tvrdosť a chlad. Život, ľudia, Boh musia akoby kladivom rozbíjať naše srdce, aby sa aspoň urobila prasklina. Aby pod kôrou ľadu, kameňa, sa objavila úrodná zem, ktorá môže priniesť plody.

MY

Zamyslime sa nad Kristovými slovami: „Nech počúva“. Ako my počujeme - na prázdno, alebo pre večný život? Aký je Pán k nám milosrdný. Hovorí nám, že niektorým nie je dané pochopiť. A druhým vysvetľuje, aby oni pochopili. Iným netreba vysvetľovať, pretože aká bude ich zodpovednosť, keď oni myslou pochopia, ale neprijímajú srdcom! Preto Ježiš hovorí v podobenstvách, aby počúvali,...ale nepočuli. Podobenstvá sa pred nami otvárajú podľa miery našej otvorenosti a úprimnosti. Pochopenie Božieho slova srdcom, sa nadobúda nie hlavou, ale skúsenosťou, modlitbou, dobrými skutkami. Pán sa k nám prihovára cez človeka. Hlas Boží je v každom z nás. Treba nám len chcieť počuť blížneho.

ADE

Tak teda budeme v priebehu tohto týždňa uvažovať o tom, čo počujeme a čo hovoríme druhému, len vtedy môžeme uzrieť, ako sme pripravení prijať Božie slovo. Kde padá Kristovo slovo? Medzi kúkoľ, ktorý ho zahluší, zabije, udusí? Aká je naša duša, je dobrou pôdou? A keď nie, budeme slovom pomáhať jeden druhému, aby sme tento kameň v duši rozdrvili a vrátili srdce k životu.

Amen.

Sedemnásť nedeľa v roku „A“

Mt 13,44-52

Poklad

Hľadať ozajstný poklad - Božie kráľovstvo.⁵⁷

AI

Myslíte, že tu nebude medzi nami takého, ktorý by ešte nepočul, či nepoznal rozprávku; či už z vlastného detstva, alebo z rozprávania svojim najmenším členom rodiny?

V našich rozprávkach pre deti, sa dosť často vyskytuje slovo 'poklad'; a to poklad ako vrece dukátov, poklad ako truhlica drahokamov, alebo ako odmena - získané kráľovstvo, či jeho polovica..., atď.

---

⁵⁷ Porov.: BOTUR, G.: Seminár. Spišská Kapitula, 2007.

KE

V evanjeliu nám Pán Ježiš hovorí: „**Nebeské kráľovstvo sa podobá pokladu ukrytému v poli**“ (Mt 13,44), a ďalej hovorí o radosti človeka, ktorý ho nájde a je ochotný kvôli nemu všetkého sa vzdať. Ježiš v Matúšovom evanjeliu to konkrétne vyjadruje slovami: „**Keď ho človek nájde, skryje ho a od radosti z neho ide, predá všetko, čo má, a pole kúpi**“ (Mt 13,45).

DI

Poklad obyčajne nazývame to, čo si veľmi ceníme. Poklad môže byť pre nás úplne hocičo, lebo každý z nás býva zameraný na niečo iné. Pre filatelistu je to napr. séria starých známok, pre archeológa odokryté staré pohrebisko, pre alkoholika plná fľaška pálenky, pre žobráka - bezdomovca nájdená päťdesiat eurovka, pre nezamestnaného človeka dobrá práca, pre roľníka bohatá úroda a podobne... V duševnom vnútri každého človeka jestvuje akýsi priečinok, akási pomyselná „čierna skrinka“, v ktorej sa okrem iného, nachádza miesto počiatku našej voľby, našich slobodných rozhodnutí a miesto začiatku našich osobných postojov. A tiež aj toho, čím našu skrinku naplníme. Táto vnútorná ľudská skrinka, kasička či truhlica na poklad každého jedného z nás, má ešte ďalšiu zaujímavú vlastnosť, ktorú treba spomenúť: nemôže nikdy zostať prázdna!

Túto skrinku, o ktorej hovorím, duchovná tradícia Cirkvi v biblickom zmysle slova nazýva 'srdce'. V tomto zmysle srdce vyjadruje nesmiernu hĺbku ľudskej bytosti: vyjadruje miesto, kde sa osoba rozhodne alebo nerozhodne pre Boha. Ak som povedal, že srdce ako skrinka nemôže nikdy zostať prázdna, znamená to, že alebo je srdce naplnené Bohom, alebo naplnené neovládanou žiadostivosťou po veciach tohto sveta. Alebo je srdce naplnené obidvoma; a vtedy človek zvädza vnútorný boj a trpí výčitkami svedomia.

PAR

Prečo Vám o tom hovorím? Lebo je pre každého z nás veľmi dôležité, čím naplníme svoje srdce, svoju klenotnicu. Dôležité je to preto, lebo od toho závisí naše osobné šťastie. A to aj tu na zemi. Nezabúdajme na to, že diabol - ako zlý duch, sa stále snaží z nášho srdca spraviť „sklad“ svojich žiadostivých

ničomností a Boha nimi sústavne vytláčať. Ako sa brániť proti neustálemu podsúvaniu falošných vecí a hodnôt?

Tí, čo dobre počúvali dnešné evanjelium, určite v ňom postrehli slová 'poklad' a 'radosť'. Keby sme sa trošku zamysleli, zistili by sme, že sú to hodnoty, ktoré si ľudia cenia spoločne všetci, bez ohľadu na to, na čo sa v bežnom živote zameriavajú. Aké sú to hodnoty?

Tešíme sa, keď môžeme s rodinou zasadiť k prestretému stolu? Alebo, keď sa vaše deti dobre učia a sú poslušné? Máme radosť, keď sa na nás niekto priateľsky usmeje? Sme radi, keď nám je prejavená pozornosť a úcta? Sme radi, keď na seba počujeme uznanie? Sme radi, keď vidíme, že je s radosťou prijímaná naša pozornosť voči druhým ľuďom? Máme radosť, keď sa nám po ťažkej chorobe podarí uzdraviť? Vyjadrujú začiatky týchto otázok, ako: „tešíme sa“ a „sme radi“, radosť?

Ak v duchu so mnou súhlasíte a prikyvujete mi, znamená to, že poklad, ktorý by sme mali hľadať, je všade okolo nás, kde žijú ľudia; starí či mladí. Nehľadanie takéhoto pokladu, či jeho úmyselné odmietanie býva, žiaľ, často spojené s rozbitými medziľudskými vzťahmi, či dokonca utrpením. A pritom hľadanie takéhoto pokladu nie je vôbec náročné na nejaké technické zariadenia, ako napríklad detektor kovov, ktorým sa hľadá pod zemou. Bohato si vystačíme s vlastnosťou, ktorá je každému jednému z nás daná do našej prirodzenosti; a tou vlastnosťou je: naša vôľa, pripravená a ochotná konať dobro druhým ľuďom. Podotýkam, že nie z povinnosti, ale zo srdca je ochotná.

MY

Pretože, jednoducho chceme. A mali by sme chcieť, aby naša vôľa bola ochotná. Lebo ak by sme nechceli, nielenže nenájdeme poklad ani tu na zemi, poklad duchovných medziľudských hodnôt, ktorých korunou je láska, ale čo je oveľa horšie: nenájdeme poklad najtrvácnejší, ktorým je nebeské kráľovstvo sľúbené Kristom.

A nenájdenie nebeského kráľovstva je pre každého z nás osudné, lebo je spojené s plačom a škripaním zubov, ako dodáva náš Spasiteľ závažnými,

ťažkými slovami na konci dnešného evanjelia. Milovať je našou povinnosťou, pokiaľ chceme nájsť skutočný poklad a zakusovať radosť. A pravá láska je vždy spojená s obetou a krížom. Túto skutočnosť z vlastnej skúsenosti vy všetci určite dobre poznáte.

ADE

Opravdivým pokladom v tomto pozemskom živote sú duchovné hodnoty, ktoré majú vzácnu schopnosť spájať všetkých ľudí. Tieto hodnoty sú akoby pozemským pokladom, ktorým nás Kristus pozýva; ba priam ukazuje nám cestu ku trvalému, pravému pokladu, ktorým je: večný život po vzkriesení. Nech nás aj dnešná eucharistická obeta, spojená s neustálou modlitbou, k tomuto hľadaniu povzbudí a posilní.

Amen.

Osemnásť nedeľa v roku „A“

Mt 14,13-21

Eucharistia

Pán Ježiš nám denne pomáha on „lámal a dával“. A čo my?⁵⁸

AI

Už ste boli svedkami zázraku? Zažili ste niekedy v živote niečo, na čo ste povedali, že to je zázrak? Každý deň sme svedkami nejakých udalostí v našom živote. Udalosti, ktoré denne prežívame, sa nám možno zdajú už všedné a vôbec nevnímame celkový priebeh týchto udalostí. Koľko ráz sa nám stáva, že konáme celkom spontánne a možno zo zvyku. Práve preto nevnímame ani to, či obsahujú nejaké zázraky udalosti, ktoré prežívame alebo nie. Uvedomujeme si to, že denne môžeme byť svedkami zázraku, ktorý sa uskutoční vo svätej omši v Eucharistii? Je to udalosť v našom živote, ktorá sa nám nikdy nemôže zdať ako všednosť nášho života. Nemôžeme túto udalosť nášho života prežívať bez toho, že by sme si uvedomili, že sme svedkami zázraku. Je to ešte pre nás

---

⁵⁸ Porov.: BALÁŽ, P.: Seminár. Spišská Kapitula : 2007.

zázrak, alebo už len denný rituál a spontánna udalosť v našom živote? Na toto je našou povinnosťou hľadať odpoveď počas celého nášho života.

KE

V evanjeliu sme počuli, ako Ježiš **„pozdvihol oči k nebu, dobrorečil, lámal chleby a dával“** (Mt 14,19)

DI:

Denne vo svätej omši počujeme slová „lámal a dával.“ Rozmnoženie chleba je predobrazom Eucharistie, v ktorom sa nám dáva samotný Kristus. Kňaz pri každej svätej omši robí presne to, čo konal Ježiš Kristus. Tak, ako Kristus nasýtil zástup ľudí rozmnoženým chlebom, tak aj teraz skrze kňaza nasycuje každého jedného z nás, eucharistickým chlebom. Táto skutočnosť nás má povzbudzovať k tomu, aby sme aj my nasledovali Krista tak, ako ho nasledoval zástup a aby sme počúvali jeho slovo a podľa toho aj žili. Eucharistický chlieb a Slovo sú veľmi úzko späté. V slove nájdeme odpovede na naše otázky a problémy; v Eucharistii posilu do ďalšieho života - eucharistický chlieb je pokrmom nie len pre naše telo, ale aj pre našu dušu. Posilňuje a uzdravuje naše vnútro, dodáva nám silu verne nasledovať Krista a pomáha nám v ťažkostiach života.

Uvedomujeme si to, že aký je to veľký zázrak v našom každodennom živote? Je ale skutočnosťou to, že v dnešnom svete veľmi veľa ľudí žije v biede, bez prístrešia a bez každodenného chleba. Môžeme povedať, že ich počet každým dňom rastie. Pre takýchto ľudí je dosť ťažké rozprávať o eucharistickom chlebe a o chlebe Ježišových slov. Nemôžeme žiadať od týchto ľudí to, aby v núdzi po telesnom pokrme tužili po duchovnom pokrme. Len si predstavme tú skutočnosť, že aké ťažké je v našom živote priniesť nejaké rozhodnutia, keď pocíťujeme to, že všetko sa obracia proti nám. To je vysvetlením toho, že úplná chudoba a neistota, životné sklamanie a ťažkosti, ktoré prežívame, sú také isté prekážky evanjelizácie ako bohatstvo a ďalšie skutočnosti, ktoré sú s týmto pojmom úzko spojené.

Skúsenosť je žiaľ táka, že aj ľudia, ktorí nepociťujú núdzu, čo sa týka telesných dobier, nehľadajú duchovný pokrm, lebo si myslia, že oni to zvládnu aj bez Boha. Isto máme takých ľudí aj okolo seba. Ich istotou sú peniaze a moc. Pri pohľade na týchto ľudí nám napadajú všelijaké myšlienky. Prečo to je tak, ako to je? Čo môžem ja urobiť aby som niečo zmenil? Vieme, že sa cítime veľmi slabí a bezmocní, a preto sa aj bojíme niečo urobiť.

PAR

Je pravdou, že my nemáme takú moc akú mal Kristus ale máme možnosť pomôcť takým ľuďom, ktorý si myslia že im Cirkev nič nemôže dať. Buď sú to ľudia bez domova a niekedy aj bez zmyslu života, alebo aj ľudia mocní, ktorí si myslia že peniazmi sa dá všetko kúpiť. Sú to dva extrémny nášho života a my sme súčasťou tejto skutočnosti. Našou úlohou je pomôcť týmto ľuďom a to tak, ako vieme. Je to veľmi ťažké, ale za pokus to iste stojí. Určite každému z vás teraz napadla otázka: Ale ako? Prečo práve ja? Veď Cirkev tu nie je práve na to? Na toto musíme hľadať otázku každý jeden sám vo svojom osobnom živote. Pomôckou ale môže byť pre každého z nás to, aby sme pomáhali ľuďom, ktorí sú okolo nás, našim životom. Životom ktorý je spojený s eucharistickým Kristom; životom, ktorý je spojený s Cirkvou. Každý jeden z nás je členom Cirkvi. Každý jeden z nás, tak ako kňaz v mene Krista „lame a dáva“, to môže uskutočniť vo svojom živote osobným príkladom. Nebuďme len takými, ktorí svoju nábožnosť ukazujú len navonok. Majme živú a činnú vieru. Nebuďme takými, ktorí chcú len vyvolať dojem, že majú osobný a vrúcny vzťah s eucharistickým Kristom.

Prežívajme našu vieru tak, aby to bolo príkladom pre každého človeka, či je chudobný alebo bohatý, starý alebo mladý. Vstúpme teda do nášho svedomia a položme si otázku: „Je môj život príkladom pre ľudí, ktorí žijú okolo mňa?“ Splňam svoju úlohu a pomáham kňazovi „lámať a dávať“ tým, ktorí to potrebujú?

MY

Príkladom nám môžu byť viacerí svätí, ale môžem povedať, že aj obyčajní ľudia, ktorí žijú okolo nás. Koľko ľudí sa denne obetuje, len aby pomáhali svojim blízkym.

Takým príkladom nám môže byť aj Jozef Sarto, čiže pápež Pius X. Pochádzal z viacdtej rodiny a Pán ho povolal do kňazskej služby. Ešte počas štúdia mu ochorel otec a keď už ležal na smrteľnej posteli, tak zavolať svojho syna, ktorého volal „Beppi“. Posledné slová otca zneli takto: „Buď dobrým kňazom!“ On tieto slova uzavrel hlboko do svojho srdca, a celý svoj život žil podľa týchto slov. Aj napriek tomu, že zastával vyššie cirkevne úrady, nikdy nezabudol na slová svojho otca. Raz sa stalo, že ako kaplán dostal zlaté náramkové hodinky, od istej veľmi bohatej rodiny. Jeho farár mu kázal tento dar veľmi strážiť až do konca svojho života. Keď jedného dňa prišla na faru návšteva, farár poprosil svojho kaplána, aby ukázal vzácny dar ktorý dostal. On ale namiesto toho, že by ukázal, trochu bojazlivo skonštatoval, že tie hodinky už nemá, lebo ich predal, aby mohol pomôcť seminaristovi, ktorý potreboval finančnú pomoc. On síce nerozmnožil chlieb, ale pomohol tak, ako vedel. Takýmto činom sa pripodobňoval ku Kristovi. Tak ako Kristus dával, aj on dával. Zriekol sa toho, čo možno malo veľkú cenu, len aby mohol dať to, čo potreboval iný. Neľutoval, lebo mohol pomôcť inému.

Koľkokrát sa nám v živote stalo to, drahí bratia a sestry, že sme mohli pomôcť blížnemu, ale bolo nám ťažko zrieknuť sa niečoho, čo nám je milé? Koľko razy sme si vybrali naše vlastné pohodlie a dobro, a zabudli sme na tých, ktorí potrebujú pomoc. Skúsme nájsť nejakého svätca, alebo človeka z blízkeho, alebo z ďalekého okolia, ktorý nám bude príkladom v pomoci blízkym, ktorý to potrebujú. Nie len 'žime' našu vieru, ale aj 'konajme podľa svojej viery'. Majme vždy na mysli to, že čoho sa my zriekame v našom živote, sto a tisícnásobne sa nám to vráti vo večnosti. Majme na zreteli tuto skutočnosť a uvidíme, že to pôjde veľmi ľahko. Nech nám v našom živote pomoc tým, ktorí to potrebujú, dodáva sily a radosť, a dobrý pocit, že našimi malými skutkami sme sa pripodobňovali ku Kristovi a spolu sním „lámeme a dávame“.

ADE

Prosme nebeského Otca, aby nám dával potrebné milosti v Eucharistii k tomu, aby sme sa s radosťou zriekali niektorých dobier v našom živote, keď je to potrebné k tomu, aby sme pomáhali iným. Dajme ľuďom, ktorí sú okolo nás a sú súčasťou nášho života to, čo máme a to: silnú vieru cez náš príkladný život, cez život ktorý čerpá silu z Eucharistie.

Amen.

Devätnásta nedeľa v období cez rok "A"

Mt 11,25-30

Kam vedú naše kroky

Využiť čas na zamyslenie.

AI

Kroky každého človeka sú iné. Buď sú kratšie alebo dlhšie, istejšie alebo menej isté. Vedú nás do veľkých obchodov, na ďaleké cesty, na diskotéky, do krčmy... Nákupné centrá ponúkajú dnešnému človeku všeličo možné, od sladkostí až po LCD, počítač... Ľudia si môžu vybrať, na čo majú chuť. Koľko času trávime na takých miestach? Máme čas aj na stretnutie s Bohom?

KE

Peter vystúpil z loďky, vykročil po vode a šiel k Ježišovi. Keď videl silný vietor, naľakal sa. Začal sa topiť a vykrikol: „**Pane, zachráň ma!**“ (Mt 14, 29–30).

DI

Na začiatku evanjelia Ježiš odchádza na horu, aby sa o samote pomodlil. Je to výjav, ktorý vedie mimo čas a priestor. Akoby pre neho neexistoval večer. Bola už noc a Pán ešte stále zotrval v modlitbe sám na opustenej horskej výšine. Vzrušení sú naopak jeho učeníci, ktorí museli ťažko zápasiť s víchrom a vlnami. Boli celkom sami uprostred mora. Bez svojho milovaného Majstra. Veď On sám ich odohnal preč. Mali ísť svojou cestou po mori plnom nebezpečenstiev bez Ježiša. To bolo pre nich nepochopiteľné a nevysvetliteľné. On, ktorý bol ich priateľom, ktorý im bol všetkým, sa s nimi rozlúčil a museli

ísť sami bez Pána. Nasledujú ďalšie vonkajšie ťažkosti. Vlny sa zväčšovali a zmietali loďou sem a tam. Začína ich ohrozovať aj silný protichodný vietor. Ich úzkosť sa zväčšuje. Stupňuje sa nebezpečenstvo, že ich vlny pohltia. Učeníkov zachvátila hrôza a strach. Tým sa chce poukázať aj na to, že koho prijal Kristus do svojho srdca a života, toho neobíde úzkosť, strach a nepokoj. Zdalo sa, akoby na nich Ježiš zabudol a nestaral sa o nich. To všetko neznamená koniec nervozity. Ku zmätku vyvolanému vonkajšími okolnosťami a prírodnými živlami sa teraz pridáva omnoho väčšie vzrušenie z vnútorného zmätku, a to nečakanou fantastickou udalosťou: Ježiš kráča smerom k nim po hladine. Evanjelium podáva veľmi lapidárne, že strachom začali kričať. Strach je dávny otrokárom človeka. Je opakom viery. Pán sa prihovára: „Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa!“ Zdá sa, že vtedy sa atmosféra upokojila. Marek a Ján rozprávajú iba o zázraku, ako Ježiš išiel po vode a o rýchlom pristáti loďky; Matúš hovorí o druhom zázraku, totiž o Petrovi kráčajúcom na vlnách. Peter sa chopil iniciatívy. Nie z viery, ale impulzívne, aby sa presvedčil, keď hovorí: „Pane, ak si to ty, rozkáž aby som prišiel k tebe po vode.“ Ježiš odpovedá kladne a volá ho k sebe. Ale aby mohol ísť k nemu, nestačí iba ľudská motivácia. Keď sa Peter pozrie na rozbúrené vlny, začína sa topiť, klesá a v pokore viery volá: „Pane, zachráň ma!“ Ježiš vystiera ruku a pomáha mu. Nechýbajú ani Ježišove slová: „Maloverný, prečo si pochyboval?“

PAR:

Ježiš kráča po mori. Je to vôbec možné, aby sme kráčali po vode za ním? Musíme si uvedomiť, že sme len obyčajní ľudia, že pre nás je to nemožné. Ale Bohu nič nie je nemožné. Koľkokrát vedú naše kroky úplne inde, tam, kde by viesť nemali. A čo ak nás vedú do hlbokkej priepasti, do záhuby. Ak padneme do priepasti, sme obklopení tmou. Nie je s nami nikto, kto by nám pomohol. Začínáme kričať, volať o pomoc, ale nik neprichádza. V úplnej tme začíname pociťovať nepokoj a strach. Čo ak ostaneme tu a nik nás nezachráni..? Prestávame dúfať. Ale po nejakom čase, zrazu akoby sme počuli hlas. Ten hlas je stále silnejší, približuje sa k nám, až kým nás niekto neosloví. „Haló, je tam

niekto? Ozvite sa!“ Sme veľmi preľaknutí, ale plní radosti a odpovedáme: “Áno, tu som dole, pomôžte mi, zachráňte ma.“ Dotyčný človek nám podáva lano, ale my máme stále strach, strach z toho, že to lano nevydrží, roztrhne sa. Bojíme sa o svoj život, pretože naše kroky sú neisté, nedokážeme veriť, pochybujeme. Často nedôverujeme ani svojim najbližším, priateľom, ktorí nám chcú pomôcť, podať pomocnú ruku. Veľakrát si povieme, my to zvládneme sami, my nikoho nepotrebuje. Ale vôbec to nie je tak.

Je to podobný obraz aj s Ježišovými učeníkmi, keď boli na opustenom mori a okrem tmy a silného vetra ich ohrozovali aj rozburácané morské vlny. Tiež sa ich zmocnila hrôza a strach. Začali pochybovať, či to vôbec prežijú. Na druhej strane sú sklamaní, že pri nich Ježiš nie je, že na nich zabudol. Aj oni prestávali dúfať. Ale v tom sa v šere niekto približuje, čím je bližšie, tým viac sa podobá človeku, tým viac je viditeľný. Tá postava sa k ním prihovorila. To som ja, nebojte sa. Učeníci spoznali, že je to Ježiš. Peter plný horlivosti ide za ním, ale potápa sa a volá o pomoc. Akoby sa nachádzal aj on v tej priepasti. Pán mu prichádza pomôcť. Podáva mu svoju ruku. Avšak Peter mohol reagovať aj inak. V okamihu, keď sa začal topiť, mohol plným právom povedať: „To som si mohol myslieť. Je nemožné chodiť po vode, na tom nezmení nič ani Ježišovo slovo.“ Aj naše reakcie sú niekedy podobné. Ak sa niečo nepodarí, vyčítame si, že sme s tým vôbec začali. Hovoríme si: Mali sme sa na to vykašľať. Možno sa nám to teraz nepodarilo, ale čo ak to vyjde na budúce. Nehádzme flintu do žita.

Čo ak je to skúška, ktorú nám kladie pod nohy Boh? Boh chce pre nás to najlepšie. Musíme nasledovať jeho kroky. A kam vedú naše kroky? Do nákupných centier, či do Božieho chrámu? Trávime viac času v obchodoch alebo pred Pánom? Dajme si na to odpoveď. Nebuďme ľahostajní k nebeskému Otcovi. Veď nemožno slúžiť aj Bohu, aj mamone.

MY:

V jeden slnečný deň sa dvaja Rómovia rozprávajú. Jeden sa pýta druhého: „Počúvaj, nepripadá ti to zvláštne? Koľkokrát prídem do kostola, vždy svätia jedlá.

Nie je to aj náš prípad? Dávame prednosť rôznym zbytočnostiam pred samotným Bohom? Povieme si: Ale veď dnešný svet je taký uponáhľaný, je taký-hentaký. Nie je čas na nič a už vôbec nie do kostola. Ale ak aj voľná chvíľka sa v našom čase nájde, prežijem ju plnohodnotne, s Bohom? Nie je to tak, že radšej si poleñošime v obývačke pred televízorom, zjídeme na nákupy, vyvaľujeme sa na slniečku..? V Božom chráme nájdeme to, čo nikde inde. Nájdeme tam predovšetkým ticho, pokoj a porozumenie. Každý z nás potrebuje, aby ho niekto vypočul a pomohol mu. Ak si dávame pred menom titul kresťan, tak sa podľa toho aj správajme. On - Ježiš je našou nádejou. Doba jeho Cirkvi je dobou nádeje pre celý svet. Mladí ľudia sú dnes nespokojní s blahobytom, cestujú svetom a hľadajú niečo, čo im blahobyť neposkytuje: Hľadajú nádej - Ježiš je naša nádej.

Jeden muž, ktorý vyhlasoval o sebe, že je ateista raz nezvládol jazdu na aute a padol zo strmého brala. Zachytil sa konára čo vyčnieval. Visel na vlásku nad priepasťou a začal bezočivo jačať: „Pane Bože, zachráň ma!“ To sa opakovalo viackrát. V tom zaznel hlas: „Tak kričia všetci, keď sú v kaši.“ Ja nie, Pane. Myslím to vážne. Budem o tom rozprávať všetkým. Uverím každému tvojmu slovu! Sľuboval. „Dobre, tak sa pusť konára.“ povedal Boh. „Pustiť sa konára? A čo som blázon?“

Tento muž z príbehu prosil o pomoc, dokonca mu bola sľúbená, ale jeho viera bola veľmi slabá. Viera znamená: prežiť a skúsiť Krista v núdzi a tiesni. Keď je núdza najvyššia, pomoc Božia je najbližšia. To prežili učeníci, prežívajú to často aj veriaci. Tam, kde sa neukazuje nijaké východisko, predsa príde možnosť záchrany: „...jeho sú všetky cesty, jeho sú všetky prostriedky.“

ADE:

Čo je dôležité v celej príhode, nie sv. Peter ani jeho záchrana. Najdôležitejšia je postava Ježiša. On vedel o ich biede. Bol blízko, keď ho potrebovali. Tak je to i dnes. Je blízko nás a s veľkou ochotou nám chce ukázať cestu k sebe. Ak však chceme vytrvať, musíme veriť. Len viera nám dá silu vytrvať.

Amen.

Znamenie ženy*Cez Pannu Máriu do neba.⁵⁹*

AI:

Raz som počul túto príhodu:

Rozpráva sa: Ježiš v nebi povedal sv. Petrovi: „ Nebo je plné, nikoho už nepúšťaj dnu.“ O dva dni dôjde Ježiš za Petrom a vyčíta mu, prečo je stále viac ľudí v nebi. Peter odpovedá: „Pane, to nie ja, to Panna Mária cez zadné dvere púšťa ľudí do neba.“

KE:

Dnešná slávnosť nám upriamuje pozornosť na znamenie ženy. No nie obyčajná žena, ale Panna Mária oslávená v nebesiach. Potom sa na nebi ukázalo veľké znamenie: **„Žena odetá slnkom, pod jej nohami mesiac a na jej hlave veniec z dvanástich hviezd“** (Zjv 12,1).

DI:

Ako vieme, Mesiáš sa mal narodiť z Dávidovho rodu. Ako by sme mali vo svetle dávidovej typológie chápať „ženu“ - osobu z kráľovského rodu, „odetú slnkom“ a korunovanú hviezdami? Najskôr je zrejmé, že táto žena určite zaujíma vo vzťahu k Izraelu významné miesto. Jeho dvanásť kmeňov reprezentuje dvanásť hviezd, ktoré korunujú jej hlavu. Jánova vízia pripomína aj sen patriarcha Jozefa v Knihe Genezis, v ktorom **„slnko, mesiac a jedenásť hviezd sa mi klaňalo“** (37,7). Tých jedenásť hviezd symbolizuje jeho bratov, ktorí boli tak ako on, praotcami ostatných kmeňov. Žena zo Zjavenia však nie je len to. V najslávnejších dňoch Starej zmluvy sa dvanásť kmeňov zjednotilo a vzdávali úctu kráľovnej. A táto kráľovná bola predobrazom ženy, s ktorou sa stretávame v Apokalypse. V Novom zákone Kristus vyzdvihol archu Novej zmluvy, aby prebývala vo svätyni svätých v chráme nebeského Jeruzalema. Panna Mária bola na konci svojho pozemského života vzatá s telom i dušou do neba. Túto skutočnosť dnes slávime ako 'Nanebovzatie Panny Márie'. O

⁵⁹Porov. VLASATÝ, P.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula, 2010.

pozostatkoch Panne Márii tu na zemi, nie je nič napísané ani hovorené. O jej nanebovzatí nás informuje Ján Damascénsky. Hlavne liturgickými čítaniami, ktoré Cirkev používa na dnešný sviatok.⁶⁰

PAR:

My veriaci sa v živote nesnažíme riadiť podľa rôznych znamení, či sú to už horoskopy, karty... Mnohokrát si sami zapríčiníme rôzne katastrofy. Keď sa zrazí autobus s vlakom, je to veľké nešťastie. No chyba sa stala na strane šoféra autobusu, ktorý nerešpektoval svetelné znamenie. Pomocou týchto a iných znamení sa snažme žiť lepšie. Mnohokrát sa porovnávame medzi sebou. Porovnávať sa s Bohom je pre nás ťažké. Preto viera nás učí, aby sme svoj zrak upierali hore na nebo. Dnešným znamením je žena - Panna Mária. S ňou sa porovnajte, ako si plníme denne povinnosti. Ona sa tiež tu na zemi starala o svojho syna. Mária bola žena, ktorá nehovorila veľa, ale veľa vykonala. Žena odetá slnkom sa má pre nás stať znamením, že keď sa budeme riadiť podľa Božích prikázaní, plniť si svoje stavovské povinnosti, aj my dosiahneme slávu v nebesiach. Samozrejme, náš každodenný život je ťažký, ale obráťme svoj zrak k Márii ktorá nám pomôže svojim orodovaním u svojho syna.

MY:

Mnohokrát pokúšame Pána, aby nám pomohol. Nedarí sa nám. Zvlášť, keď sa ocitneme v nejakej, hroznej situácii. Chceme znamenie a neprichádza.

Po hroznej búrke sa úbohý stroskotanec dostal na breh malého pustého ostrovčeka. Pevne sa držal chatrného zvyšku člna, na ktorom sa plavil. Ostrovček bol o málo viac nevľúdny nehostinný útes. Úbožiak sa začal modliť. Prosil Boha, aby ho zachránil. Každý deň vyzeral, či sa na obzore neobjaví nejaká pomoc. Ale pomoc neprichádzala. Po niekoľkých dňoch sa tu zabýval. Horko-ťažko sa mu podarilo vyrobiť nejaký nástroj, aby mohol aspoň niečo uloviť a obrobiť kúsok zeme. Založiť si oheň a postaviť chatrč proti vetru a búrkam ho stálo veľa námahy. A tak uplynulo niekoľko mesiacov. Stále sa modlil, ale nijaká loď sa na obzore neukazovala. Jedného dňa sa od ohňa chytili trstinové steny stroskotancovej chalupy a všetko zhorelo. Hustý dym stúpал

---

⁶⁰ Por. Hahn, S. : *Kto si , Mária?*, s. 55,56,76.

do výšky a z niekoľkomesačného úsilia ostalo iba trochu popola. Stroskotanec, ktorému sa nepodarilo zachrániť skoro nič, sa s plačom zrútil na zem. „Prečo, Pane? Prečo ma postihlo aj toto?“ O niekoľko hodín zakotvila pri ostrovčeku veľká loď. Prišli poňho na záchrannom člne. „Ako ste zistili. Že som tu?“ pýtal sa stroskotanec, ktorý tomu nemohol uveriť. „Zbadali sme stúpajúci dym ako znamenie.“ Keď sa ocitol stroskotanec na ostrove, najprv sa modlil. Potom začal stavať malý domček a s každodennou modlitbou očakával pomoc od Boha. Pomoc prišla. Síce mu zhorel dočasný domček, no za to sa dostal domov.

Ako sa to odohráva v našom živote? Je správne, že sa nezapúdame utiekať k Bohu a robíme, čo je v našich silách...že si len-tak nezaložíme ruky. Na svete sme na to, aby sme Pána Boha poznávali, milovali a mu slúžili...

ADE:

Hovorí sa: „Pán Boh dopustí, ale neopustí.“ Preto, keď sa ocitneme v každodenných ťažkostiach, upierajme svoj zrak na nebo, odkiaľ príde pomoc. Možno príde ihneď, pozajtra o mesiac či rok. Tak ako znamením pre stroskotanca bol oheň z jeho domu, nech pre nás je tým znamením žena na nebi - Panna Mária. Dúfajme v jej príhovor u jej Syna a keď nie prednými, tak ako aspoň zadnými dvermi dôjdeme do neba.

Amen.

Dvadsať nedeľa v roku „A“

Mt 15,21-28

Veľká viera

Viera, ako rozhodujúci postoj človeka.⁶¹

AI

Pocit odmietnutia iným človekom, je pre každého z nás niečím, čo nás zraňuje. Zdá sa, že človek môže pociťovať odmietnutie dokonca i zo strany Boha. Ako to? Môžeme potom ešte povedať: „Boh je láska?“

---

⁶¹ Porov.: ZOLTÁNFI, Z.: Seminár. Badín : 2007.

KE

V evanjeliovom príbehu zaznievajú Ježišove odmietavé slová, ktoré adresuje istej kanaánskej žene. Rovnako však i slová prijatia a povzbudenia, keď jej Ježiš hovorí: **„Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako chceš“** (*Mt 15,27*).

DI

Po udalostiach, ktoré sa odohrávajú u Tiberiadského jazera, sa Ježiš vydáva na cestu na severozápad, do pohanského územia v okolí Týru a Sidonu. Toto územie bolo súčasťou Sýrie a susedí s Galileou. Tu sa Ježiš stretá aj so ženou - Grékyňou, rodom sýrofeninčankou, ako bližšie vysvetľuje v opise tejto udalosti vo svojom evanjeliu Marek. Ide teda o pohanku, kanaánsku ženu. Týmto titulom boli v židovskom Zákone označovaní pohania, oddelení od Božieho národa. Žena sa obracia na Ježiša s prosbou. Jej slová obsahujú uznanie jeho mesiášskeho poslania a jeho vznešenosti. Oslovuje ho totiž: „Pane, syn Dávidov“. Hovorí mu o svojom trápení, o tom, aká zlá nemoc trápí jej dcéru a dovoľáva sa zľutovania. Ježišova reakcia ja azda trochu prekvapujúca. Hoci prišiel, aby urobil koniec diablovej činnosti, ako čítame v prvom Jánovom liste – tretej kapitole, prehlasuje, že teraz majú prednosť „ovce stratené z domu Izraela“. Ako tomu rozumieť?

Je prirodzené, že Izrael je povolaný ako prvý, aby patrila do nového Božieho ľudu. Ježiš prichádza, aby zachránil svoj ľud, aby mu priniesol svetlo, vykúpenie, poznanie spásy a slávu. On je vládca, ktorý ho má spravovať a nakoniec zaň zomrie - to na jednej strane. Ježiš však neprichádza vykúpiť len Izrael. Prišiel, aby každý kto verí, mal v ňom večný život.

Obdobnú situáciu, keď sa Ježiš spočiatku akoby zdráha použiť svoju moc nachádzame v Jánovom evanjeliu v druhej kapitole v opise Ježišovho prvého zázraku na svadbe v Káne Galilejskej. Keď jeho matka naznačuje, že má použiť svoju moc, odpovedá: „Ešte neprišla moja hodina“. Nakoniec však premieňa vodu na víno...

V obidvoch prípadoch – teda v príbehu kanaánskej ženy, i zázraku na svadbe v Káne, Ježiš koná prekvapujúco. Napriek tomu, že najprv naznačí, že ešte nenadišiel ten správny čas, vzápätí použije svoju moc a koná tak, ako ho žiadajú. Prečo? Zdá sa, že vysvetlenie nachádzame v Ježišovej odpovedi, ktorú dáva kanaánskej žene: „Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako chceš.“ Ježiš sa stretáva s postojom viery. Táto skutočnosť sa javí ako rozhodujúca. Kanaánska žena ukazuje svoj postoj viery hneď pri oslovení Ježiša. Čo je však ešte dôležitejšie, ona má vieru a dôveru k Ježišovi i keď ju Ježiš odmietne. Jej viera bola preskúšaná a žena v skúške obstála. Na prejav ženinej pokory a dôvery reaguje Ježiš veľmi pozitívne a bezodkladne plní jej prosbu.

PAR

Ježiš ako Boží Syn iste najlepšie vie, kedy je správny čas prejať svoju moc. Vie, kedy ohlasovať Božie kráľovstvo Izraelu a kedy je práve vhodný čas priniesť radostnú zvesť pohanom. A predsa, keď sa stretáva s človekom, ktorý potrebuje jeho pomoc a ktorý sa s vierou sa na neho obracia, zdá sa, akoby kvôli človeku Ježiš dokonca menil svoje pôvodné úmysly. Svojim konaním akoby chcel ukázať všetkým: Je tu človek, ktorý mi dôveruje a potrebuje moju pomoc, preto ho neodmietnem.

Evanjeliové posolstvo, ktoré sme dnes počuli, má osloviť, poučiť a povzbudiť každého z nás. Nikto z nás sa vo svojom živote nemôže vyhnúť ťažkostiam a problémom, niekedy i veľmi vážnym. Sú situácie, keď sa človek cíti bezradný, keď nenachádza východiská, ani odpovede na svoje otázky. Príbeh kanaánskej ženy nám však ukazuje, že nikdy nie sme v týchto situáciách iba sami. Vždy je tu ten, ktorému na človeku záleží. Je tu Boh, ktorý vychádza človeku s láskou v ústrety a pre ktorého má človek takú hodnotu, že je ochotný prispôbiť svoje zámery v uskutočňovaní svojho dokonalého plánu spásy potrebám človeka, ktorý sa na neho obracia s vierou.

MY

Pred nedávnom som videl film režiséra Slobodana Šijaja s názvom 'Kto to tam spieva?' Odohrávala sa tam takáto scéna: Autobus viezol cestujúcich z jednej obce do

druhej. Cesta, po ktorej premával, bola len akási 'poľná cesta', ktorá viedla krížom cez lúky. Istý muž sa snažil tento autobus dosiahnuť. Chcel ním cestovať. Autobus z akýchsi dôvodov zastavil niekde na lúke. O chvíľu tam dobehol aj spomínaný muž. Iste sa potešil, že autobus dostihol, ale jeho radosť netrvala dlho. Vodič otvoril dvere a povedal mu, že tu nastúpiť nemôže, nakoľko tu nie je autobusová zastávka. Tá je o 200 m nižšie a nastúpiť môže až tam. Vraj predpisy sú predpisy. Muž teda bežal 200 m za autobusom, ktorý sa po nekvalitnej ceste pohyboval veľmi pomaly. Dohonil ho na zastávke a tu nastúpil.

V tomto príbehu sa črtá istá podobnosť s príbehom kanaánskej ženy. Muž dobiehajúci autobus i pohanská žena sú odmietnutí. Obaja sa nevzdávajú, majú pevnú vôľu dosiahnuť svoj cieľ a nakoniec ho aj dosiahnu. Je však aj podstatný rozdiel. Šofér autobusu, ako sa ukáže v ďalšom deji spomínaného filmu, sa chová nezodpovedne a dopúšťa sa mnohých závažných priestupkov. Ukazuje sa, že dôvodom, prečo nedovolil nastúpiť mužovi mimo zastávky rozhodne nebola dôslednosť v dodržiavaní predpisov.

V príbehu kanaánskej ženy je to naopak. Ježišovi ide o dôsledné uskutočnenie Božieho plánu spásy. Pri tom si však veľmi citlivo všíma človeka.

ADE

Drahí bratia a sestry! Želám nám všetkým, aby sme každú životnú situáciu dokázali prežiť tak, že nestratíme dôveru k Bohu. Príbeh kanaánskej ženy ukazuje, že Boh môže našu vieru niekedy i skúšať. Nikdy sa však od nás neodvráti. Boh je láska.

Amen.

Dvadsať prvá nedeľa v roku „A“

Mt 16,13-20

Dvetisícročná skala

Primát Petra.

AI

Určite nás všetkých prekvapí nami nespozorovaný predmet ležiaci na ceste, ako je skala, o ktorú sa nečakane potkneme a spôsobí nám bolesť. Existuje

však aj skala, o ktorú je dobré sa v úvodzovkách 'potkýnať'. Tak ako sme počuli v dnešnom evanjeliu, Ježiš touto skalou nazval Petra.

KE

„Ty si Peter a na tejto skale postavím Cirkev“ (Mt 16,18).

DI

Položme si spolu otázku: Kto je Peter apoštol? Čo o ňom vieme?

Podľa tradície a evanjelistov vieme, že apoštol Peter, vlastným menom Šimon, bol rybár a jeden z prvých, ktorých Ježiš povolal, aby ho nasledovali. Práve Evanjeliá podľa Matúša, Marka a Lukáša, predstavujú Petra ako toho, ktorého Ježiš ako prvého povolal. V zozname apoštolov, ale i Ježišom vybranej skupinke na hore Premenenia je práve on uvedený na prvom mieste. V Kafarnaume sa Ježiš zdržiava v jeho dome. Šimon často i v slávnostných chvíľach hovorí v mene ostatných. Práve v dnešnom evanjeliu Peter odpovedá na Ježišovu otázku: **„Za koho pokladajú ľudia Syna človeka a za koho ma pokladáte vy?“** Šimon je ten, ktorý sa ujíma odpovede a vyznáva v mene všetkých: **„Ty si Mesiáš, Syn živého Boha.“** Práve pri tomto vyznaní ho Ježiš nazýva novým menom Kéfas. Toto meno, i napriek klasickému prekladu, vyjadruje skôr bralo než skalu. Práve týmto menom začína mať Peter účasť na trvalej pevnosti a neochvejnej vernosti Bohu a jeho Synovi. Petrovo prvenstvo v zbore apoštolov vidíme aj pri Ježišovom zmŕtvychvstaní, kedy Ján, aj keď prvý dobehol k Ježišovmu hrobu, doň nevstupuje, ale čaká, pokiaľ Peter nedobehne a prvý doň nevstúpi.

U Lukáša sa cez emauzkých učeníkov dozvedáme, že vzkriesený Ježiš sa najprv ukazuje Petrovi a až potom ostatným apoštolom (Lk 24,34). Túto informáciu potvrdzuje aj apoštol Pavol (1 Kor 15,5). Celý Nový zákon nám vyzdvihuje prvenstvo Petra. Peter je na čele skupinky vo večeradle (Sk 1,13); predsedá voľbe apoštola Mateja; súdi Ananiáša a Zafiru (Sk 5,1-11); v mene ostatných apoštolov, ktorí sú s ním, vyhlasuje zástupom mesiášske oslávenie vzkrieseného Krista a oznamuje dar Ducha (Sk 2,14-56); pozýva ľudí, aby sa dali pokrstiť (Sk 2,37-41), zahrňujúc do toho aj pohanov (Sk 10,1-11,18).

Vykonáva dozor nad všetkými cirkvami (*Sk 9,32*). V Ježišovom mene uzdravuje (*Sk 3,10*) a kriesi mŕtvych (*Sk 9,36-42*). Práve Nový zákon nám predstavuje Petrove miesto a postavenie v prvotnej Cirkvi. Potvrďzuje nám to aj Pavlova návšteva Petra v Jeruzaleme, po svojom obrátení, kde s ním nadväzuje kontakt.

PAR

Tak ako v minulosti, aj dnes sa stretávame s odmietavým postojom uznať autoritu hlavy Cirkvi. Mnohé kresťanské denominácie popierajú primát rímskeho biskupa s odôvodnením, že úrad vedenia Cirkvi bol zverený len Petrovi a nikomu inému. Tvrdia, že jeho smrťou tento úrad zaniká a neprenáša sa na druhých. Ich mienka je mylná. Nemôžeme sa na nich hnevať, lebo ich presvedčenie môže mať rôzne dôvody, ktoré pramenia z minulosti. Môže to byť negatívna interpretácia niektorých pápežov, alebo nedostatočný dialóg pri riešení vzniknutých problémov rôzneho charakteru v danej dobe. Podľa čoho máme istotu, že úrad, ktorý zastával apoštol Peter, jeho smrťou nezanikol a stále pokračuje v jeho nástupcoch? Ježiš odovzdáva Petrovi kľúče od nebeského kráľovstva. Tieto kľúče v skutočnosti neobdržal iba jediný človek, ale celá Cirkev. Peter bol ten, ktorý predstavoval Cirkev v jej univerzalite a jednote. Jemu bolo povedané: **„Tebe dám kľúče od nebeského kráľovstva“** (*Mt 16,19*). Tu si musíme uvedomiť, že nebeské kráľovstvo bolo dané všetkým.

Ak chceme lepšie pochopiť, že Cirkev obdržala kľúče od nebeského kráľovstva, musíme si všimnúť, čo Ježiš hovoril všetkým svojim apoštolom po tejto udalosti, ktorú sme dnes čítali. Môžeme sa oprieť o dve udalosti, o ktorých hovoria evanjelisti Matúš a Ján. Všimnime si, že Ježiš už na týchto miestach hovorí v množnom čísle. Vo vzťahu ku kľúčom u Matúša čítame: „...Ježiš po zostupe z vrchu Premenenia hovorí apoštolom: **„Veru, hovorím vám: Čo zviažete na zemi, bude zviazané v nebi, a čo rozviažete na zemi, bude rozviazané v nebi“** (*Mt 18,8*).“ Podobne čítame u Jána. Ježiš po vzkriesení, keď sa zjavil apoštolom povedal: **„Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané“** (*Jn 20,22-23*). Práve tieto state nám jasne hovoria o tom, že aj keď Ježiš povedal Petrovi: „Tebe

dávam kľúče“, Ježiš tým nemyslel len Petra, ale myslel na celú Cirkev, ktorú Peter v tejto chvíli zosobňoval. Veď, keby táto zverená úloha zostala len na Petrovi a ďalej by sa nepodávala z pokolenia na pokolenie, nikdy by sa nemohol zrealizovať ani posledný misijný príkaz, ktorý Ježiš povedal pred svojím nanebovstúpením: **„Chodte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal.“** **A dodáva: „A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“** (Mt 28,19-20). Ježiš dal Petrovi mocný prísľub. Na tejto skale (brale) postavím, vybudujem upevním svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu. Samému Petrovi po jeho trojnásobnej zrade a po jeho trojnásobnom vyznaní „Pane ty vieš, že ťa milujem“, mu Ježiš odovzdáva celú Cirkev zo slovami: **„Pas moje baránky“ a „ovce“** (Jn 21,17). Ježiš tu Petrovi, ako hlave apoštolov, zveruje pastiersky úrad, ktorého úlohou je nielen viesť, čiže zväzovať a rozväzovať, ale aj posväcovať a učiť.

Ježiš zveril všetko bohatstvo Novej zmluvy jedine apoštolskému kolégiu, na ktorého čele stojí práve Peter. Práve úloha apoštolov - učiť všetkých až do Kristovho návratu, sa uskutočňuje prostredníctvom svojich nástupcov biskupov v spoločenstve s Petrovým nástupcom, rímskym biskupom nazývaným aj pápež. On je stálym a viditeľným základom jednoty Cirkvi. Z Božieho ustanovenia má nad Cirkvou plnú, najvyššiu, bezprostrednú a univerzálnu moc. Jemu a biskupom v spoločenstve s ním, prislúcha autenticky vysvetľovať poklad viery.

Môžeme potvrdiť, že Boh plní, čo sľúbil. Úrad pápeža je tu už 2000 rokov a pápež je i dnes autoritou vo viere a mravoch. Pápež nie pánom, ktorý hľadá na ľudí z nejakého trónu, ale je 'sluha sluhov'. Jeho úrad je zakotvený v Láске a práve z tejto Lásky vychádza jeho autorita. Je pastierom, ktorému záleží na svojom stáde, ktorý mu zveril Kristus. Keď si všimneme pápežov 20. storočia, boli to svätí pastieri, rozhodní pri ohlasovaní evanjelia, vytrvalí v modlitbe za tento svet, v boji za život, mier, ľudskú a náboženskú slobodu.

MY

Keď pápež Ján Pavol II. navštívil Ameriku, i napriek silnej potratovej propagande, pri stretnutí s prezidentom Billom Clintonom, ktorý ju zastával, Ján Pavol II. sa nebál verejne pred celou Amerikou v prítomnosti prezidenta tvrdo a s autoritou svojej moci zasadiť proti tejto kultúre smrti. Presne tak, ako sv. Peter sa nebál hájiť pravdu pred židovskou veľradou, židmi i pohanmi.

ADE

Skúsme sa všetci zamyslieť, či poznáme učenie našich pápežov a či sa s ich náukou, ktorá je náukou Pravdy a Lásky stotožňujeme a vieme ako oni hájiť a ohlasovať pravdu, i napriek opačnému postoju spoločnosti. Prosme preto pri tejto sv. omši o milosť byť pevne spojený s Petrom a vedieť ohlasovať to, čo ohlasuje aj on.

Amen.

Dvadsať druhá nedeľa v roku „A“

Mt 16,21-27

Hodnota duše

*Čo osoží človeku, keby aj celý svet získal, ale svojej duši by uškodil;
alebo za čo vymení človek svoju dušu?⁶²*

AI

AJ vy ste v tomto týždeň v TV videli nie jednu reklamu. Možno vám prerušila film alebo vyplnila čas medzi reláciami. Množstvo ponúk od jogurtov až po akciové telefóny malo za cieľ nás presvedčiť, že daný produkt je ten najlepší, do ktorého môžeme investovať svoje peniaze. Je už len na nás, či ponuku využijeme, alebo ona využije nás, ak nie sme dostatočne obozretní pri výbere toho, za čo dáme svoje peniaze.

KE

Ku podobnej obozretnosti nás vyzýva aj Ježiš. Nejde mu však o náš hmotný majetok, ale o našu dušu. Pýta sa: „Čo osoží človeku, keby aj celý svet

---

⁶² Porov.: SEKEREŠ, P.: Seminár. Spišská Kapitula 2007.

získal, ale svojej duši by uškodil? Alebo za čo vymení človek svoju dušu?“ (Mt 16,26)

DI

Ježiš predstavuje dušu ako 'niečo veľmi cenné'. Cennejšie než zlato, majetok, dokonca cennejšie ako bohatstvá celého sveta. Môžeme vidieť, že hodnotu našej duše neprevýši nijaká stvorená vec. Tým, že do nás Boh vložil pri našom počatí nesmrteľnú dušu, dal každému z nás obrovskú hodnotu. Túto hodnotu nesieme so sebou počas celého života a je len na nás, či ju zúročíme, alebo stratíme. Keďže má obrovskú hodnotu, je o ňu veľký záujem. A to zo strany Boha a zo strany diabla. Boh sa o ňu zaujíma s veľkou láskou, trápi sa spolu s ňou, sleduje každý jej krok a pozná ju ešte lepšie ako matka svoje deti. Vie, čo potrebuje a túži jej to dať, túži ju naplňať šťastím a radosťou zo života. Viesť ju po ceste, na ktorej jej nebude nič chýbať a strážiť ju ako zrenicu oka. Je tu však jedna veľmi dôležitá vec, ktorú Boh rešpektuje a to je ľudská sloboda. Vchádza len tam, kde ho pozvú, nedobíja sa násilne ale jemne klope na dvere nášho srdca a čaká. Naproti tomu jeho protivník nemá už toľko trpezlivosti a chce sa všemožne dostať do duše ovládnuť ju a zmariť hodnotu, ktorú má. Používa na to rozličné prostriedky. Často sú to prostriedky dobré a krásne, ktoré stvoril Boh a nie on.

Koľkokrát sa nám stane, že sa necháme strhnúť niečím novým, či už nejakým trendom v móde, technickým pokrokom, alebo niečím iným, čo priam 'hlceme' a nasávame do seba a ženie nás to ani nevieme kam. No, čo vnímame potom? Sme naozaj naplnení pokojom a radosťou? Alebo vnímame akúsi prázdnotu, ktorá nás ženie opäť za niečím novým – iným, čo nám prinesie uspokojenie?

PAR

V konečnom dôsledku však pocítíme opäť nepokoj, pretože veci tohto sveta, a to sa môžu zdať na prvý pohľad akokoľvek krásne a pestré, nás nedokážu naplniť ničím iným ako nepokojom. Akoby sme kúsky našej duše vymieňali a nahrádzali vecami. Každá vec nás po čase omrzí a hľadáme ďalšiu,

ktorá nahradí predchádzajúcu. Takto to ide stále dokola, až kým sa človek nestane sluhom tomu, čo mu malo slúžiť.

Do tohto prichádza Ježiš a upozorňuje nás: „Dávajte si pozor na svoju dušu!“

Bolo by to však málo, keby nám dal len toto upozornenie. My sami nie sme schopní ustrážiť si dušu bez jeho pomoci. Nie sme schopní ani sami získať naspäť to, čo sme vymenili alebo stratili. Preto nám ponúka aj svoju pomocnú ruku. Sú to predovšetkým veci, ku ktorým má každý prístup a cez ktoré pôsobí Boh, čiže sviatosti. Predovšetkým je to sv. spoveď, ktorá zalepí náš defekt na duši, cez ktorý nám uniká potrebný vzduch. Eucharistia, ktorá preniká našu dušu a naplňuje jej prázdne miesta. Ale aj modlitba, ktorá dušu pozdvihuje pred Božiu tvár a vyprosuje pre ňu veľa milostí.

Boh túži prebývať v našich srdciach, chce nás naplňovať svojim pokojom, láskou, dobrotou. Otvorme mu svoje srdce, pustime ho do všetkých našich rán, starostí, ale aj radostí.

MY:

K jednému vedcovi prišiel na návštevu jeho bývalý profesor fyziky. Ako sa tak rozprávali o nových objavoch a výpočtoch vedca, padla aj otázka, čo všetko ho to stálo, kým dospel k výsledkom svojej práce. Vedec odpovedal: „Bola to ťažká drina, veľa prebdených nocí, zháňanie, vybavovanie, presviedčanie sponzorov, aby ma podporili... postupne ma opustila manželka - pre môj nezáujem o rodinu. Deti, ktoré som mal s ňou vychovávať, vyrástli bez otca, už strácam zrak a v srdci mám veľký nepokoj. Je to o to horšie, že v jednom nemeckom laboratóriu vynášli o triedu lepší objav ako ja. Nezostalo mi nič, okrem zbytočných výpočtov.“

Sv. Ján Zlatoústý sa pýta: „Človeče, koľko rúk ti Boh dal? Ty povieš: dve. Dobre. Ale prečo ti dal dve? Preto, aby si mohol s druhou pracovať, keby si prvú stratil. Koľko nôh, očí a uší si dostal?...“ „Povedz, koľko duší si dostal?

Ak dve, tak mohol by si azda jednu stratiť, aj tak by ti ostala druhá, ktorú by si mohol spasiť. Ale, len jednu si dostal a to nesmrteľnú,... keď sa tá jedna povýši do neba, bude šťastná na celú večnosť, no keď sa ztratí, bude nešťastná na celú večnosť.“

ADE

Každý z nás dostal veľký dar, preto si dávajme pozor na reklamy ktoré nám ponúka dnešný svet a vyberme si len to najlepšie pre náš vnútorný svet.

Amen.

Dvadsať tretia nedeľa v roku „A“

Mt 18,15-20

O bratskom napomínaní

*Skúmajme sa!*⁶³

AI

Pri návšteve veľkých obchodných domov, bánk, športovísk, výrobných hál či vrátnic rôznych organizácií, si mnohí z nás všimli medzi personálom aj ľudí oblečených do uniforiem, ktorí väčšinou dávajú pozor na to, aby sa zachovával poriadok, najmä zo strany návšteví, alebo zákazníkov. Títo pracovníci súkromných bezpečnostných služieb, ktorých zvykneme nazývať SBS-kári, sú takmer vždy povinní, osobu najprv taktne a slušne napomenúť, upozorniť či poradiť jej, a až potom zasiahnuť pri neznalosti vecí, alebo pri porušení nejakého predpisu, či dokonca priestupku. Robia to tak preto, aby potencionálny zákazník nebol od prípadnej ďalšej návštevy odradený. Slovom, požiadavka slušnosti pri upozorňovaní, sa v tejto profesii často zdôrazňuje.

KE

Na začiatku úryvku dnešného evanjelia sme mohli počuť túto vetu od Pána Ježiša: **„Keď sa tvoj brat prehreší proti tebe, choď a napomeň ho medzi štyrmi očami“** (Mt 18,15).

DI

Bratské napomínanie malo už v židovstve dlhú tradíciu. V Tóre sa vyslovene píše: **„...ale budeš trestať svojho blížneho podľa práva a neponeseš následky jeho hriechu“** (Lv 19,17). Podľa židovského presvedčenia koná nezodpovedne aj ten, kto mlčí k priestupku, ku hriechu svojho brata. Preto aj

⁶³ Porov.: BOTUR, G.: Seminár. Spišská Kapitula, 2007.

mohol jeden rabín prehlásiť: „Jeruzalem bol zničený len preto, lebo sa ľudia navzájom nenapomínali“; to znamená, že nechceli vidieť bezprávie. Cieľom napomínania požadovaného Tórou nebolo odsúdenie, ale spätné získanie brata a teda tým znovunastolenie Božieho priadku. Nikto preto nemal napomínať druhého v hneve. Úloha napomenúť je pre nás dôležitou a hodnotnou úlohou, ktorá vyžaduje múdrosť, čestnosť, lásku a vôbec taktnosť vyzretej osobnosti. Lebo nie každý je povolaný na prísne bratské napomenutie. A práve preto my kňazi a rôzni predstavení cirkevných inštitúcií, by sme si mali zvlášť dobre rozmyslieť, či je náš morálny stav taký, aby sme boli súci vykonávať úlohu naprávania a osobného prísneho napomínania. A podobne toto platí aj pre spoločensky zaangažovaných veriacich laikov na vedúcich úlohách rôznych služieb. No v princípe, ani jeden z nás by nemal mlčať nad evidentnou nepravosťou.

PAR

Ako to teda je; máme - nemáme právo niekoho napomenúť? Alebo sa bojíme priateľovi či priateľke niečo povedať, čo sa nám na ňom nepáči len pre to, aby sme si to s ním „nerozhádzali“? Je veľký rozdiel, či upozorňujeme nám známeho, alebo neznámeho človeka. Neznámu osobu môžeme taktne upozorniť, aby nerobila neporiadok; keď napríklad odhodí ohorok z cigarety na chodník. I keď sa priznám, tiež nemám odvahu to vždy povedať. Nikdy ale otravujúco nemoralizujeme, nepoučujeme a nedávajme „životné rady“ človekovi, ktorého lepšie nepoznáme. Iba vtedy áno, keby nás o to prosil.

To isté platí pre rodičov, ktorí majú dospievajúce deti, aj pre nás kňazov. Nebuďme príliš zvedaví, vtieraví a netaktní! Pozrime sa radšej každý z nás do svojho vnútra a skúsme najprv „vyčistiť“ seba ako začať „čistiť“ tých druhých; ako nám to odporúča Ježiš u Lukáša (v 11,39). Ale keď nastane ťažšia chvíľa, že je nevyhnutné upozorniť na nevhodné správanie a konanie iného, vždy sa snažme urobiť medzi štyrmi očami; to znamená: diskkrétne tak, aby o tom druhí ľudia nepočuli a nemali dôvod si myslieť, že práve tohto človeka upozorňujeme na niečo, čo nie je správne.

Lenže aj pri našej najlepšej snahe pri zachovávaní toho, čo sme si práve povedali, nám naše slová niekedy – povedali by sme snáď aj častejšie; padnú do „neúrodnej pôdy“ nepochopenia jedného voči druhému kvôli oprávneným výčitkám. Prečo to tak je? „Prečo ma môj syn, dcéra, priateľ, manžel nepočúvajú a nerešpektujú, keď ja mám s ním len dobrý úmysel a ľúbim ho?“ Prečo naše dobré snaženia v týchto veciach vychádzajú nazmar a predtým dobré vzťahy s inými zrazu ochladnú len preto, keď chceme v dobrom presvedčení o správnej veci slušne upozorniť na chybu?

Celý problém je v tom, že naše duchovné vnútro je príliš citlivé na vonkajšie kritické podnety od iných. Citlivé je to preto, lebo „ego“ každého jedného z nás je nakazené hlavne pýchou. Nespokojnosť, pýcha, lakomstvo sú vnútornými hriechmi, ktoré rastú ako pleseň v temnote, v mokvajúcich kútoch našej duše. Sú živé či už malichernými odmietnutiami, podozrievavosťou i osamelosťou. My, ktorí by sme mali s týmito hriechmi bojovať, ich môžeme začať nebezpečne ľahko považovať za akési „dôstojnejšie“, ako hriechy bijúce do očí, ako napríklad cudzoložstvo alebo opilstvo.

Problém pýchy si musíme uviesť aj preto, lebo osobné videnie chyby iného môže mať koreň v závidi, ktorá väzí v našej „zašliapnutej“ pýche. Preto sa naučme správne rozlišovať pohnútky k napomínaniu a spytujme si svedomie, či nepramenia niekedy jednoducho z našej závidi! Napriek tomuto všetkému si položme otázku, či by sme mohli spoločne nažívať, keby sme si vzájomne nedôverovali; teda, keby sme si nehovorili pravdu..? Na základe skúseností, asi by sme dali za pravdu to, že by to vôbec nebolo možné.

Totižto čnosť spravodlivosti dáva druhým to, čo im patrí: Pravdovravnosťou zachováame správny stred medzi tým čo treba povedať, a zasa na opačnej strane tajomstvom, ktoré treba zachovať. Tajomstvo by malo v sebe zahrňovať čnosť a diskretnosť. Teda, na základe spravodlivosti sme jeden druhému povinní čestne a taktne vyjaviť pravdu. Lenže ak by sme náhodou dostali tak prepotrebnú chuť spoznávať seba samých, zistili by sme, že pravda je omnoho hlbšia a omnoho menej nápadná! Je to presne tak, že keď

uvažujeme o tom najlepšom, čo v človeku je, zbadáme, že v každom z nás je tvrdé jadro pýchy alebo egocentrizmu, ktoré kazí to najlepšie, čoho dosahujeme a ničí naše najlepšie zážitky.

Toto naše stvrdnuté „ja“ sa prejavuje najrôznejšími spôsobmi – žiarlivosťou, ktorá ničí naše priateľské vzťahy; márnivosťou, ktorú pociťujeme, keď sa nám niečo podarí; tým, ako sa láska ľahko zvrhne na zmyselnosť; ďalej nízkosť, ktorá nás núti znižovať snahy druhých ľudí; tým, ako nám vlastné snahy deformujú úsudok; tým, ako všetci máme radi lichôtky a ako neznášame, keď nás niekto z niečoho obviňuje; a tým, ako často a dôrazne presadzujeme ušľachtilé ideály, ktoré nikdy nezačneme uplatňovať.

MY

Nemusíme si navrávať, že sme všetci vrahovia alebo lupiči, podvodníci či sexuálni zvrhlíci. Naša kresťanská morálka nehovorí, že sme úplne zvrátení v tom zmysle, že by sme vôbec neboli schopní pociťovať žiadne dobré impulzy alebo na ne nereagovať. Pamätajme a nezabúdajme na to, že my, ako Kristovi učeníci musíme prijať pozvanie od Pána žiť v pravde; to jest v jednoduchosti života, ktorý sa zhoduje s príkladom Ježiša.

Bratské napomínanie je pre nás príležitosťou k sebakritike a k obráteniu, a to mocou vzájomnej lásky. Konajme tak, aby sme videli v napomínaní skutočný dar, pretože patrí k prejavom vzájomnej starostlivosti. Musíme uznať, že skutočné bratstvo medzi blíznymi sa nemôže zaobiť bez napomínania. Nikdy ho nesmieme zameniť s kritizovaním, s odsudzovaním a s trestaním. Napomínajme blízkych len v bezbrannej a konštruktívnej láske, ktorá sa snaží predchádzať riziku viny. Takýto prejav lásky má veľkú nádej pomôcť človeku v ťažkosti, lebo sa vyhýba pokušeniu k diskriminácii, k mravnému posudzovaniu; láska, ktorá spolupracuje s vernosťou; a láska, ktorá odpúšťa. Uvedomme si, že hlavným oporným bodom pravdivého bratstva je Ježišovo zjavenie, že Boh je naším Otcom. Lebo tí, ktorí majú Boha za Otca, sú si navzájom bratmi. V Kristovi môžeme poznať pomocou tohoto obrazu niekoho, kto umožňuje porozumieť Bohu a hovoriť s ním. Kristus je ten most spájajúci

izolované, osirotené osoby. On je prostredníkom spoločenstva ľudí: či už nás navzájom, alebo ľudského spoločenstva s Bohom – Otcom.

ADE

Odpustiť si a bratsky medzi štyrmi očami sa napomenúť sú zároveň aj skutočnou previerkou, či sú naše vzťahy zdravé a teda: či je naše bratstvo v cirkevnom spoločenstve ozajstné. Bude iste pravé a pevné, keď sa naučíme odpúšťať si a navzájom sa napomínať. Tiež nezabudnime na to, že schopnosť odpustiť si pri napomenutí je aj skúškou, či dokážeme počúvať a do srdca prijímať evanjeliové posolstvá. Veľmi prosme v modlitbách, aby sme tohoto boli všetci schopní.

Amen.

Dvadsať štvrtá nedeľa v období cez rok "A"

Mt 18,21-35

Odpustenie

Vedieť odpustiť a prijať odpustenie.

AI

Odpustenie. Jedno slovo – a čo všetko vie vyvolať v srdci každého z nás. Je niekto, kto nepotrebuje odpustenie?

Muž v rokoch hovorí manželke, ktorá mu pripomína spoveď: „Nikoho som nezabil, nikomu som nič neukradol, som ti verný.“

Rýchlo zabúdame. Pamätáme si len to, čo chceme, čo nám vyhovuje a na druhých si skôr všimneme horšie ako lepšie.

Lekár zistí, že chlapec trpí na zvláštnu chorobu: bojí sa vlastného otca. Chlapec má všetko, viac ako jeho kamaráti, ale otec ho za všetko a hneď trestá. Ešte nepočul, nezažil odpustenie.

Manželka už roky vyhadzuje manželovi na oči, že mu rodičia nedali všetko, čo im sľúbili.

Sused sa už roky prihovára susedovi, hoci je aj starší, aby odpustil ich rodine, že je ochotný veci dať do poriadku.

Neochota odpustiť druhým to, čím nám skutočne, či len v našich predstavách ublížili, pôsobí ako jed, ktorý ničí zdravie, telesné i duchovné, a niekedy až do neuveriteľnej hĺbky.

Prečo hovoríme: „Odpúšťam, ale nemôžem zabudnúť?!“

Aj pri svätej omši budeme hovoriť k Bohu a blíznym: „Odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom.“ Prečo je ťažké povedať: odpusť, prepáč, zabudni, a rovnako: odpúšťam, už na to nemyslím, už som na to zabudol, už je všetko v poriadku, majme sa radi, veď sme veriaci, sme predsa súrodenci, priatelia, susedia.

Odpustenie. Je ešte aktuálne vedieť odpustiť a prijať odpustenie?

KE

Pýtajme sa spolu s apoštolom Petrom Ježiša: **„Pane, koľko rás mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší? Azda sedem rás?“** (Mt 18,21).

DI

Každý človek musí prejsť skúškou lásky nielen voči Bohu, ale aj voči blížnemu i sebe samému. Nezaslúžime si odmenu, večný život, keď budeme milovať len Boha a nedokážeme odpustiť blížnemu, a dokonca aj sebe. Nie je to problém apoštola Petra. Vie, že má bratovi často odpúšťať. Číslovka 'sedemkrát' je číslo znázorňujúce veľa. Ježiš odmieta túto zdanlivú dobrosrdečnosť. Ježiš nezužuje a neobmedzuje povinnosť odpustenia. Ježišova odpoveď je jasná: **„Nie sedem rás, ale sedemdesiatsedem rás“** (Mt 18,22). Ježiš odpúšťanie nepodmieňuje počtom previnení brata. Číslovka “77” znamená 'stále'.

Príbehom o dvoch dlžníkoch chce poukázať nielen na spôsob a zásady odpustenia, ale i na to, že odpustenie sa musí vykonať rýchlo. Na správaní sluhu a spolusluhu, Ježiš chce poukázať na lásku Boha k ľuďom, aký je k nám Boh milosrdný, vždy ochotný odpustiť naše hriechy, keď ho prosíme o milosrdenstvo, ale Ježiš chce poukázať aj na to, aby sme si navzájom jeden

druhému odpúšťali. Ježiš sa v príbehu predstavuje ako 'istý kráľ' a následne ako 'pán'. „Sluha“ je každý z nás vo vzťahu k Bohu. „Spolusluha“ je každý brat a sestra voči nám. Čo všetko sme si už od Boha vypožičali! Alebo máme život, zdravie, talent, nadanie samy od seba? Nie! Aké sú to už čísla, a ako s vypožičaným zaobchádzame? Sluha v evanjeliu sa zadlžil desiatimi tisícami talentov, čo je približne 360 tisíc kg striebra. Kto povie, že je to málo? Ježiš nás chce týmto upozorniť, že sme povinní voči Bohu mať vzťah úcty, vďačnosti a lásky. Sluha si to uvedomuje, keď padá na kolená a prosí o čas, aby mohol dlh splatiť. Aj my sa musíme správať voči Bohu zodpovedne. Vie niekto z nás, kedy zomrie? Je v našom živote všetko v poriadku? Dostáva sa nám od Boha výstrah: havária, choroba, neúspech... a vtedy vieme Boha prosiť, sľubujeme polepšenie. Keď myslíme svoj návrat k Bohu vážne, často priam citeľne prežívame Božiu lásku, Božie odpustenie.

Ako rýchlo však neraz zabúdame na to, čo sme sľúbili Bohu. Napríklad po uzdravení, úspechu, po sviatosti zmierenia. A ako sa vzápätí správame k spolusluhom - bratovi či sestre? Dovoľávame sa pravdy či spravodlivosti. Nevieme odpustiť, nedokážeme zabudnúť, nechceme prepáčiť. Súdime a odsudzujeme. Keď Ježiš kladie do protikladu desaťtisíc talentov sluhu a jeden talent spolusluhu, chce poukázať na Božie odpustenie a povinnosť, aby sme si vedeli odpúšťať. Chceme sa robiť spravodliví a nevieme odpustiť. Boh chce, aby sme nielen pre neho mali svoje srdce, ale aj pre svojich blížnych. Náš vzťah lásky k blížnym je najkrajšia odpoveď na lásku Boha k nám.

V závere podobenstva Ježiš predstavuje, čo nás neminie: spravodlivý trest, keby sme chceli od Boha milosrdenstvo, odpustenie, a neboli by sme milosrdní a neodpúšťali by sme si navzájom medzi sebou. Premárnená milosť vyvoláva súd. Božia milosť sa zmení na Boží hnev. Aké vážne sú Ježišove slová o vzájomnom odpúšťaní! Je to vlastne obrátená formulácia prosby z modlitby 'Otčenáš': „Odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom.“ Ty si nám, Pane, odpustil naše viny, preto aj my odpúšťame tým, ktorí sa stali našimi dlžníkmi.

PAR

Odpustenie, odpúšťanie je podstatná časť učenia Pána Ježiša. Kde si vedia odpustiť zo srdca, tam je predpoklad zjednotenia v modlitbe. Odpustenie druhému nám pomáha viac mu porozumieť. Odpustenie prináša dve požehnania. Boh žehná tomu, ktorý odpustil i tomu, ktorý dostal odpustenie. Rozumní ľudia sa hádam dajú presvedčiť, aby sa zriekli pomsty, pretože pomstou sa vec nerieši, ale komplikuje. Mnohí už ani nevedia, prečo sa nerozprávajú, hnevajú. Tak je to aj na pracovisku, medzi susedmi. Dozaista nemáme nijaký dôvod vysmievať sa starej smernici, ktorá sa snažila zredukovať chuť ľudí po pomste na 'jedna k jednej': oko za oko, zub za zub... Ježiš nevyžaduje len zrieknuť sa pomsty, ale úprimne odpustiť, a to bez miery a hranice, čo najrýchlejšie.

Pri vzájomných stretnutiach si často prajeme šťastie a pokoj. Je to prirodzené, pretože len v atmosfére pokoja a šťastia môže človek žiť pekný život. Túto myšlienku však môžeme dotiahnuť ešte ďalej. Vieme, že pokoj, šťastie, láska, sú Božie vlastnosti. Kde nájdeme dokonalý pokoj, šťastie, lásku, tam nachádzame Boha. Potom aj odstraňovanie všetkého, čo nedovoľuje vstúpiť týmto vlastnostiam do života, je vlastne putovaním k Bohu. Podobenstvo o nemilosrdnom sluhovi sa dotýka jednej z tých prekážok, ktorú môžeme prekonať tým, že sa naučíme veľkodušne odpúšťať.

Odpustiť nie je jednoduché. Ľudia zvyčajne považujú odpustenie a zabudnutie urážky za niečo neprirodzené, za niečo, čo tupí ich dôstojnosť a česť. Ani pre nás kresťanov to nie je jednoduché. Zvyčajne výčitky svedomia utíšime takto: „Odpustil som..., ale nezabudol!“ Ale to nie je odpustenie, ktoré od nás Boh očakáva. Vieme to aj sami, lebo takéto odpustenie nevyháňa zo srdca hnev a túžbu po pomste. Veľkorysé odpustenie, ktoré zabúda na urážky, je známkou veľkého ducha. Je známkou Ježišovho Ducha.

Keď bol na pápeža Jána Pavla II. spáchaný atentát a ležal v nemocnici s ťažkým zranením, prvé slová, ktoré povedal, boli: „Odpúšťam tomu, kto na mňa vystrelil.“ Keď sa uzdravil, navštívil atentátnika vo väzení.

Gándhí, veľký vodca indického ľudu v boji za oslobodenie, bol postrelený hinduistickým fanatikom. Umieral, ale ešte chcel vidieť svojho vraha, aby mu odpustil. Keď mu okolostojaci zablňali výhľad, dotkol sa hrude a čela na znamenie odpustenia.

V Brémách navštívil 65-ročný muž väzňa, vraha jeho manželky, detí, rodičov i svokrovcov, aby mu podal ruku na odpustenie.

Vo Švajčiarsku ponúkla istá pani pomoc žene, ktorej manžel zabil jej muža. Pretože uväznením vraha stratila rodina živiteľa, táto pani sa veľkoryso postarala o jeho rodinu.

Dcéra, ktorá odpustila svojmu otcovi, s ktorým nekomunikovala osem rokov, povedala: „V tej chvíli, keď som otcovi odpustila a začala sa s ním rozprávať, pocítila som v srdci pokoj, radosť, pocit uvoľnenia, pohody, čo som osem rokov už nepoznala.

Aby sme dokázali podobne veľkodušne odpúšťať, musíme si uvedomiť dve základné skutočnosti, ktoré vyplývajú z dnešného evanjelia. Medzi Bohom a človekom je určitý vzťah. Je isté, že v tomto vzťahu Boh koná vždy korektne a s láskou. Človek však nespočítateľne narúša tento vzťah rôznymi hriechmi, ktoré vážne urážajú Boha. Medzi ľuďmi by takýto vzťah nemal dlhú životnosť. Boh nám však neustále odpúšťa za predpokladu, že aj my odpustíme tým, ktorí sa previnili voči nám. Máme odpustiť úplne, veľkoryso. Môže byť azda naša urazená dôstojnosť a česť prekážkou pre dosiahnutie Božieho odpustenia? Veľkoryso odpúšťať je známkou Ježišovho Ducha. Zaiste to nie je ľahké, ale môžeme sa tomu naučiť. A môžeme začať hneď v tejto chvíli. Skúsme si predstaviť tvár človeka, ktorý nám ublížil a hneď teraz mu veľkodušne odpustíme! Dajme mu novú šancu. Nedbajme na protesty našej urazenej pýchy. Veď odpustiť znamená: mať nádej na odpustenie.

MY

Učíme sa tomu od Krista na kríži. Chceme ho nasledovať nielen v jeho slovách, ale aj svojimi skutkami. Chceme sa riadiť jeho slovami: **„Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia“** (Lk 23,34).

To pochopila i matka syna, ktorý sa dopustil skutku, na ktorý otec reagoval tak, že syna nielen vyhodil z domu, vydedil, ale nechcel ho už v živote vidieť: „Nikdy nesmieš

prekročiť prah môjho domu!“ Na čo syn hrdo reagoval: „Nikdy ťa o to nepoprosím!“ Matka ochorela. Rodinný priateľ, lekár, povedal mužovi: „Žena ti zomrie, ak sa nevráti syn.“ Muž ostal ako skala. Lekár sám zaslal telegram: „Hneď príd, zomiera ti matka!“ Tvár syna pri čítaní telegramu zbledla. Keď stál pri dverách domu, všetko sa mu živo premietlo pred očami. Prekonal sa, a vstúpil do izby, kde ležala matka. Tá s námahou chytila na jednej strane ruku syna a na druhej ruku otca a nad svojou posteľou ich spojila. Spojili sa dve mužské dlane a ruka matky padla pod nimi. Dokonala so zmierením otca so synom. Odpustili si.

Príslovie hovorí, že odpustenie je najlepšia pomsta. Rodičia odpúšťajú svojim deťom najťažšie chyby, ktoré im vstúpili výchovou. Nikdy nie je človek taký krásny, ako keď prosí o odpustenie alebo sám odpúšťa. Odpustenie neoznačuje ukončenie vojny, konfliktu, keď sa nejedná o skutočné odstránenie všetkého, čo zlo spôsobilo. Len vtedy je pravé odpustenie, keď víťazí pokoj, láska. Uvedomujeme si, že nestačí len odpustiť, ale aj prosiť o odpustenie. Preto nepovedzme: „odpúšťam ti“, ale povedzme: „prosím, odpusť mi“. Odpustenie nesmie byť len v srdci ukryté. Odpustenie sa musí prejaviť konkrétne navonok.

Všetci si preto uvedomujeme význam Kristových slov: **„Keď teda prinášaš dar na oltár a tam si spomenieš, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj svoj dar tam pred oltárom a choď sa najprv zmieriť so svojím bratom; až potom príd a obetuj svoj dar“** (Mt 5,23-24).

ADE

Odpustenie od Boha je pre nás záväzok a zodpovednosť, a to natoľko, že milosrdný Boh odvrhuje od seba toho, kto nechce byť milosrdný a nechce bratovi odpustiť. Urobme teraz, dnes, všetko preto, aby Boh odpustil aj nám. Predstavme si v súvislosti s odpustením tvár Krista - Sudcu, tvár svojich bratov a sestier, ktorí potrebujú naše odpustenie, a tvár svoju, ktorá najviac potrebuje odpustiť.

Amen.

Milosrdná láska*Memento čo a ako žiť.*

AI

V súčasnosti sledujeme na našich obrazovkách jednu show, ktorá nás snáď dosť pohltila. Okrem toho, že nedeľný večer trávime pred obrazovkou, celý týždeň čítame v denníkoch a týždenníkoch: kto ako tancoval, kto na to čo povedal a kto si o tom, čo myslel. Takéto články sa nám stávajú žráčom nášho času a aj náhradou nášho kontaktu s Bohom. Ale predsa sa dá na tento 'Tanec pre teba', inak povedané 'Bailando', pozrieť trochu inak. Väčšina z tých, ktorí sa rozhodli súťažiť o vytancovanie piatich miliónov, sa to rozhodla aj preto, lebo ich otvorené oči ale aj srdce sa pohlo súcitom pri pohľade na niektoré ľudské osudy. Akoby im v úvodzovkách 'nestačilo chodiť len tak spravodlivo' okolo tých, ktorí naoko vyzerajú byť za niečo potrestaní. Táto prvotná spravodlivosť tých, ktorých voláme celebrity a tých, ktorí sa vďaka tejto relácii a medializácii nimi stávajú, sa posúva niekde do pre nás nepoznaných výšin. Posúva sa do postoja milosrdenstva.

KE:

Vnútorňú pohodu a pokoj nám prinesie milosrdná láska, spravodlivosť z nás určite neurobí zlých ľudí a postoj nespravodlivého odsudzovania a povyšovania otvára naše srdce pre zlo, hriech, depresie a nepokoje.

DI:

Podobenstvo z dnešného evanjelia sa skladá z dvoch častí. Prvú by sme mohli nazvať: najímanie robotníkov. Hospodár sa skoro ráno vyberá na tržnicu, aby najal pracovníkov do vinice. V priebehu dňa najíma päť odlišných skupín a to: prvú zavčasu ráno, druhú o tretej, ďalšiu o šiestej, potom o deviatej a poslednú o jedenástej. Druhá časť podobenstva sa odohráva vo vinici. Tu Pán vinice vypláca mzdu. Namiesto radosti sa však stretáme s veľkým odporom

a nesúhlasom a to tých, čo pracovali od rána. Veľmi dôležitým je aj miesto, kde sa podobenstvo odohráva a tým je vinica.

Prorok Izaiáš o vinici píše: Bo vinica Pána zástupov je dom Izraela a judskí muži jeho sedom radostným. Izrael a judskí muži boli tí, ktorí boli Pánom vyvolení. Pán ich sprevádzal a bol s nimi. Vinica je veľká a hospodár chce, aby nie len Izrael a judskí muži pracovali v nej, ale pozýva i ďalších robotníkov. Už je večer a pán neúnavne pozýva - nemá problém zjednať sa s nikým, kto má len trochu chuť pracovať, lebo sa blíži koniec dňa – blíži sa žatva, alebo mohli by sme povedať, blíži sa posledný súd. Izaiáš o Pánovej vinici ešte napísal: Prečo kým čakal som hrozno, urodila len plánky, čo som mal ešte urobiť vo svojej vinici a neurobil som jej? Plánkami by sme mohli nazvať postoj tých, čo pracovali od rána - v Ježišovej dobe by sme ich tak opatrne mohli pomenovať zákonníkmi a farizejmi. Sú to ľudia spravodliví, verní zákonu a nariadeniam, veľmi ťažko prijímajú ako svojich kolegov mýtnikov a hriešnikov. S tým sú schopní ešte ako-tak sa vyrovnáť, čo ich však úplne rozháďže, je postoj hospodára. Ako je možné, že ja čo tu driem od rána, mám takú istú odmenu ako ten, čo pracoval iba hodinu..?

Ale majiteľ vie, čo robí. Tí, ktorí boli najatí ako prví, obdržali spravodlivú odmenu, veď na nej sa predsa dohodli. A to, že posledná skupina dostala rovnakú odmenu, treba pripísať Božiemu milosrdenstvu. Na tomto veľmi pekne vidíme vyváženosť medzi Božou spravodlivosťou a Božím milosrdenstvom.

PAR:

A čo my, pracovali sme už vo vinici? Myslím v tej Božej, nie v tej, ktorú máme pred alebo za domom, alebo v tej, ktorú vlastníme na úrodnejších zemiach. Ak áno, vydržali sme podnes, alebo naše postoje nás z nej vylúčili? Možno sme tu takí, čo sme hospodára ešte nestretli. On sa aj vybral za nami už- už sme sa aj mali stretnúť, ale v momente nášho kontaktu som sa vybral niekde inde ako som mal pôvodne v pláne. Nevadí, hospodár sa vyberá znova a znova, snád' aj teraz na tejto svätej omši je tu a chce sa s nami stretnúť. Preto sa mu nevyhnime, skúsme sa s ním zjednotiť, skúsme ho počúvať, naozaj nebojme sa

kontaktu s ním. Možno bude veľmi živý a odkryje nám veľmi veľa, ukáže nám našu neodbornosť v práci vo vinici. Nezľaknime sa a neutečme, veď každú schopnosť a zručnosť predchádza veľká drina zoznamovania a začiatočná nemotornosť. A my, čo už nejaký ten čas vo vinici pracujeme, zaujmeme postoj k tým, čo práve prichádzajú alebo len prídu.

Ten postoj môže byť dvojaký: ten ľahší a jednoduchší spočíva v tom, že začiatočníka ubijem a to svojou pýchou, nadradenosťou, nebodaj veľmi jasným negatívnym postojom, skrytým vo vete: 'A ty tu čo chceš, toto nie je miesto pre takých zlých ľudí ako si ty!' A ten ťažší, ku ktorému sa musíme dopracovať, by sme mohli opísať týmto postojom: 'Vitaj, aj ty si tu, už som ťa čakal, poď ukážem ti ako sa tu pracuje.' Áno, tým prvým postojom zabíjame a tým druhým nechávame, aby popri nás vyrástli osobnosti. Ak sme teda vo vinici, chodíme do kostola, aj sa modlíme, aj do zvončeka dávame a to už roky a nedarí sa nám, žiadne hrozno, len plánky, v čom je asi chyba?

V dnešnom evanjeliu bola veľmi presne popísaná: chýba mi postoj milosrdenstva. Akými očami sa pozerám na tých okolo mňa, na tých z ulice, z paneláku, ktorí nechodia do kostola a ani sa nemodlia? Nevidím v nich oveľa - oveľa horších ako mňa, dal som im už niekedy šancu? ...lebo hospodár ju dal a to tesne pred koncom - o jedenástej, len hodinu pred záverečnou, pred fajrontom. Naša spravodlivosť je často obdivuhodná, no naše milosrdenstvo veľkou neznámou. Možno si povieme: 'A kto už len ku mne kedy bol milosrdný? Ja som sa všade pretĺkal sám.' Ale to je omyl, lebo tam kde si, ťa dostal hospodár, nie ty sám. Preto neutekajme z vinice, naše posudzovačné a odsudzovačné postoje môžu spôsobiť, že prideme o denár. A nie je to škoda, keď už sme nejakú tú hodinu vo vinici pracovali?

MY

Učiť sa na chybách iných, je múdre.

V jednej dedine na Slovensku pred päťdesiatimi rokmi žili dve rodiny. Obidve boli veľmi nábožné a chodili do kostola aj v čase najtvrdšieho komunizmu. Kvôli tomu veľmi trpeli, lebo otcovia obidvoch rodín vzdelaní ľudia, ktorí pracovali ako učitelia,

lenže kvôli tomu, že nechceli v oblasti viery zmeniť svoj postoj, boli zo školstva vylúčení a museli pôsobiť vo výrobe. Okrem toho mali jedného veľmi nepríjemného suseda. Minimálne raz do týždňa sa prechádzal po ulici kde bývali a vždy, keď pred domami spomínaných pánov stáli nejaké autá, odpisoval štátnu poznávaciu značku - raz boli dokonca predvolaní aj na vypočúvanie. No všetko zvládli, všetko vydržali.

Prešlo sedem rokov po páde komunizmu v roku 1996, v jednu nedeľu ráno obidvaja vzorní a verní Bohu páni v kostole v druhej lavici ako už roky boli zvyknutí, ale táto svätá omša sa pre nich premenila na veľký boj. Pred nimi v prvej lavici sedel človek, ktorý ich počas celého komunistického režimu prenasledoval. V obidvoch sa odohrávali rovnaké vnútorné scény. Čo tu tento chce, čo tu robí, takýto človek a v kostole? Do mesiaca sa s tým dokázali vysporiadať. Sem-tam v nich prebiehali vnútorné boje a to, keď dotyčného neustále stretávali v kostole.

Po roku prišla ďalšia rana. Nedeľa ráno a dotyčného v lavici nebolo. Prečo? Lebo už sedel v presbytériu ako mimoriadny rozdávatel' svätého prijímania. Takýto boj so sebou ešte nezažili. V ten deň ani jeden z nich na sväté prijímanie nešiel. Čo však bolo horšie, jedného z nich to úplne zlomilo. Od toho dňa do kostola ani nevstúpil. Keď už ani v kostole neexistuje spravodlivosť, nemám tam čo robiť, povedal si dotyčný. Ten druhý sa pomaly so situáciou vyrovnával, no vždy pri pohľade smerom k oltáru vidiac spomínaného akolytu, ho pri srdci bolestne pichlo.

Túto bolesť liečil povzdychom: Bože nech sa mu darí, jemu aj jeho rodine, stojí ma to veľa, ale nech. Na jeho mieste by som si podľa spravodlivosti zaslúžil stáť ja, ale nie je tu okrem spravodlivosti aj čosi iné. Nevieť to síce pomenovať, ale vnímam to.

Milosrdenstvo bolí, lebo nás čosi stojí, čosi nám vždy berie, napríklad uberá nám z nášho privilegovaného náboženského postavenia. Poviem si: a čo z toho mám? A čo z toho mal hospodár? On sa aj s tým najposlednejším zjednal za denár. Milosrdná láska bola preňho veľmi podstatná. Nepotrebovali sme ju, alebo ju nepotrebuje aj tí, čo sa cítíme byť najspravodlivejší...?

ADE:

Vstúpme si do seba a úprimne si priznajme, čo nám je bližšie. Nespravodlivosť, spravodlivosť, alebo milosrdenstvo? 'Tanec pre teba' je tiež milosrdným postojom, spravodlivého alebo pravdivého poukázania na pre nás nespravodlivých ľudských osudov. A čo my - nasledujúci týždeň? Budeme

tancovať pre tých okolo nás, pre náš osobný zisk, alebo na úkor niekoho? Je to len a len na našom rozhodnutí.

Amen.

Dvadsať šiesta nedeľa v období cez rok "A"

Mt 20,1-16

Aktuálne je pokánie

Aj počas roka konajme pokánie.

AI

Do starého chrámu vstúpil cudzinec. Hneď na prvý pohľad ho upútali staré a veľmi nízke dvere. Opýtal sa miestneho kňaza, čo sú to za dvere a kam vedú, že človek cez ne len-len že prejde. Kňaz mu rozpovedal istú legendu, ktorá sa viazala na tento vchod. Boh keď tvoril nebo a nebeskú bránu, postavil ju takú nízku, že každý, kto chcel cez ňu prejsť, musel byť buď malý, alebo sa musel zohnúť. Nikto vzpriamený, so vztýčenou hlavou cez ňu neprešiel, lebo bol príliš vysoký a brána príliš nízka. A keďže hrozilo, že sa do neba nikto nedostane, dal Boh postaviť na zemi podobnú bránu, vchod či skôr dvere, ktoré viedli do spovednice a boli tak ako brána do neba nízke a každý vchádzajúc cez ne sa musel zohnúť.

KE

V dnešnom evanjeliu sme počuli, že všetci potrebujeme pokánie.

DI

Príbeh otca a jeho dvoch synov rozpráva Ježiš v Jeruzalemskom chráme veľkňazom a straším ľudu. Vedie dialóg s tými, ktorí mali v rukách náboženskú moc. Veľkňazi, s ktorými sa Ježiš rozprával, patrili do židovskej skupiny, ktorá sa volá Saduceji. Boli to vplyvní a bohatí občania. Rozhodovali o dianie v chráme, synagógach, v najvyššom židovskom súdnom dvore. Svoju moc uplatňovali so súhlasom Ríma. Spolupracovali s Rimanmi – tými, čo utláčali židovský národ. Ostatní židia ich kvôli povýšenectvu nenávideli, často sa na nich pozerali ako na kolaborantov s Rimanmi.

Ježiš sa počas svojho pozemského účinkovania nedostal s nimi do konfliktu, až kým nevystúpil do Jeruzalema a nevošiel do chrámu, kde sa oni zdržiavali a pôsobili. Ježiš otvorene proti nim vystúpil a viedol dialóg. Videli v Ježišovi hrozbu ako narušenie 'ich' poriadku a nebezpečenstvo, že im Rimania obmedzia ich moc.

V takejto situácii predniesol Ježiš príbeh o Otcovi a jeho dvoch synoch. Veľkňazi a starší ľud mu odpovedajú, správne reagujú, keď označujú za spravodlivého syna toho prvého a tak automaticky odsudzujú toho druhého. Sami sa usvedčili a Ježiš to slávnostne potvrdí hebrejským „amen“, čo v preklade znamená „tak je“, veru že“.

PAR

Človek ako jediné stvorenie je schopný myslieť a uvažovať. Vedený rozumom a citmi je schopný veľkých vecí. Veľkých charitných diel, vie sa obetovať a žiť pre druhých, ale na opačnej strane dokáže urobiť aj veľa zla. Človek toto všetko reflektuje a spätne hodnotí. Súdi, čo bolo zlé a čo bolo dobré. Tak stojí pred skutočnosťami dobra a zla. Nie len prostredníctvom Božieho slova, ale aj zo svojej skúsenosti vie, že spáchané zlo mu priamo alebo aj nepriamo škodí. Ak fajčíme, kazíme si zdravie, ubližujeme sebe, ale trpí aj naša rodina, pretože ju oberám o peniaze a seba pripravujem o zdravie. Preto potrebuje, a na to už prichádza prostredníctvom Svätého písma, pokánie.

Všetci potrebujeme pokánie. Potreboval ho prvý aj druhý syn, starší i veľkňazi, mýtnici a neviestky, a potrebujeme ho aj my! Prvý syn oľutoval a išiel do otcovej vinice, druhý syn neposlúchol otca, hoci mu povedal „idem otče“. Mýtnici a neviestky sa dali na pokánie, hoci pred tým žili hriešne. Veľkňazi a starší ľud mali svoj obraz spravodlivosti, ktorý nebol správny a nechceli sa dať na pokánie.

Takto pred nami stoja dve skupiny ľudí. Tí, čo sú navonok, podľa svojho správania hriešni, zlí, ale dali sa na pokánie, chcú žiť lepšie, oľutovali. Na druhej strane tí, čo sú navonok podľa zákona spravodliví, ale sú zároveň pyšní a v skutočnosti neplnia Božie povolanie. Títo sa nechcú dať na cestu nápravy.

MY

Človek usvedčil sám seba keď povedal: „Ten prvý syn plní vôľu otca.“
Kde sa nachádzame my? Do ktorej skupiny patríme? Ako vnímame seba samých? Potrebujeme pokánie? Potrebujeme, aby nám niekto odpustil? Potrebujeme zmierenie s ľuďmi, s Bohom?
Potrebujeme sa zmieriť s Bohom? Veľkňazi, starší ľudu a druhý syn by povedali, že NIE. Prostitútky, mýtnici a prvý syn by povedali, že Áno. Čo povieme my? Táto druhá skupina ľudí získa alebo ľahšie, tá druhá skupina ťažšie alebo vôbec. Lebo Boh dokáže, vie a chce odpustiť naše hriechy. Aj tie najťažšie. No aby ich odpustil, my sa ich musíme zriecť, odhodiť ich od seba. Oľutovať ich a prosiť o odpustenie. Právě pokánie si vyžaduje premenu zmýšľania a to je pokora srdca, čiže treba sa zbaviť pýchy, hlavne tej vnútornej.

Človeku sa raz prisnil sen. Snívalo sa mu, že sa dostal do neba a chodil krížomkrážom po celom nebi a stretával tam rôznych ľudí. Videl tam popri všetkých tých čestných ľuďoch aj ľudí, ktorí boli na zemi zlodejmi a vrahmi, videl tam vydieračov a klamárov, videl tam každý hriech okrem jedného. Jeden hriech tam skutočne nebol a tým bola 'pýcha'. Zrazu sa ocitol v pekle. Chodil celým peklom a taktiež tam stretával zúfalých ľudí. Bolo tam veľa hriešnikov, ale aj veľa ľudí, čo na zemi žili navonok sväto. Stretal tam ľudí, ktorí sa vyznačovali mnohými cnosťami ale jednu cnosť nevidel. V celom pekle chýbala 'pokora'.

Ježiš je ten, ktorý nalomenú trsť nedolomí a hasnúci knôtik nedohasí (Mt 12,20). Každému hriešnikovi dáva šancu začať žiť opäť odznova. Odpúšťa sedemdesiatsedemkrát a chce iba to, aby sme boli šťastní a naše šťastie spočíva v počúvaní Božieho slova a jeho napĺňaní. Je dôležité sa nad sebou zamyslieť, nad svojou predstavou seba. Nemusím hrešiť navonok, že to každý vidí, ale už vo svojom srdci žiadostivo pozeráme a vynášame súdy, podľa ktorých budeme súdení. Pýcha je záležitosťou srdca, ktorá sa môže a často sa aj prejavuje navonok. Preto si prehodnoňme svoje skutky, túžby a myšlienky a dajme sa na cestu pokánia.

Každého z nás spája s Bohom niť. Keď spáchame hriech, niť sa pretrhne, ale keď ľutujeme svoje viny, Boh túto roztrhnutú niť opäť zviaže na uzol a niť sa tak skráti. Z odpustenia do odpustenia sa približujeme k Bohu (Porov. *Lk15,7*). Ježiš hovorí: „***Tak bude aj v nebi väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie ako nad deväťdesiat deviatimi spravodlivými, ktorí pokánie nepotrebujú.***“

ADE:

Boh nám dal obrovský dar: pokánie, možnosť sa opäť vrátiť k Bohu. Dal nám ho preto, lebo bez neho sa stratíme a nenájdeme cestu späť. Dal ho všetkým, nie len očividným hriešnikom, ale aj 'spravodlivým' a hlavne tým, ktorí si myslia, že sú bez hriechu. Iba Boh nás môže pravdivo súdiť, ale skôr ako by to urobil, dal nám žolíka, ktorým je táto sviatosť /sviatosť zmierenia/, aby sme s ním boli zmierení keď predstúpime pred neho ako pred Sudcu.

Amen.

Dvadsať siedma nedeľa v roku „A“

Mt 21,33-43

Najvyššia hodnota

Vyprovokovať k prehodnoteniu hodnôt. Je Boh na prvom mieste?⁶⁴

AI

Priznajme si, bratia a sestry, že niektoré hodnoty, ktoré denne potrebujeme, si málo vážime. Nemáme úctu k chlebu, k zdraviu, k prírode... Týmto darmi často mrháme a znevažujeme ich. To isté môžeme povedať aj o duchovných, nadprirodzených hodnotách, ktoré nám dáva Boh. Stávajú sa pre nás často príťažou a niekedy ich prijímame až s nechutou.

KE

Z evanjelia vo mne rezonuje veta, ktorá sa vyskytuje na viacerých miestach vo Svätom písme a pomáha mi byť v strehu, keď sa snažím rozlíšiť

---

⁶⁴ Porov.: KRÁTKY, M.: Seminárna práca. Badín : 2007.

pravé hodnoty. A je to táto veta: „**Kameň, čo stavitelia zavrhli, stal sa kameňom uholným**“ (Mt 21,42).

DI

Posledné slovo som ako malý chlapec nechápal, lebo hovorí o veci, ktorá je v našom terajšom stavebníctve málo známa. Ježiš tu hovorí o 'uholnom kameni'. Problém ktorý som mal, bol spôsobený tým, že som si nevedel predstaviť čo to je za kameň. Vždy som si pod slovom 'uholný' predstavil uhlie. No výraz 'uholný kameň', sa môže podľa pôvodného textu preložiť aj ako 'základný kameň', ako uholný kameň i svorník, čo je kameň používaný v určitých stavbách, ktorý keby sme vybrali, tak sa zrúti celá stavba. Sám Ježiš Kristus sa prirovnáva k tomuto kameňu; židia ktorý ho počúvali si dobre uvedomovali o čom hovorí.

Príbeh, ktorý Ježiš rozpráva v tomto podobenstve, obsahuje niečo, čo presahuje každú ľudskú surovosť. Nijaký nájomník vinice sa tak nezachová. Príbeh nie je vzatý zo života. V každodennom živote sa totiž také niečo nestáva. Práve svojou nemožnosťou tento príbeh ukazuje, aký nezmyselný je postoj farizejov a učiteľov zákona, ktorých tu prirovnáva k nájomníkom. Tým, že im Ježiš takto ukazuje nezmyselnosť ich postoja, predstavuje neveru ako bláznovstvo, aké by človek v každodennom živote nikdy neurobil.

Rovnako je ľudskému chápaniu nepochopiteľná Božia nekonečná добрota, ktorou zahrňa nás ľudí. Boh koná tak, ako by nijaký majiteľ voči svojim nájomcom nekonal. Hľadá človeka s takou trpezlivosťou, akej na zemi niet. A predsa má aj táto trpezlivosť hranice. Toto podobenstvo je teda poslednou Ježišovou ponukou, za ktorou bude nasledovať trest, ak bude odmietnutá.

PAR

Toto podobenstvo veľmi dobre vystihuje situáciu človeka v tomto svete a jeho postoj voči Bohu. Boh nám dal všetko, čo sme a čo máme. Vykresľuje, v akom vzťahu sa nachádzame k Bohu. Nie sme otroci a nie sme ani suverénni páni, sme správcovia zvereného majetku. Nemáme svoju prácu do detailu

určenú ako otroci, ale na druhej strane si nemôžeme so zvereným robiť to, čo sa nám zachce. A z toho, čo sme z milosti Božej získali, máme nie všetko, ale čiastku, odovzdať Pánu Bohu. Boh neberie všetko, ale len čiastku. Hoci mu všetko patrí, nechce všetko.

Boh sa podobne ako hospodár v podobenstve zdanlivo utiahol. Človek si časom navykol na Božiu utiahnutosť a to do takej miery, že sa zdá, akoby Boh úplne vypadol z roly. Človek miesto toho, aby sa pokladal za správcu, začína sa pokladať za majiteľa sveta. Narába so svetom, ako keby on sám bol vládcom a zákonodarcom. Pokušenie a pád Adama sa opakuje v mnohých variáciách v celých dejinách. Človek si zobral svoj život i svet do vlastných rúk a sám chce rozhodovať o tom, čo je dobré a čo zlé.

Boh berie človeka úplne vážne, žiada od neho počet, pokladá ho za dospelého a dokonca za svojho partnera v dejinách sveta. Svoj charakter a svoje požiadavky zjavil v Božom slove, svoju tvár ukázal v osobe Ježiša Krista. A ten jasne hovorí, že chce byť milovaný a že ho miluje len ten, kto ho poslúcha. Robí to prostredníctvom poslov, ktorí Božím slovom klopú na naše svedomie.

A čo robí človek s týmito Božími poslami, či už osobnými, alebo neosobnými, viditeľnými a či neviditeľnými? Tých neviditeľných odbije tým, že odmietne počúvať nepríjemný hlas svedomia a radšej sa pôjde niekde zabaviť, alebo Božiemu hlasu unikne pomocou drog, alkoholu, práce a zábavy. A tých osobných a viditeľných jednoducho vyhodí z domu, môže to byť vlastná matka alebo otec. Človek nakoniec surovo odmietne aj Božieho Syna. Zabije ho v duchu svojím nezáujmom.

Súčasný človek chce byť bohom namiesto Boha. Byť jeho synom, priateľom alebo dokonca partnerom, pokladá za niečo pod svoju úroveň. Čo ho zaujíma, je iba svet - ako jeho vlastníctvo a jeho jediný domov. Život na ňom si zariadi, ako keby Boha nebolo, ako keby nejestvoval nijaký ním zjavený poriadok. On - človek, sám určí, čo je dobré a čo zlé. Zábava a konzum sa mu stávajú náhradou za stratený raj. Odmieta pokánie, ktoré by ho priviedlo k

prameňu skutočnej blaženosti, ale hľadá možnosť vyžitia v čím ďalej, tým viac a viac prešpekulovanej zábave.

MY

Ale koho vlastne postihuje táto snaha vylúčiť Boha? Samotného človeka! Sártre tvrdí: „Veď je to predsa jasné a zrejmé: bez Boha vyhráva iba smrť, bez Boha sa uplatní iba zlo, bez Boha má posledné slovo iba nezmysel!“

Nietsche predpovedal strašné katastrofy v čase, keď sa ľuďom podarí zabiť Boha: nezmysel, zloba, smrť! S perspektívou katastrofy pre 'Bohovrahov', končí aj dnešné podobenstvo.

Svätý Filip Neri raz navštívil priateľa, ktorý bol veľmi bohatý, ale aj skúpy. Keď vstúpil do jeho domu, všimol si, že na stene mu visí kríž. Vyzval ho: „Skús ho dočiahnuť!“, ale on, hoci sa naťahoval, nemohol. „To musíš takto“ a dal mu pod nohy skrinku, v ktorej mal uložené peniaze. „Sem vystúp a teraz dočiahni kríž.“ A šlo to. Filip na úspešný pokus svojho priateľa reagoval: „Každý, kto chce dočiahnuť Krista, musí si pod nohy podložiť svoje bohatstvo.“ Filip bol v tejto udalosti poslom pre svojho priateľa.

Preto nezatvárajme si ani my pred takýmito poslami oči, uši ale najmä srdcia. Chcé, aby vinica našej duše bola dobre obrozená a prinášala úrodu.

ADE

Dnešné podobenstvo je teda aktuálne aj teraz. Otázka bojkotu Boha sa netýkala len židov, ale týka sa nás všetkých. V podstate ide vždy o hodnoty, ktoré sú v našom živote na prvom mieste. Boh a spása by mali byť najvyššími hodnotami pre každého veriaceho. Spása spočíva v prijatí Ježiša ako Pána; spása je v prijatí životného programu, ktorý nám dáva Boh vo svojom Synovi a podľa tohoto programu prinášať ovocie a dovoliť Bohu, aby ho oberal.

Preto položme si každý vo svojom srdci otázku. 'Aký je môj vzťah k Bohu? Akú úlohu hrá v mojom živote? Čo pre mňa znamená? Je pre mňa skutočne najväčšou hodnotou?' Neutekajme pred týmito otázkami. Ono sa dá celkom kľudne chodiť do kostola a žiť stále svoj vlastný život nepodriadený Bohu.

Dá sa chodiť do kostola a s Bohom pri tom absolútne s ním nerátať vo svojom živote - no a práve tak to robili aj farizeji, ktorí nechceli prijať Božiu korektúru do svojho života.

Amen.

Dvadsať ôsma nedeľa v období cez rok "A"

Mt 22, 1-14

Všetci sme pozvaní...
*Boh rešpektuje človeka.*⁶⁵

AI

Mám dojem, že naša predstava neba súvisí s tým, čo si predstavujeme vo svojom živote za to najlepšie a čo by sme si želali mať najviac. Toto platilo vždy, odkedy je človek človekom. Každá doba znova a znova vymýšľala a vymýšľa svoje nebo, ktoré je odzrkadlením jej vlastných túžob a snov a možno prízemnosti tej ktorej doby.

KE

Tak nejako to je aj s podobenstvom o svadobnej hostine. „**Nebeské kráľovstvo**“... ako obraz svadobnej siene, „**sieň sa naplnila hosťami**“ (Mt 22,1.10).

DI

Ježiš prirovnáva nebeské kráľovstvo ku kráľovskej svadbe s množstvom jedla a iných nápojov. No nech sú jedlo a nápoje v tomto podobenstve akokoľvek príťažlivé, ja osobne si nemyslím, že by nebeské kráľovstvo spočívalo v tomto. Samotná hostina tu nie je podstatou. Ja som sa, síce nezúčastnil na množstve svadobných a podobných hostín, na ktorých sa často ponúkalo jedlo a nápoje od výmyslu sveta, panovala tam úžasná nálada. Skôr to boli diskotéky a im podobné zábavy. A po všetkom tom pití, jedle a natriasaní pri hudbe si nemyslím, že práve toto by mal byť vrchol mojej blaženosti. No uznávam, že v

---

⁶⁵ Porov.: URBAN, P.: Seminár. Spišská Kapitula, 2007.

mojom živote jestvovali chvíle, kedy zábava stála na najvyššom rebríčku hodnôt a kedy by som bol za ňu dal aj to posledné, pretože bez nej to nebolo ono. Vtedy som toto odreagovanie, možno únik od reality bežného dňa, pokladal za nebo a za vrchol mojej blaženosti. Mám dojem, že vy máte podobné skúsenosti, s tým istým alebo podobným.

V Ježišovej dobe bolo jedlo pre mnohých ľudí často vrcholom, rôzne oslavy pre toho či onoho človeka. Preto Ježiš používa práve obraz jedla a hostiny na popis nebeského kráľovstva. Podstata je v inom. Je v tom, že všetci ľudia a všetky spoločnosti sa dajú dohromady a budú zjednotení okolo toho istého stola. Stôl a jedlo je v mnohých kultúrach veľmi silný symbol jednoty, spoločenstva a bratstva.

PAR

Neviem, čo je pre vás momentálne nebom. Možno je to spánok. No môže to byť aj niečo úplne iného. Pre mňa osobne je to zjednotenie sa ľudí v spoločných hodnotách. Mám dojem, že nikdy v minulosti nebolo toľko rozdelenia, ako je práve teraz. Nehovorím len o rozdelení medzi národmi, politikmi, náboženstvami ale aj o rozdeleniach na miestnych úrovniach. Pozrite sa na rozdelenie, ktoré prináša politika, rozdelenie vyplývajúce z rozličných hodnôt, rozdelenie vyplývajúce z postavenia, bohatstva, či chudoby. Náboženstvo, kvôli ktorému, žiaľ boli a sú a pravdepodobne aj budú vojny. Platí to podobne ako v Ježišovej dobe - na náboženskopolitických predstaviteľov, kde sa rozdelenie myslí a hodnôt prejavovalo často na tej najparadoxnejšej úrovni.

MY

Sme volaní do spoločenstva, v ktorom by nebola nerovnosť, kde by mal každý dostatok, a kde by bol každý každému hodný rovnakej pozornosti. Čo je do istej miery utópia pre človeka žijúcom na materiálnej báze. No toto pozvanie sa môže dnes, podobne ako aj v minulosti, stretnúť s rozličnými reakciami a typmi ľudí.

Tí, čo sú ochotní počúvať a prijať. Sem by sme mohli zaradiť ľudí, ktorí tak veľmi túžia po raste, po stretnutí sa s Bohom v akejkoľvek podobe, že im

žiadna obeta nie je dosť veľká. Pre účasť na Eucharistii, pre možnosť niečo dobré vykonať pre ľudí, pre možnosť pridať ruku k dielu nepoznajú prekážok.

Tí, čo iba počúvajú, ale nedbajú o to, čo im bolo povedané. Tí, ktorí prijímú pozvanie, ale bez vedomia akejkoľvek zodpovednosti alebo schopnosti niečo pre to urobiť. To sú povrchní ľudia, ktorí sú iba konzumentmi v spoločnosti, sú bez úcty ku každému, možno i k sebe. Prakticky: rešpekt, prijímanie podmienok, aj dávanie zriekanie sa, nielen prijímanie, aj ja urobím niečo pre iných, nielen budem čakať, aby iní robili pre mňa... to je im cudzie.

Úplní ignoranti. To sú tí, ktorí otvorene bojujú proti „vrchnosti“, sú nepoddajní s tvrdou šijou. Títo plní energie, ibaže nesprávne usmernenej. Tých by sme mohli tiež podeliť do podskupín. Napríklad ľudia, ktorí sú výslovne oddaní zlu. A robia len to, čo by pomohlo tomu ich zlu zväčšiť a čo by bolo deštruktívne... Poznáte ich prejavy v rozličných formách... Alebo by sem mohli patriť tí, ktorí sú úprimne presvedčení, že Boh, viera v neho a Cirkev, sú ozajstným zlom a oni úprimne veria, že toto zlo treba zničiť. S týmito nie je až taká ťažká práca, čo sa týka obrátenia...

Tí, ktorým to bolo jedno. Tí ľahostajní, ktorí nemali záujem: to sú ľudia, ktorí nemajú záujem nielen o nebeské kráľovstvo, ale o nič inšpirujúce - ľudia apatickí, správni konzumenti. Konzumujú to, čo iní pripravujú, alebo to, čo im najlepšie chutí. Toto je veľmi zlý stav. Ja osobne tento typ ľudí pokladám za beznádejných a čím ďalej, tým viac ich vidím okolo seba. Nie je tam možné žiadne oslobodenie, pretože po ničom netúžia, iba ak po istom ukojení svojich potrieb, idú za tým inštinktívne. Často je kladená otázka: „Ako týmto ľuďom pomôcť?“ Je to naozaj oriešok. Snáď sa podarí nájsť odpoveď, prípadne, keď sami zažijú naozajstný pád a budú schopní vstať a uvedomiť si, čo sa s nimi stalo. No sú aj takí, ktorí mali popletené priority: týmto nie že by nebolo záležalo na okolí. Majú asi preň zmysel, aj druhých si iste vážia. Ale majú pred sebou veľa vecí, ktoré stavajú na prvé miesto, ako je Božie kráľovstvo. Sú aj takí ktorí, odkladali mnohé na neskoršie. To je ako napríklad s učením. Odkladáte to, pretože buď sa neviete donútiť, alebo to chcete tak dobre urobiť, že si

myslíte, že až keď budete mať dostatok času a kľudu, že sa do toho pustíte. Oni sa možno niekedy predsa len dostanú k tomu, ale až po mnohých vnútorných trýzneniach, alebo sa nikdy nedostanú.

ADE

Podstatné je: uvedomenie si svojich chýb, svojej malosti a chcieť sa zmeniť. A napokon najťažší úkon - samotná zmena. Nerobme si nebo s našich náklonností, ale radšej sa nakloňme my k nebu.

Amen.

Dvadsať deväť nedeľa v období cez rok "A"

Mt 22,15-21

Náš život Bohu právom patrí

Prečo treba finančne podporovať Cirkev a takisto, že náš život patrí Bohu.

AI:

Papierové peniaze v jednej ruke, mince v sáčku, hrkocem... Ach, aký lahodný zvuk: peniaze voňajú mocou a bezstarostným životom. Škoda, že treba platiť rôzne poplatky, keď sa chcem niekde dostať, musím zaplatiť za autobus, alebo za benzín a nakoniec veľa mojich peňazí sa premení na dane štátu... čo s nimi? Platiť, či neplatiť? „To je otázka!“, povedal by Shakespeare.

KE:

Pán Ježiš nám odpovedá: ***„Dávajte, čo je cisárovo, cisárovi a čo je Božie, Bohu.“***

DI:

Myslíte, že Pán Ježiš dnes hovorí o peniazoch? Alebo sa jeho reč vzťahuje na niečo iné? Ak áno, na čo? Čo to vlastne máme dať cisárovi? Čo máme dať Bohu? Každý z nás určite pochopil, že to, čo sme dnes čítali v evanjeliu, môže mať viacero významov.

Prvý je doslovný význam, ktorý sa týka platenia daní. Tie patria k životu spoločnosti, aj keď, priznajme, že si radi na ne pofrfleme a keby sme ich

nemuseli platiť, tak ich neplatíme. Keď sa hovorí o daniach, vždy si spomeniem na môjho ujka, ako sedí pri správach pred televízorom a hundre, že od neho zase niekto ťahá nejaké peniaze. Má na to aj také osobitné výrazy a slovné spojenia, ktoré nie sú síce vulgárne, ale nehodí sa ich na tomto mieste hovoriť. Kto ich bude chcieť počuť, nech príde po sv. omši za mnou, s radosťou ich pretlmočím. Z platenia daní plynú výhody pre toho, kto ich platí (zdravotnícka starostlivosť, dôchodkové zabezpečenie v starobe...). Na druhej strane ten, kto by ich neplatil, prichádza nielen o tieto výhody, ale je za to aj patrične stíhaný. Ale to myslím netreba nikomu z nás vysvetľovať.

Druhý význam, ktorý majú Ježišove slová, je takpovediac náboženský, alebo nábožensko-praktický. Možno sa vám to bude zdať háklivá téma, no myslím, že sa jej treba dotknúť aj z tohto miesta bez nejakých škrupúl. Ide o povinnosť podporovať Cirkev finančnými príspevkami. Povieť si: „Aha, ide si prihrievať polievocku.“ No nevadí, môžete to povedať.

Príhoda, ktorá sa stala jednému spolubratovi, keď bol farárom v istej farnosti. Raz po svätej omši prišiel za ním chlap do sakristie a povedal mu: „Pán farár, tam vzadu pod chórom vám nesvieti žiarovka!“ On mu odpovedal: „Ale bodaj ťa..., mne že nesvieti žiarovka? Tak aby si vedel, Štefan, odteraz je to tvoja žiarovka a máš ju na starosti, nech je v tejto farnosti ktokoľvek kňazom, až do svojej smrti, dobre?“ Dohodli sa a s úsmevom sa rozišli.

To je taký jednoduchý príklad toho, o čo vlastne ide pri vašich milodaroch 'do zvončeka'. Každý podľa svojich možností prináša do pokladničky: jeden žiarovku, iný čistiace prostriedky na umývanie kostola, ďalší časť energie na vykurovanie a zase iný časť videoprojektora v pastoračnom centre. Pre zjednodušenie sa na to dnes používajú peniaze, za ktoré sa potom spomínané potrebné veci kupujú. Ďalšia vec je zase: podpora misijných a charitatívnych diel Cirkvi, (no a nakoniec, veď ma poznáte a nedáte mi zahynúť, staráte sa aj o mňa, vášho kňaza resp. o nás kapucínov v tejto farnosti).

Tretí, najpodstatnejší význam dnešného evanjelia je duchovný. Pán Boh dal človeku život, vložil do jeho rúk zem, aby na nej pracoval a zveľadil jej bohatstvo vo svoj prospech. Bez Boha by sa nepohol ani lístok na strome, ako sa hovorí. Vo Svätom písme čítame: **„...vy však máte všetky vlasy na hlave spočítané...”** (Mt 10,30). To znamená, že bez nekonečnej Božej lásky by nebol svet, nebol by človek, nebol by si ty, nebol by som ja. Cítite, že je na mieste poďakovať Bohu za stvorenie, ako prejav jeho nekonečnej lásky. Lenže my ľudia mu nemôžeme odplatiť to, čo sme od neho dostali. Tak ale čo mu dať, aby bola aspoň čiastočne vyvážená cena jeho daru? Patrilo by sa dať mu niečo cenné. Ale čo? Čo myslíte, bratia a sestry, čo máte najcennejšie? (chvíľa ticha) Čo má pre vás najväčšiu cenu? Dám vám pomôcku. Pán Ježiš na istom mieste v evanjeliu hovorí: **„Kto stratí svoj ... pre mňa, nájde ho“** (Mt 10,39). Áno, je to náš život.

PAR:

Život je to najcennejšie, čo sme od Pána Boha dostali. Ale dostali sme ho nie pre to, aby sme si ho prisvojili, ale aby sme mu ho vrátili zveľadený snahou konať dobro všetkým, ktorí sú okolo nás. Nakoľko sme občanmi Slovenska, plynú z toho povinnosti voči Slovensku a teda aj platenie daní. Nakoľko sme však synmi Boha (čo nám zaslúžil jeho Syn Ježiš Kristus) plynie z toho povinnosť voči Bohu. Tieto dve veci sa ale nedajú porovnávať. Pán Boh nepríde a nepovie ti: **„Zaplať!”** alebo **„Vráť, čo si dostal!”** Pokojne a s láskou čaká na každého z nás, že konečne prideme na to, že náš život patrí jemu. To si však uvedomíme až vtedy, keď sa posnažíme pochopiť jeho lásku, s ktorou nám dáva všetko, čo potrebujeme.

Láska je viac, ako zákon, ktorý hovorí: „Zaplať, aby sme ťa nemuseli trestne stíhať, nerob výtržnosti a nepodvádzaj, lebo pôjdeš do basy.“ Láska nie je direktívna, nič neprikazuje, ale, ako nám hovorí svätý Pavol v liste Korinťanom: **„Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá; nezávidí, nevypína sa, nevystatuje sa, nie je nehanebná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nemyslí na zlé, neteší sa z nepravosti, ale raduje sa z pravdy. Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží“** (Kor 13, 4–7). Veľmi dobre viete, že čo dáte z lásky (resp. čo

z lásky dostanete), má oveľa väčšiu cenu, ako keby ste to dali z povinnosti. Dar z lásky a dar z povinnosti, sú od seba veľmi, veľmi vzdialené.

MY:

Japonský cisár mal zbierku dvadsiatich kvetinových váz. Bola to najvzácnejšia zbierka váz na svete a cisár bol na ňu nesmierne pyšný. Jedného dňa ktosi zo služobníctva nešťastnou náhodou jednu vázu rozbil. Cisár sa veľmi nahneval a previnilca odsúdil na smrť. Skôr ako popravu vykonal, dozvedel sa o tejto skutočnosti starec. Prišiel k cisárovi a povedal: „Viem zariadiť, že rozbitá váza bude vyzerat' ako ostatné.“ Cisár sa potešil, keď počul starcove slová, ukázal mu zbierku svojich váz a povedal: „Tu je devätnásť váz. Mal som ich dvadsať, ale jedna sa rozbila. Oprav tú rozbitú a ja sa ti bohato odmením.“ Starec sa rozohnal palicou a rozbil všetkých devätnásť váz. Cisár očervenel od hnevu a zreval: „Čo si to urobil, ty hlupák?“ Starec chladne odvetil: „A či nevyzerajú rovnako? Splnil som svoju povinnosť. Každá z týchto váz by znamenala jeden ľudský život. Teraz si môžeš vziať len jeden, ten môj.“

Cisára zaujala múdrosť a neohrozenosť starého muža. Ocenil ju tak, že ani starca, ani svojho sluhu nepotreštal. Táto krásna japonská rozprávka rozpráva poučný príbeh. Viete, ako sa dotýka nás?

Starec zjavne nemal čo stratiť. Bol už taký starý a múdry, že sa nebál vsadiť svoj život, aby naučil cisára, čo je skutočná cena. My si veľmi často myslíme, že to, čo máme (domy, polia, peniaze, deti, rodina) je skutočná cena. Hej. Sú to veľmi pekné veci, ktoré sa dajú využiť na oslavu Boha. Ale skutočná cena, ktorá je v твоjich rukách, je tvoj život. Nepremárni ho zháňaním zbytočností, ale daruj ho Bohu, lebo jemu patrí.

ADE:

A tieto peniaze, čo mám s nimi urobiť? Chce ich niekto? Ale nie, nikomu ich nedám. Dávajme cisárovi, čo je cisárovo a Bohu, čo je Božie. Tieto peniaze dnes budú patriť Bohu.

Amen.

Milovať budeš...

Milovať je aj o niečom konkrétnom.

AI

V jednom príbehu o rabínovi Baalšamovi sa hovorí: Rabína Baalšema sa pýtali žiaci: „Majstre, ako to je, že ten, ktorý v Boha uverí, po určitom čase cíti, ako by sa od neho vzdŕaľoval, ako by sa mu Boh stratil?“ Rabín mu odpovedal: „To je tak, ako keď otec učí dieťa chodiť. Postaví ho pred seba, vzdiali sa od neho na niekoľko krokov a povie: „Nič sa neboj, poď za mnou“ - a natiahne ruky, aby dieťa nespadlo. A tak dieťa ide prvými samostatnými krôčikmi k otcovi medzi jeho rukami.“

KE

Kristus v dnešnom evanjeliu hovorí: ***„Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou“*** (Mt. 22,37).

DI

Farizeji boli veľmi dychtiví po vedomostiach. Keď sa niekoho pýtali na otázky spojené s Písmom, boli ochotní ich považovať za nový predpis a žiť podľa neho. No Ježiša sa pýtal farizej nie kvôli zvedavosti a ochote plniť toto vysvetlenie Zákona, ale kvôli tomu, že sa dopočuli, že Kristus umlčal saducejov, čo ich akiste dosť potešilo. Farizej asi očakával takúto odpoveď: ***„Ja som Pán tvoj Boh, ...“*** a k tomu ďalšie 'Mojžišove prikázania' či predpisy zdôrazňované farizejmi. Ježiš ich sklamal na celej čiare. Keďže poznal ich úmysel a ich zmýšľanie, povedal: ***„Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou.“*** A na záver dodal túto vetu: ***„Na týchto dvoch prikázaniach spočíva celý Zákon i Proroci.“*** Týmto výrokom nepoprel platnosť Zákona a Desatora, ale ho ešte podporil a poukázal na skutočnosť a prítomnosť lásky zo strany Boha v knihách Písma, a taktiež poukázal na falošnosť a pokrytectvo vychádzajúce zo škrupulózneho dodržiavania predpisov, prípadne iba naoko - pre povšimnutie okolia. Skutočne sa evanjeliová časť končí v Svätom písme týmto jedným konštatovaním: „A už

sa ho nikto neopovážal viac vypytovať.” Bolo farizejom všetko jasné? Všetko vedeli? Alebo boli zaskočení týmto konštatovaním?

V odpovedi i napriek svojej povrchnosti, vycítili jeho duchovné spojenie s Bohom, možno aj jeho Božstvo. Od tejto chvíle sa snažili 'kuť proti nemu pikle', ako ho poslať z tohto sveta. Pretože ich ponížil medzi ľuďmi, pred ktorými chceli vyniknúť, vyzeráť dokonale. To bol ich skutočný prejav lásky k Bohu a k blížnemu.

PAR

A čo my? Vieme, čo znamená milovať Boha, a čo znamená milovať svojho blížneho? Vidíme v blížnom Boha a prejav jeho lásky k nám? Čo vlastne vidíme v blížnom, to čo chceme my? Alebo ho provokujeme? Myslím si, že každý z nás má v týchto otázkach jasno, alebo sa mýlim?

MY

Dám vám príklad – manželstvo z lásky. Jeden miluje toho druhého bez toho, aby si všimol nejaké nedostatky alebo drobné chybičky krásy, pretože si uvedomujú, že milujú aj tie nedostatky⁶⁶. Milujú to neopísateľné v tom druhom celým svojím srdcom. Nevadí im, či je vonku zima alebo leto, ale jedinou vec vedia a majú ju v srdci vpísanú, že ten druhý je to najlepšie na svete. Sú spolu, spolu hľadajú riešenia problémov. Milujú druhého celou svojou dušou tým, že sa postarali aj o duchovné dobro, o dary pre neho o milosti od Boha. Milujú ho celou svojou myslou, lebo sú ochotní za neho dýchať, za neho plakať, za neho trpieť, len aby sa tomu druhému nič nestalo. V láske k ľuďom my všetci milujeme Boha a Boh nám pomáha.

Možno poznáte príbeh o človeku, ktorý mal sen. Bol na krásnej pláži pri mori. Obzeral si okolitú scenériu krajiny a v piesku zbadal dva páry stôp. Keď zrazu za sebou počul príjemný hlas. „Vieš čo je to?” On sa obzrel a nevidel tam nikoho. V mysli mal otázku: „Kto je to?” Neznámy mu odpovedal: „Je to tvoj život a ja som ten, komu neveríš.” Človek si pomyslel: „Ty si Kristus?” „Áno, ja som Kristus”. Pomaly kráčali proti smeru stôp až prišli k veľmi úzkej lávke nad priepasťou. Jeden pár stôp zmizol a

---

⁶⁶ Pozri: Film - Dobrý Will Hunting.

človek sa opýtal Krista: „Kde si bol a čo je to?” „To je trápenie v tvojom živote a to sú moje stopy.” „A ja som kde?” pýta sa ďalej človek. Kristus mu odvetil: „Ja som ťa niesol, lebo si mal veľký strach a bál si sa prejsť na druhú stranu.”

My spolu s Bohom prekonávame prekážky života. Aj keď si neuvedomujeme, že je s nami. Schádzame sa tam, kde nám je dobre, kde vieme riešiť naše problémy, naše trápenia. Tam, kde je náš ochranca, kde je hlava našej Cirkvi kde je Kristus. On nás obdarúva láskou, aj my milujme svojich blízkych, svojich priateľov, svojich nepriateľov ale aj tých, ktorých sme nepoznali a tých, ktorých ani nebudeme poznať. Aj napriek tomu, nemilujeme ho niekedy nadovšetko, a svojho blízkeho radšej pošleme...

ADE

Sme ľudia, ktorí majú chyby, no napriek tomu sa snažíme zachovávať Božie prikázania aj s ťažkosťami s tým prichádzajúcimi. Tak je to so mnou, i s tebou - Boh sa ti vzdialil, aby si ho sám hľadal. Dôveruj mu, jeho ruky ťa ochránia, aby si nepadol. Keby sa Boh od teba nevzdialil, nenaučil by si sa kráčať vo viere a milovať ho...a tiež i svojho blízkeho.

Amen.

Tridsiata prvá nedeľa v roku „A“

Mt 23,1-12

Pokora – cesta k Bohu i ľuďom

*Povzbudiť veriacich ku konkrétnemu napĺňaniu Ježišovho odkazu,
ktorý zaznel v evanjeliu v každodennom živote.*

AI

Určite každý z nás sa teší priazni svojho okolia. Ozaj a ako chápeme 'priazeň'? Sme radi, keď nám naši priatelia prejavia úctu a vážia si nás? Je predsa prirodzenou túžbou človeka byť milovaným a prijímaným.

KE

Ježiš pripomína: „**Kto je medzi vami najväčší; bude vašim služobníkom. Kto sa povyšuje, bude ponížený a kto sa poníža, bude povýšený**“ (Mt 23,12).

DI

Dnes z Ježišových úst zazneli v dnešnom evanjeliu mnohé výčitky na adresu farizejov - akoby im ukazoval nesprávnosť ich postojov, ktoré boli postavené jedine na vonkajšku a úkonoch. Problém farizejov nebol v ich náboženských prejavoch, ale v spôsobe, akých ich premietali vo svojej životnej praxi. Keď išlo o Boží zákon, horlili zaň. Ich horlivosť však zostávala len pri litere. Nedokázali od nej upustiť ani za okolností, kedy láska k človeku žiadala niečo vynechať, alebo niečo pridať. Vernosť zákonu, za ktorý horlili, ostávala iba pri slovách. Suchá teória, dlhé a často nikam nevedúce a nič neponúkajúce akademické debaty. A práve na tomto mieste vzniká priepasť medzi ich slovami a následnými skutkami, ktoré už ďalej neboli schopní pretaviť do konkrétnej podoby v službe lásky k blížnym. Byť 'naoko' spravodlivými, bolo pre nich viac a trvalé pokrytectvo sa im stávalo priam kultúrou života.

PAR

V slovách Ježiša o poníženosti a pokore vidíme jeho životný program a duchovný testament pre nás. Veď na koniec: bol to práve Kristus, ktorý akékoľvek zo svojich slov premietal a uskutočňoval v každodennom živote. Jeho slová neboli a nie sú len prázdnu výzvou - mŕtvym odkazom, ale sú pravdou, ktorá nás učí zabúdať na seba a dávať miesto Bohu. Či nebol to Ježiš, kto mal ako Boží Syn právo na úctu a popredné miesta? Boh - a predsa tak skromný, ochotný zaprieť seba samého pre to, aby láska a Boh mohli byť oslávenými.

MY

Pokora a skromnosť nikomu z nás neuškodí ani neškodí... Práve naopak. Môže nám to pripomenúť aj nasledujúci príklad.

Pri návšteve Beethovenovho múzea v Bonne, bola istá americká študentka fascinovaná klavírom, na ktorom Beethoven hral, keď skladal niektoré zo svojich najväčších diel. Uprosila preto pracovníka múzea, či by si mohla zahrať na ňom niekoľko taktov. Svoju prosbu doplnila prísľubom bohatej odmeny a tak muž súhlasil. Dievčina

pristúpila ku klavíru a zabrnkala úvodnú časť jednej Beethovenovej sonáty. Keď odchádzala, pracovníkov múzea povedala: „Predpokladám, že všetci veľkí klaviristi, ktorí sem prišli, si chceli zahrať na tomto klavíri.“ Muž krútiac hlavou povedal: „Pred niekoľkými rokmi tu bol slávny poľský klavirista Paderewski a povedal, že nie je hodný ani dotknúť sa tohto klavíra.“ Skutočne slávni ľudia bývajú hlboko pokorní. Len tí, čo to nikdy ďaleko nedotiahli, chcú vyvolať dojem, že práve oni sú majstri sveta.

Zostaňme pred Bohom a ľuďmi pokorní a skromní. Starajme sa o dušu.

ADE

Spojme svoje srdcia v spoločnej modlitbe k Bohu. Bože, počuli sme teraz tvoje Slovo. Vedení slovom evanjelia, si uvedomujeme, aký si ku nám štedrý. Tvoje Slovo nám dáva príležitosť pochopiť, že tu nie sme naveky. Môžeme chápať, že máme dušu a že zbytočne budeme mať potlesk sveta, častokrát falošné prejavy úcty za cenu prázdnoty duše. Dávaš nám možnosť pochopiť, že jedine tvoje Slovo môže dať nášmu životu krásu a zmysel. Práve v týchto chvíľach nás chceš osloviť, že zodpovedať sa nebudeme za slová, ktorými sme ti rozprávali o našej láske k tebe, ale z veľkosti ochoty, ktorou sme sa denne snažili premáhať našu ľudskú pýchu, egoizmus, vlastné predstavy a tak dávali priestor, aby sa nám výzva tvojho Syna, v ktorej nám hovorí, že jedine ten, kto je schopný žiť pokoru, môže byť svetlom a pravým svedkom pre svet.

Amen.

Tridsiata druhá nedeľa v roku „A“

Mt 25,1-13

Bdejte a buďte připravení!

*Berme Ježišove slová vážne.*⁶⁷

AI

Určite sa vám už stalo, alebo si spomínate na to, ako vám niekto niečo dôležité hovoril a vy ste si mysleli, že to 'hádam nebude až také vážne'. Že to

---

⁶⁷ Porov.: PORUBSKÁ, .: Seminár. Badín : 2007.

ten človek tak nemyslel, ako to povedal. Môžeme mať v niektorých prípadoch pravdu, ale môžeme sa niekedy aj myliť, lebo to, čo sme počuli, bolo naozaj dôležité a my si to až neskôršie uvedomíme. Často však môže byť už neskoro.

KE

Dnešné evanjelium končí slovami: **„Preto bdejte, lebo nevíete ani dňa, ani hodiny“** (Mt 25,13).

DI

Evanjeliový úryvok o múdрых a nerozumných pannách opisuje vtedajšie židovské zvyky. V oriente sa svadba pre veľké horúčavy slávi až večer. Nevesta vo svojom rodičovskom dome čaká na ženícha, ktorý si ju odvedie domov do svojho domu. Spolu s nevestou čakajú na ženícha aj družičky. Keď ohlásia, že ženích prichádza, je ich úlohou vyjsť mu v ústrety. Keďže ženích prichádzal až večer, museli mať so sebou aj lampy. Niekedy museli družičky na ženícha dlho čakať, lebo patrilo k svadobným zvyklostiam, že prichádzal neskoro. Dal na seba čakať. Ale v tomto podobenstve musia čakať nezvyčajne dlho, preto všetkých desať panien zaspí. Ježiš však nevyčíta desiatim pannám, že zaspali. To, pre čo sa múdre panny stávajú múdrymi a nerozumné nerozumnými, je v niečom inom. Ide o skutočnosť, že múdre panny rátali s tým, že ženích sa môže oneskoriť a že sa môže niekde zdržať. Tie nerozumné to nedomysleli.

V evanjeliu sa píše: **„O polnoci sa strhol krik: Ženích prichádza vyjdite mu v ústrety!“** Vtedy nastal čas, doplniť olej do lúčp. Potom sa družice vydajú s nevestou naproti ženíchovej družine. Potom sa odoberú do ženíchovho domu. Brána na dome sa zatvára a začína zábava. To, čo sme teraz opísali, je historické pozadie tohto podobenstva. Ale čo nám chce Ježiš vlastne povedať?

PAR

Predpokladám, že väčšina z nás tu prítomných sme pokrstení. Pravdepodobne sme vtedy boli ešte malí a asi ťažko si môžeme pamätať slová, ktoré kňaz pri krste povedal na konci obradu. Tak si teraz spoločne môžeme tieto slová pripomenúť. Kňaz našim rodičom podal zažatú sviecu a povedal: „Prijmite svetlo Kristovo.“ Ďalej im a krstným rodičom zveril toto svetlo.

Všetky slová adresoval rodičom, lebo my sme ešte neboli schopní uvedomiť si vážnosť slov. Dnes už však môžeme tieto slová obrátiť na seba. Zachovaj Božie prikázania, aby si mohol ísť v nebeskom príbytku so všetkými svätými v ústrety Pánovi, keď príde, aby si žil na veky vekov. Táto svieca predstavovala v nás život milosti, ktorý sme práve prijali. Toto je tá naša lampa, s ktorou máme vyjsť v ústrety ženíchovi.

Našou primárnou úlohou je: chrániť a udržiavať tento plameň, udržiavať v sebe milosť. Ale dovoľm si povedať, že všetci, čo sme tu, máme osobnú skúsenosť s tým, že to vôbec nie je jednoduché. Občas zaduje v nás vietor hnevu, vášne a všeličoho iného a toto naše svetlo zhasína. Nie je to žiadna tragédia, lebo Boh nám dal úžasnú milosť vo sviatosti zmierenia. On nám to svetlo opäť zapáľuje. Ale je potrebné si uvedomiť, že aj my máme podiel na tomto svetle milosti. Boh je ten, ktorý ho zapálil a znova je ochotný ho zapáľovať, ale my ho máme udržiavať, my máme prilievať olej do lámpe. Na to, ako to robiť, máme viacero možností napr. modlitba, Sväté písmo, alebo samotná Eucharistia - jej prijímanie a adorácia.

Ale sú žiaľ medzi nami aj takí, ktorí na svoju milosť vôbec nemyslia a nedbajú o ňu, a je ich naozaj mnoho. Ani v samotnom podobenstve nám asi neunikne fakt, že Ježiš hovorí o piatich múdрых a piatich hlúpych pannách, čiže 'pol na pol'. Číslo desať má svoj význam. Desať je počet úplnosti. Zákon má desať prikázaní, na rukách máme desať prstov, najmenej desať osôb patrí k zhromaždeniu synagógy, desiatok patrí Bohu, na cestu stačí desať chlebov. Tak aj tu má Ježiš na mysli Celú cirkev v jej plnom počte. Keď príde Pán, budeme patriť buď na jednu stranu, alebo na druhú. V tomto prípade si nemôžeme povedať 'zlatá stredná cesta'.

Ježiš teda od nás jednoznačne a naliehavo vyžaduje pripravenosť, bdelosť a čakanie.

Jeden biblista povedal: „Raz som prečítal Nový zákon a pritom som zelenou ceruzkou podčiarkol všetky miesta, ktoré hovoria o Pánovom príchode. Nakoniec bol

môj Nový zákon skoro celý zelený“. V 260 kapitolách Nového zákona sa takmer 300-krát hovorí o Pánovom druhom príchode.

Ako sa prejavuje pripravenosť a bdelosť v našom každodennom živote?

MY

V roku 1791 zomrel za záhadných okolností vynikajúci hudobný skladateľ Wolfgang Amadeus Mozart. Mal 36 rokov. Krátko pred smrťou ho navštívil jeden neznámy muž a poprosil ho, aby mu skomponoval pohrebnú omšu, ktorá, ako povedal, by bola hodná génia, akým bol Mozart. Mozart ju napísal, ale zomrel skôr, než ju mohol odovzdať objednávateľovi. Jeho priatelia sa zhodli na tom, že nie je žiadne iné vhodnejšie dielo, ako toto Requiem, ktoré by uctilo jeho život počas pohrebných obradov.

Pri komponovaní, Mozarta nenapadlo, že táto pohrebná omša zaznie prvý raz na jeho vlastnom pohrebe. Nevieme, kedy odídeme z tohto sveta. Nikto z nás nemá na stole kalendár s dátumom svojho odchodu do večnosti. Chceme dokázať veľa, no zrazu nás navštívi smrť. Kiež by aj na našom pohrebe mohlo zaznieť naše vlastné Requiem, ktoré si komponujeme celý život z našich skutkov. Aby sme mali toto Requiem pripravené, aby na našom pohrebe nemuselo zostať ticho, ale aby tam zaznela hudba plná nadeje na večnú hostinu.

Ešte si živo spomínam, ako sme si vymieňali pamätníky, do ktorých sme si kreslili, alebo písali rôzne odkazy a múdre slová. Predstavte si, že by medzi nás - do tohoto nášho spoločenstva, prišiel sám Ježiš. Čo by nám napísal do pamätníka? Domnievam sa, že by nám napísal doňho to isté, čo nám povedal kňaz pri krste: „Zachovávaj Božie prikázania, aby si mohol ísť v nebeskom príbýtku v ústrety Pánovi, keď príde...“ Alebo by nám to povedal kratšie: „...bdejte, lebo nevíete ani dňa, ani hodiny“.

ADE

Neodídme s postojom, že Ježiš to nemyslel vážne. Okolo nás je toľko starých a chorých ľudí, ktorí čakajú na smrť. „Veď, aj ja keď budem v tejto fáze svojho života, tak si na to spomeniem.“, si možno poviete. Nuž, tejto fázy nášho života sa totiž nemusíte dočkať... Ježiš to myslel vážne. A povedal to každému.

Amen.

Hospodárenie s talentami

*Povzbudiť veriacich k zodpovednému prístupu k darom, ktoré dostali.*⁶⁸

AI

Každý človek sa vyvíja tak, ako to má určené. Niektorí sa vypracujú na maliara, iní za stolára, iní zase pracujú ako športovec, alebo robotník. Inému je zverená starostlivosť o štát, či o zdravie človeka, alebo jeho duše. Každému je zverená taká činnosť, na ktorú má predpoklady, že ju zvládne. Takto spoločne budujeme tento náš pozemský svet a každý doň prispievame svojou čiastkou. Podobne je to zariadené aj pri budovaní Božieho kráľovstva. Boh dáva každému určité schopnosti a danosti, aby bol spoluúčastníkom na jeho budovaní.

KE

Zachytáva to aj dnešná perikopa, ktorá nám predstavuje istého človeka, ktorý sa chystal na cestu, a jeho sluhov. Týchto sluhov si zavolať a zveril im svoj majetok **„každému podľa jeho schopností“** (Mt 25,15) za ktoré, potom po jeho príchode mali vydať počet.

DI

Nedal im talenty podľa ľubovôle, alebo len tak, ako sa mu podarilo, tak isto ani nikomu nenadŕžal, že by dal niekomu menej, alebo viac, ako by bol schopný. Tento človek sa chystal na cestu a zveril svojim sluhom svoj majetok. Nezveril im majetok nikoho iného, alebo majetok čo len vyhral v nejakej hre. Bol to majetok, ktorý bol jeho a ktorý určite získal poctivou a tvrdou prácou. Preto táto veta nabera na oveľa väčšej váhe a dôležitosti, ako sa na prvý pohľad zdá: dáva im majetok, ktorý je mu blízky, pretože ho sám nadobudol. Bolo to jeho živobytie. Keď im dáva takúto cennú vec, s ňou im dáva aj zodpovednosť za ňu.

Vidíme, že sluhovia s ich časťou talentov, ktorá im bola zverená, narábajú rozdielne. Prvých dvaja začínajú s ich časťou obchodovať, čo vlastne znamená, že

---

⁶⁸ Porov.: BISÁK, A. : Seminár. Spišská Kapitula : 2007.

ich začali používať, narábať s nimi a získali takú istú čiastku navyše. Posledný – tretí, svoju čiastku ukryl a ďalej sa o ňu nestaral. Urobil to zo strachu. Mohli by sme sa nazdávať, že možno urobil dobre, veď keď si nebol istý sebou a svojimi schopnosťami, tak takto má aspoň záruku, že neodovzdá pánovi menší podiel, ako mu bol zverený, alebo dokonca, že príde o všetko.

Vidíme ale, že pán sa zachoval úplne inak, ako by sme čakali. Namiesto istého porozumenia a miernosti zo strany pána, sa sluhovi dostalo prísneho pokarhania a napomenutia, pretože so svojím podielom naložil zbabelo. Bolo mu vytknuté, že tak urobil napriek tomu, že dobre vedel, že jeho pán má priam zázračnú moc, pretože žne, kde nesial a zbiera, kde nerozsýpal. Preto sa tretiemu sluhovi vytýka slabá viera a nezodpovednosť za to, čo mu bolo zverené. Ale je tu ešte jedna zaujímavosť. Týka sa prvých dvoch sluhov, ktorí odovzdali talenty, ktoré im boli zverené, a ešte raz toľko. Neodovzdali ani menej ani viac. Dokonca nie je rozdiel ani medzi nimi, pretože obaja odovzdali dvojnásobok. Aj jeden odovzdal dvojnásobok, aj druhý odovzdal dvojnásobok.

Pre Pána nebola rozhodujúca výsledná suma, ktorú mu sluhovia predniesli, ale snaha, ktorá bola u obidvoch rovnaká. Aj výsledná cena mala opodstatnenie, ale už nie pre pána, ale pre sluhov, pretože podľa nej boli odmenení. Takto boli obaja povolaní vojsť do radosti svojho pána, pretože odstáli v skúške s malou časťou majetku.

PAR

Čo nám chce Pán Ježiš povedať dnešným evanjeliom? Vraví nám, že sme všetci povolaní na budovanie jeho kráľovstva tu na zemi. Nie rovnakým dielom, ale každý podľa večného rozhodnutia nebeského Otca. Máme byť správcami Kristovho majetku, to jest: jeho vykupiteľských zásluh. Každý dostal časť z nich, aby nimi prispieval na rozširovaní Božieho kráľovstva. Dávajú sa nám v okamihu krstu, ako charizmy pôsobením Ducha Svätého. Nemáme sa báť neúspechu; máme si byť vedomí, že narábame s božím majetkom, ktorý má účinok sám v sebe a nie v našom snažení. Ani sa nemáme obávať, že budeme pokarhaní, že sme pri zúčtovaní málo predniesli. Veď pre Pána bude

rozhodujúca naša snaha a nie výsledky. Dokonca nemusíme ísť ani ďaleko. Stačí sa popozerať vo svojom okolí, mať otvorené srdce a sami rýchlo spoznáme, kde máme vyžiť naše danosti.

MY

Tieto slová sú aktuálne práve aj v tomto čase, keď sa blížime k záveru cirkevného roka. V tieto dni nám aj Cirkev ponúka a vyzýva, aby sme sa zamysleli nad svojím životom a pripomenuli si, že aj my raz budeme skladať účty Pánovi za svoje hospodárenie s talentami a darmi, ktoré sme dostali na budovanie Božieho kráľovstva.

Zamyslime sa aj my, ako hospodárime so svojimi talentami. Narábame s nimi verne a poctivo, alebo ich v strachu a malej viere schovávame a zakopávame, lebo sa bojíme čo s nami bude? Neklesajme, keď sa nám nedarí, veď Boh od nás naozaj žiada len to, aby sme boli ochotní spolupracovať s ním. Nemusíme ani vynikať množstvom talentov. Keby sme mali len jeden a ten rozvíjali, Pán nás odmení, lebo sme boli spravodliví v malom. Poznám jedného rehoľníka, ktorý nie je kňazom a ktorý ani nevyniká nijakými zvláštnymi, alebo mnohými darmi. Vyniká ale jedným - svojou jednoduchosťou, ktorou obohacuje všetkých, ktorí s ním prichádzajú do styku. A obohacuje ňou možno viac, ako niekto, kto má mnohé dary, ale ich nevyužíva.

Všimnime si príklad zo životopisov svätých. Svätý Augustín sa vo svojej mladosti oddával pôžitkárskeму životu. Oddával sa radovánkam života a popri tom, študoval rečníctvo. Tento život si mohol dovoliť, pretože mal nadanie na mnohé veci a preto bol aj ľuďmi vyhľadávaný. Mal mnohé talenty, ale nevyužíval ich pre spásu svoju, ani spásu ľudí okolo neho. Boli mu dané mnohé prostriedky na budovanie Božieho kráľovstva, ale on ich zanedbával a nehospodáril s nimi tak, aby boli na úžitok a spásu. Až po čase, keď sa obrátil, zapriahol svoje talenty do boja o spásu duší a stal sa veľkým dobrodením pre celú Cirkev. No po celý život mu v mysli ostala boľavá otázka: 'Koľko dobra som mohol urobiť, keby som neviedol v mladosti hýrivý život?'

Zoberme si z nich príklad a nepremárnime jedinečnú príležitosť nášho života, pracovať na našom posvätení konkrétnym používaním našich darov, ktoré nám boli zverené.

ADE

Takto teda môžeme pracovať na budovaní Božieho kráľovstva, a pri správnom hospodárení sa nemusíme báť, že budeme pokarhaní, alebo uznaní za neschopných. Každý sme dostali také dary, ktoré môžeme zvládnuť a pri pevnej viere v Božiu pomoc ich aj zvládneme. Tak budeme uznaní za hodných a dostaneme odmenu, pretože sme boli verní v malom. Nech nám v tom pomáha Boh – darca všetkých darov.

Amen.

Nedeľa Krista Kráľa v roku „A“

Mt 25,31-46

Boh kraľuje

Vysvetliť veriacim zmysel sviatku Krista Kráľa a povzbudiť ich k spoluzodpovednosti za Božie Kráľovstvo na zemi.⁶⁹

AI

Evanjelium a dnešný sviatok sú syntézou celého tajomstva vykúpenia. Evanjelista Matúš nám ukazuje osláveného Krista ako Kráľa každého tvora a každej duše. Ježiš je jediný Vladár a práve toto tvrdenie je veľmi aktuálne pre dnešného človeka.

KE

Pripomeňme si: **„Až príde Syn človeka vo svojej sláve a s ním všetci anjeli, zasadne na trón svojej slávy“ (Mt 25,31).**

DI

Teraz žijeme v inom svete, ktorý sa veľmi líši od tých časov, kedy boli zapísané evanjeliá. Pre nás je trochu zložité pochopiť, kto to je kráľ - tento obraz

---

⁶⁹ Porov.: ČESNOKOV, G.: Seminár, Spišská Kapitula, 2007.

stráca svoju prehľadnosť a jasnosť. Veľakrát sme počuli, že aj my budeme kraľovať v Kristovi. Preto si dnes musíme spomenúť na pôvodný význam slova 'kráľ'. Tak pochopíme opravdivú hodnotu Krista a cez neho našu osobnú cenu. Budeme sa veľmi mylíť, keď jednoducho porovnáme kráľovské hodnoty Krista s mocou pozemských vladárov. Z dejín vieme, že absolútna moc pozemských kráľov bola založená na potláčaní podriadených a vzatí ich slobody, aby ich úplne podriadili vôli vladára a ním vymysleného zákona. Vtedy vládlo tvrdenie: „Zákon, to je kráľ a kráľ je zákon“. Všetka moc patrila kráľovi, ale on bol mimo zákona. Ale Boh nie je takým kráľom a jeho kráľovstvo nie je takéto. Svoje kráľovstvo odovzdal cez svojho Syna Ježiša Krista tu na zemi. Absolútna moc Boha vychádza z jeho všemocnosti a z jeho podstaty.

V celom vesmíre nie je také stvorenie, ktoré by nebolo naplnené Bohom. A niet takého bytia, ktoré by neexistovalo v Bohu. Boh naplňa všetky bytia a spolu s tým ich vo všetkom prevyšuje. Jednoduchšie by sme to mohli sformulovať takto: „Existuje kráľovstvo, pretože je Kráľ“ alebo „nie je kráľovstva bez Kráľa.“

PAR

V dejinách ľudstva absolútna moc sa volala 'tyrania' a mala rôzne formy a vždy sa končila tragicky. Absolútna moc Boha, ktorá nám bola zjavená v Kristovi, nás nikdy nedoviedie k nepokoju a revolúciám. Pretože človek, ktorý ide proti vôli Boha, robí vzburu proti sebe samému a to sa končí bláznovstvom - čo je ešte horšie ako tyrania štátu. My sme vyskúšali na sebe samých, podobné experimenty, ktoré mali za cieľ oslobodiť ľudstvo od Boha. Dobré vieme, k čomu viedli fašizmus a komunizmus; nebudem to ani pripomínať...

V našom vedomí slovo 'kraľovať' znamená: žiadanie podriadených plniť vladárovi vôľu. Božia vláda je úplne iná – to je existencionálna moc. Svet nemôže existovať bez Boha – Kráľa, preto je v Starom zákone tak veľa porovnaní Boha s kráľovskou mocou. Ale vždy v kontexte jeho veľkých diel začínajúc od okamihu stvorenia. **„Aké mnohoraké sú tvoje diela, Pane! Všetko si múdro urobil. Zem je plná tvojho stvorenstva“** (Ž 104,24). Každé porovnanie Stvoriteľa s pozemskými kráľmi nemôže byť v jednej rovine. Naši pozemskí

činitelia sú len zlou karikatúrou tej moci, ktorú má Boh – Kráľ nad celým vesmírom.

Jedným z najdôležitejších atribútov mocnárov je: možnosť stanoviť zákony a kontrolovať ich realizáciu. My to voláme zákonodarnou a výkonnou mocou. Zase vám poviem, že pozemská moc je len neseriózne napodobňovanie pravého Kráľovstva. My prijímame ľudský zákon dobrovoľne, ale pod nátlakom moci authority. Ako zistíme, čo je v tom negatívne a čo je pozitívne, z pohľadu spoločnosti? Práve preto ľudia porovnávajú konkrétne životné situácie so zákonmi spoločnosti.

Či aj Boh takto robí? Pred Bohom je každé bytie dobro a zlo si môžeme zvoliť len slobodným aktom vôle. To znamená, že zlo môže urobiť len bytie, ktorému je daná slobodná vôľa. A keď také bytie volí niečo, ale nie Boha, vtedy robí zle. A to je hriech - pokus nájsť niečo dôstojnejšie, mimo Boha. A v tom spočíva Božia súdna moc: v oddelení tých, ktorí sú so Stvoriteľom, od tých, ktorí od neho odpadli. A to nie je zachovanie určitého princípu. Pre všetkých a každého existuje len jeden absolútny a konečný Princíp a Zákon - jediný Boh. A preto nám dnes svätá Cirkev predkladá obraz Krista Kráľa. On nesúdi. On oddeľuje tak, ako oddeľujú ovce od capov. On samotný je dostatočnou Mierou. S Kristom musí každý človek porovnávať seba a sami sa musíme postaviť na pravú alebo ľavú stranu od neho. Každý, kto hľadal Boha, ho nájde a zaujme miesto, ktoré mu je pripravené. Aj tí, ktorí hľadali všetko mimo Božieho kráľovstva, tiež sa stretnú s Pánom a budú veľmi prekvapení a smutní. Kristova súdna moc, to je sila oddeľovať dobré od zlého. Sme v dvadsiatom prvom storočí, ale aj Adam s Evou túžili práve po tom, keď prvýkrát zhrešili.

MY

„Vy ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud určený na vlastníctvo, aby ste zvestovali slávne skutky toho, ktorý vás z tmy povolal do svojho obdivuhodného svetla“ (1Pt 2,9). S takýmito slovami sa k nám v Prvom liste obracia svätý apoštol Peter. Dnešný sviatok, to je náš triumf v Kristovi. On

nás zavolať „*z tmy do svojho obdivuhodného svetla*“ (1Pt 2,9) a dal nám tú istú moc, ktorú sám dostal od Otca. My tiež kraľujeme v Kristovi.

V praxi to znamená, že Pán sa vo svojom veľkom milosrdenstve s nami podelil so svojou mocou. Áno, Ježiš Kristus, ktorého budem v nasledujúcich dňoch Adventu očakávať, sa s nami podelil. Budeme kraľovať, ba už kraľujeme v Kristovi a táto moc nie je v tom, aby sme niekomu dokazovali svoju nadriadenosť. Komu by sme ju vôbec dokazovali? Naše kráľovstvo je spojené s Božským vzťahom ku svetu a s schopnosťou oddeľovať dobré od zlého. My sme králi, ale bez potrebnosti vládnuť v ľudskom zmysle slova. Pozrite, aká je k nám veľká Božia milosť! Akou zázračnou slávou nás Pán obdaril v Ježišovi Kristovi, našom Kráľovi! Boli sme otrokmi hriechu a stali sme sa kráľovským rodom. A to všetko sme dostali zadarmo, hoci sme boli hriešnymi. A dostali sme to vďaka obeti nového Adama - Ježiša Krista.

ADE

Dnes zakončujeme liturgický rok a zároveň začíname nový. Advent - očakávanie narodenia Krista, otvára nový rok vo svätej Cirkvi. Pretože práve z príchodu Božieho Syna na zem, začal tu kraľovať pokoj. Áno, bratia a sestry, na zemi je ustanovené Božie kráľovstvo. Vláda večná, univerzálna, harmonická so sviatosťami, zákonmi, pravidlami a s láskou, ktorá riadi naše vzťahy. To kráľovstvo je svätá katolícka apoštolská Cirkev, ktorá vždy uchováva v sebe pokoj, radosť a Božie požehnanie. Naša rodná zem, naši predkovia, vždy boli v tesnom spojení s Kristom a jeho Cirkvou. A len v tomto vzťahu rástla, mocnela a plodila svojich slávnych synov. Nech Boh dá, aby sa ten vzťah upevňoval a silnel a vtedy na nás, na našom 'spolukraľovaní' s Kristom, bude spočívať Božie požehnanie.

Amen.

OBSAH

Prvá adventná nedeľa v roku „A“	Mt 24,31-44	7
Začiatok cirkevného roka		
Druhá adventná nedeľa v roku „A“	Mt 3;1-12	11
Božie kráľovstvo		
Tretia adventná nedeľa v roku „A“	Mt 11,2-11	14
Koho čakáme		
Štvrtá adventná nedeľa v roku „A“	Mt 1,18-24	19
Emanuel – Boh s nami		
Narodenie Pána v roku „A“ (omša cez deň)	Jn 1,1-10	23
Svedkovia slávy		
Sviatok sv. Štefana v roku „A“	Mt 10,17-22	29
Slovo ostrejšie ako dvojsečný meč		
Bohorodičky Panny Márie v roku „A“	Lk 2,16-21	32
Dali mu meno 'Ježiš'		
Bohorodičky Panny Márie v roku „A“	Lk 2,16-21	36
Naša Matka		
Druhá vianočná nedeľa v roku „A“	Jn 1,1-18	39
Sme Božie deti		
Zjavenie Pána Ježiša 6. januára v roku „A“	Mt 2,1-12	45
Viera troch mudrcov		
Prvá nedeľa pôstna v roku „A“	Mt 4;1-11	49
Poslušnosť		
Druhá nedeľa pôstna v roku „A“	Mt 17,1-9	52
Vidieť Ježiša Krista		
Tretia nedeľa pôstna v roku „A“	Jn 4,5-42	56
Prameň Živej vody		
Štvrtá nedeľa pôstna v roku „A“	Jn 9,1-41	59
Zodpovednosť		
Piata nedeľa pôstna v roku „A“	Jn 11,1-45	64
Lazár, poď von!		

OBSAH

Kvetná nedeľa v roku "A"	Mt 26,14-27,66	66
Pod vedením Matky		
Zelený štvrtok v roku „A“	Jn 13,1-15	70
Eucharistia – Pascha Cirkvi		
Veľký piatok v roku "A"	Jn 18,1-19,42	74
Jeho rany nás uzdravili		
Veľký piatok v roku "A"	Jn 18,1-19,42	77
Vziať kríž na plec		
Vigília veľkonočnej nedele v roku „A“	Mt 28,1-10	81
Žiť nádej z prázdneho hrobu		
Druhá veľkonočná nedeľa v roku "A"	Jn 20,19-31	85
Božie milosrdenstvo prameň pokoja		
Tretia veľkonočná nedeľa v roku "A"	Lk 24,13-35	89
V ohni Ducha		
Štvrtá veľkonočná nedeľa v roku "A"	Jn 10,1-10	93
„Počúvaj Izrael!“		
Piata veľkonočná nedeľa v roku "A"	Jn 14,1-12	96
Každodenná cesta kresťana		
Šiesta veľkonočná nedeľa v roku "A"	Jn 14,15-21	100
Otec vám dá iného Tešiteľa		
Siedma veľkonočná nedeľa v roku "A"	Jn 17,1-11a	104
Rozhovor s Bohom		
Najsvätejšieho tela a krvi Pána Ježiša v roku "A"	Jn 6,51-58	107
Chlieb z neba		
Nedeľa Najsvätejšej Trojice v roku "A"	Jn 3,16-18	110
Veriť neznamená vedieť		
Narodenie Jána Krstiteľa v roku „A“	Lk 1,57-66,80	114
Jej susedia a príbuzní sa radovali s ňou		
Prvá nedeľa v období cez rok "A"	Mt 3, 13-17	120
Kristus prichádza za nami		

OBSAH

Druhá nedeľa v období cez rok „A“	Jn 1,29-34	123
Môj život svedectva		
Druhá nedeľa v období cez rok „A“	Jn 1,29-34	127
Svedčiť o Kristovi		
Tretia nedeľa v období cez rok „A“	Mt 4,12-23	130
Prijať a vyžarovať Kristovo svetlo		
Štvrtá nedeľa v období cez rok „A“	Mt 5,1-12a	135
Ježišove blahoslavenstvá		
Piata nedeľa v období cez rok „A“	Mt 5,13-16	138
Svetlo sveta		
Šiesta nedeľa v období cez rok „A“	Mt 5,20.17-37	143
Spravodlivosť		
Siedma nedeľa v období cez rok „A“	Mt 5, 38-48	145
Svätosť – povolanie každého kresťana		
Ôsma nedeľa v období cez rok „A“	Mt 6,24-34	149
Božia prozreteľnosť		
Deviata nedeľa v období cez rok „A“	Mt 7, 21-27	153
Byť oddaný viere		
Desiata nedeľa v období cez rok „A“	Mt 10,26-33	156
Nasledovanie Ježiša		
Jedenásta nedeľa v období cez rok „A“	Mt 9,36-10,38	159
„Chodte a hlásajte.“		
Dvanásta nedeľa v období cez rok „A“	Mt 10,26-33	162
Kto je náš nepriateľ?		
Trinásta nedeľa v období cez rok „A“	Mt 10, 37-42	166
Nájdenie života		
Štrnásta nedeľa v období cez rok „A“	Mt 11,25-30	169
Tichý a pokorný srdcom		
Pätnásta nedeľa v období cez rok „A“	Mt 13,1-23	173
Dobrá pôda – dobrá úroda		

OBSAH

Šestnásta nedeľa v roku „A“	Mt 13,24-43	176
Boh hovorí. Počúvajte.		
Sedemnásť nedeľa v roku „A“	Mt 13,44-52	178
Poklad		
Osemnásť nedeľa v roku „A“	Mt 14,13-21	181
Eucharistia		
Deväťnásť nedeľa v období cez rok „A“	Mt 11,25-30	185
Kam vedú naše kroky		
Nanebovzatie Panny Márie cez rok „A“ Zjv 11, 19a, 12,1. 3-6a. 10ab		189
Znamenie ženy		
Dvadsať nedeľa v roku „A“	Mt 15,21-28	191
Veľká viera		
Dvadsať prvá nedeľa v roku „A“	Mt 16,13-20	194
Dvetisícročná skala		
Dvadsať druhá nedeľa v roku „A“	Mt 16,21-27	198
Hodnota duše		
Dvadsať tretia nedeľa v roku „A“	Mt 18,15-20	201
O bratskom napomínaní		
Dvadsať štvrtá nedeľa v období cez rok „A“	Mt 18,21-35	205
Odpustenie		
Dvadsať piata nedeľa v období cez rok „A“	Mt 20,1-16	211
Milosrdná láska		
Dvadsať šiesta nedeľa v období cez rok „A“	Mt 20,1-16	215
Aktuálne je pokánie		
Dvadsať siedma nedeľa v roku „A“	Mt 21,33-43	218
Najvyššia hodnota		
Dvadsať ôsma nedeľa v období cez rok „A“	Mt 22, 1-14	222
Všetci sme pozvaní...		
Dvadsať deviata nedeľa v období cez rok „A“	Mt 22,15-21	225
Náš život Bohu právom patrí		

OBSAH

Tridsiata nedeľa v období cez rok „A“	Mt 22,34-40	229
Milovať budeš...		
Tridsiata prvá nedeľa v roku „A“	Mt 23,1-12	231
Pokora – cesta k Bohu i ľuďom		
Tridsiata druhá nedeľa v roku „A“	Mt 25,1-13	233
Bdejte a buďte pripravení!		
Tridsiata tretia nedeľa v roku „A“	Mt 25,14-30	237
Hospodárenie s talentami		
Nedeľa Krista Kráľa v roku „A“	Mt 25,31-46	240
Boh kraluje		

Lubomír STANČEK

ABSOLÚTNA ISTOTA

Prvé vydanie

Vydala Misijná spoločnosť sv. Vincenta de Paul v roku 2013

Viac homílii, kníh, denných zamyslení a duchovných cvičení od
prof. Lubomíra Stančka nájdete tu:

<http://www.evanjelizacia.eu/?name=knihy&page=4>

**Naše životy sú akoby knižkou
a ostatní musia mať možnosť
čítať o Kristovi z nás...**

...múdry človek sa učí čakať na Boha, hoci
niekedy sa nám v živote môže zdať, že Boh čaká na nás...

...vedie nás od začiatkov k začiatkom cez začiatky,
až k definitívnemu začiatku...

...nerobme si nebo z našich náklonností,
ale radšej sa nakloňme my k nebu...

”Nemôžeš porozumieť Božím úmyslom,
pokiaľ sa nenaučíš, ako v sebe urobiť miesto pre Boha.“

“Nehľadaj, čo ti môže dať život, ale hľadaj,
čo ty môžeš dať životu.”

P. Prof. ThDr. Dr. Ľubomír Stanček, PhD., CM

- kňaz, profesor prednášajúci v rôznych krajinách sveta, uznávaný
odborník v oblasti homiletiky, rétoriky, a misiológie, autor viac
ako stovky kníh a vedeckých prác, nám prináša tajomnú silu
Božieho slova ukazujúceho svoju moc v širších súvislostiach...

